

MINIȘTRI DE FINANȚE

1859 - 2019

CUPRINS

PRINCIPATELE UNITE ROMÂNE	2
PERIOADA DE TRANZIȚIE: GUVERNELE PRINCIPATELOR UNITE ROMÂNE 1859-1861	3
PERIOADA 1862-1881	27
1 Alexandru C. Moruzi	28
2 Grigore Balș	29
3 Barbu Catargiu	30
4 Alexandru Șt. Catargiu	31
5 Teodor Ghica-Deleni	32
6 Apostol Arsache	33
7 Alexandru Alecu Cantacuzino	34
8 Constantin I. Iliescu	36
9 Ludovic Steege	37
10 Nicolae Rosetti-Bălănescu	39
11 Ioan Strat	41
12 Dimitrie Cariadgi	43
13 Nicolae Crețulescu	44
14 Ioan (Iancu) Oteteleșanu	46
15 Dimitrie Alexandru Sturdza	47
16 Petre Mavrogheni	49
17 Ion C. Brătianu	52
18 Alexandru Văsescu	55
19 Grigore Arghiropol	56
20 Alexandru G. Golescu	57
21 Ioan Alexandru Cantacuzino	59
22 Constantin Grădișteanu	61
23 Gheorghe Grigore Cantacuzino	62
24 General Christian Tell	64
25 Ion I. Câmpineanu	66

REGATUL ROMÂNIEI 1881-1947

	68
26 Colonel Nicolae Dabija	69
27 Gheorghe Chițu	70
28 Gheorghe Lecca	72
29 Constantin Nacu	73
30 Menelas Ghermani	75
31 Gheorghe D. Vernescu	76
32 Alexandru B. Știrbei	78
33 Gheorghe C. Cantacuzino-Râfoveanu	79
34 Vasile Lascăr	80
35 Gheorghe (George) D. Pallade	82
36 General George Manu	84
37 Take Ionescu	86
38 Petre P. Carp	88
39 Emil Costinescu	90
40 Theodor Rosetti	92
41 Alexandru Marghiloman	93
42 Victor Antonescu	95
43 Nicolae Titulescu	97
44 Fotin Enescu	99
45 Mihai Seulescu	100
46 Constantin C. Arion	101

România Mare

	102
47 Oscar Kiriacescu	104
48 General Ioan Popescu	107
49 Ion N. Angelescu	108
50 Aurel Vlad	109
51 Mihai Popovici	110

52	Constantin Argetoianu	112
53	Vintilă I.C. Brătianu	113
54	Ion I. Lapedatu	115
55	General Alexandru Averescu	117
56	Barbu Știrbei	118
57	Iuliu Maniu	120
58	Virgil Madgearu	122
59	Ion Răducanu	124
60	Gheorghe Gh. Mironescu	125
61	Constantin I.C. Brătianu	127
62	Victor Slăvescu	129
63	Mircea Cancicov	131
64	Eugen Savu	133
65	Mitiță Constantinescu	134
66	Gheorghe N. Leon	136
67	Ion Gigurtu	138
68	George Gh. Cretzianu	139
69	General Nicolae Stoenescu	140
70	Ion C. Marinescu	143
71	Alexandru Neagu	144
72	Gheron Netta	145
73	General Gheorghe Potopeanu	146
74	General Constantin Sănătescu	147
75	Mihail Romniceanu	148
76	Dumitru Alimănișteanu	150
77	Mircea Durma	152
78	Alexandru Alexandrini	153

REGIMUL COMUNIST

Republica Populară Română 155

79	Vasile Luca	156
80	Dumitru Petrescu	158
81	Manea Mănescu	160
82	Aurel Vijoli	162

Republica Socialistă România 165

83	Virgil Pîrvu	167
84	Florea Dumitrescu	168
85	Paul Niculescu-Mizil	170
86	Petre Gigea	172
87	Alexandru Babe	174
88	Gheorghe Paraschiv	175
89	Ion Păţan	176

1990 - 2019 178

90	Theodor Dumitru Stolojan	179
91	Eugen Dijmărescu	181
92	Florian Bercea	183
93	George Marius Danielescu	184
94	Florin Georgescu	186
95	Mircea Ciumara	188
96	Daniel Dăianu	189
97	Decebal Traian Remeş	191
98	Mihai Nicolae Tănăsescu	192
99	Ionuţ Popescu	194
100	Sebastian Gheorghe Teodor Vlădescu	195
101	Varujan Vosganian	197
102	Gheorghe Pogea	199
103	Gheorghe Ialomiţianu	200
104	Bogdan Alexandru Drăgoi	201

105	Daniel Chițoiu	202
106	Liviu Voinea	203
107	Ioana Maria Petrescu	204
108	Darius Bogdan Vâlcov	206
109	Anca Dana Dragu	207
110	Viorel Ștefan	209
111	Ionuț Mișa	210
112	Eugen Orlando Teodorovici	212
	Bibliografie	215

PRINCIPATELE UNITE ROMÂNE

La 5 și 24 ianuarie 1859, cele două Adunări Elective de la Iași și, respectiv, de la București, eludând prescripțiile Convenției de la Paris, au ales un singur Domnitor al Principatelor Unite, în persoana colonelului Alexandru Ioan Cuza, punând astfel Puterile Suzerană și Garante în fața faptului împlinit.

În primii trei ani a existat o perioadă de tranziție, când Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a administrat Principatele Unite Române cu ajutorul unor guverne separate constituite la Iași și la București.

PERIOADA DE TRANZIȚIE: GUVERNELE PRINCIPATELOR UNITE ROMÂNE

1859 - 1861

IAȘI

Muzeul Unirii din Iași, Palatul lui Alexandru Ioan Cuza 1859-1862

GUVERNUL VASILE STURDZA

15 ianuarie - 16 martie 1859

Miniștri de Finanțe:

LASCĂR ROSETTI (RĂDUCANU)

Mandat: 15 -24 ianuarie 1859

Lascăr Rosetti (n. 7 septembrie 1816 - d. 28 aprilie 1884, Iași) a fost un om politic român, ministru în guvernul lui Vasile Sturdza de la Iași. Lascăr a fost al treilea fiu al hatmanului Răducanu Roset și al Eufrosinei Manu.

A urmat gimnaziul la München (1830), apoi dreptul la universitățile din Heidelberg și Göttingen, luându-și doctoratul. A participat la mișcarea revoluționară de la 1848 din Moldova, ca organizator al Adunării de la hotelul Sankt Petersburg din Iași, făcând parte din delegația care i-a prezentat domnului Moldovei, Mihail Sturdza, programul de revendicări. A fost arestat, dar a reușit să evadeze, împreună cu alți revoluționari, la Brăila, ajungând apoi în Transilvania, unde a luat parte la Adunarea Națională de la Blaj (3-5 mai 1848). A fost unul dintre semnatarii programului *Prințiunile noastre pentru reformarea patriei* (Brașov, mai 1848), care solicita unirea Moldovei cu Țara Românească. A participat

și la Adunarea românilor băcăneni de la Lugoj (15 iunie 1848), unde se întâlnește cu Eftimie Murgu. Pleacă la Cernăuți (iulie 1848), fiind membru în Comitetul Revoluționar condus de Costache Negri. După o scurtă ședere la Paris, în 1849 se întoarce în țară, primind mai multe funcții de la domnul Grigore Ghica: membru în Comisia Școlilor (aprilie 1850), membru în Comisia pentru prelucrarea legilor țării (noiembrie 1850), ulterior președinte (1855). Ridicat la rangul de vornic, este numit președinte al Divanului de Apel și membru în Divanul Obștesc (ian. 1855). A participat la mișcarea unionistă, fiind ales în adunarea electivă care trebuia să-l aleagă pe domnul Moldovei. A fost cel care a încuiat ușa și a pus cheia în buzunar, în cadrul întâlnirii deputaților care trebuiau să hotărască cine va candida la domnia Moldovei. Nu a deschis ușa până când nu a s-a găsit un candidat, acesta fiind colonelul Al. I. Cuza, ales domn a doua zi, la 5 ianuarie 1859.

Este primul ministru de Finanțe al lui Cuza, dar și-a dat demisia după 8 zile, nemulțumit de „vorbele seci și de poftele personale” ale colegilor de guvern. Deputat al jud. Cahul, membru al Curții de Casație (1862) și al PNL de la înființare (1875); unul dintre fondatorii Jokey-Clubului din Iași. Om de mare cultură „a înființat cu a sa cheltuială” școala începătoare de la Răducăneni, unde se afla moșia familiei, locul în care a trăit retras până spre sfârșitul vieții.

A fost înhumat la Cimitirul „Eternitatea” din Iași.

GRIGORE BALȘ*

Mandat: 24 ianuarie – 16 martie 1859

**Vezi pagina 29*

GUVERNUL ION GHICA

8 martie - 27 aprilie 1859

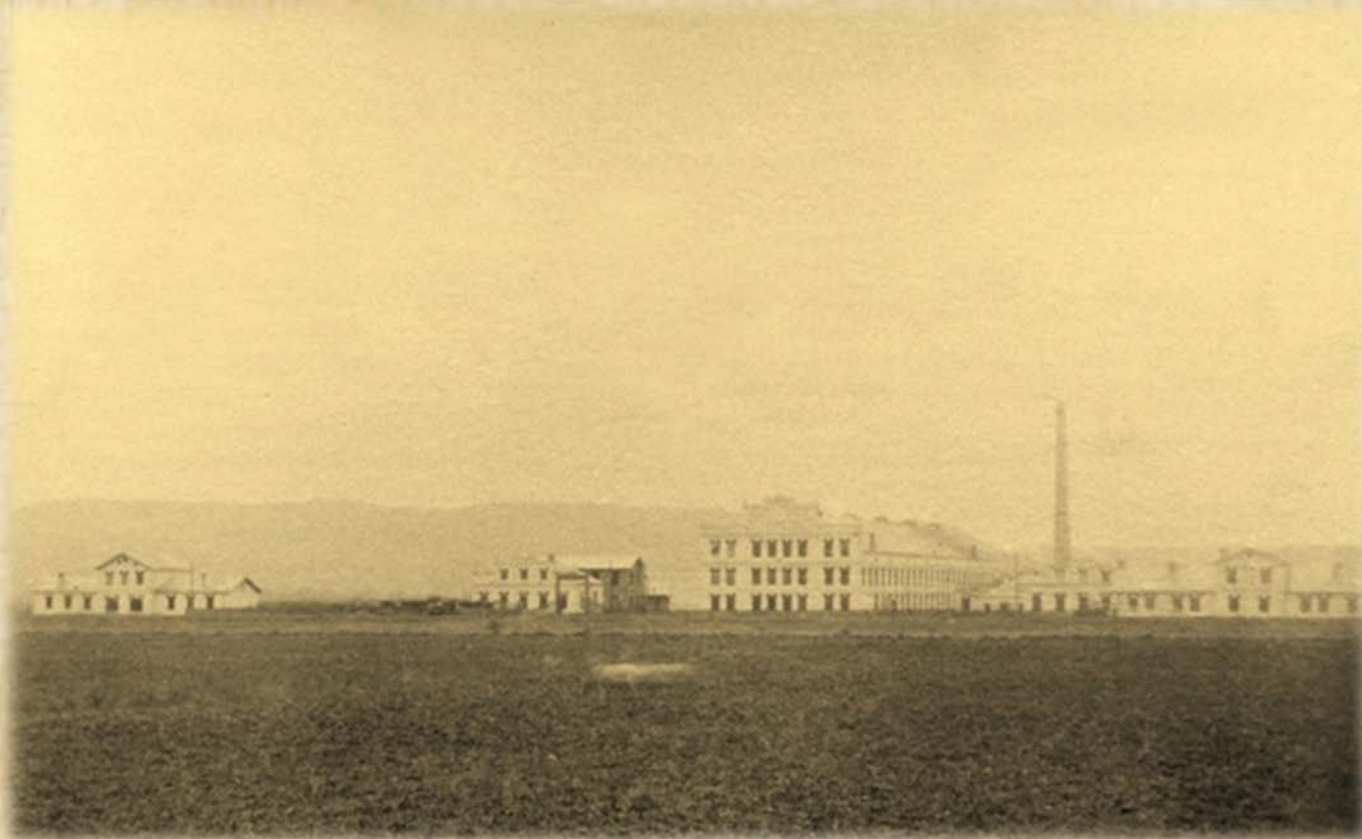
Ministru de Finanțe:

EUGEN ALCAZ

Mandat: 8 martie - 27 aprilie 1859

Eugen Alcaz a fost un colonel și om politic român, ministru în două guverne diferite, realizate de politicienii Mihail Kogălniceanu la Iași și Ion Ghica. Proprietar al fabricii de postav de la Târgu Neamț, transferată la Buhuși, principalul furnizor din țară de stofă, pături și căptușeală pentru armată.

Eugen Alcaz, rudă cu domnitorul Alexandru Ioan Cuza, a urmat cursurile Școlii Superioare de Aplicații Militare din Metz, Franța, s-a înrolat apoi în armata președintelui Abraham Lincoln și a fost grav rănit la Bull Run, după care, revenit în Moldova, a fost colonel în armata română și a murit în anul 1892.

Fabrica de postav Eugen Alcaz de la Buhuși

GUVERNUL MANOLACHE COSTACHE EPUREANU

27 aprilie - 10 noiembrie 1859

Miniștri de Finanțe:

Manolache Costache Epureanu — președinte al Consiliului de Miniștri, ministru de Justiție și ad-interim la Finanțe – 27 aprilie – 4 mai 1859

Emanoil (Manolache) Costache Epureanu, cunoscut mai ales ca Manolache Costache Epureanu (22 august 1820, Iași, Moldova – 7 septembrie 1880, Wiesbaden, Imperiul German) a fost un politician român din secolul al XIX-lea, ministru cu diverse portofolii în diverse guverne, de două ori șeful guvernului de la Iași, după Mica Unire, dar înainte de unirea administrativă a Principatelor Române, precum și prim-ministru al României, din partea partidului Conservator, în două rânduri, în 1870 (20 aprilie-14 decembrie) și în 1876 (27 aprilie-23 iulie).

Conservator de seamă al timpului său, Manolache Costache Epureanu, împreună cu un grup de alți conservatori români marcanți, a fost membru fondator al Partidului Național Liberal din România, la 24 mai 1875.

Manolache Costache Epureanu a studiat în Germania, la Heidelberg, Berlin, Göttingen și Jena. La această ultimă universitate și-a susținut, în 1839, doctoratul în drept. Întors în țară, după o scurtă perioadă în care a locuit la Paris, s-a implicat în mișcarea de opoziție împotriva politicii domnului Mihail Sturdza, mișcare aflată la originile revoluției de la 1848. Printre participanții la aceasta avea să se afle și Manolache Costache, motiv pentru care a fost înțemnițat și apoi trimis în Turcia, sub escortă, împreună cu alți cinci revoluționari. A evadat însă la Galați, rămânând în exil, apoi, până în 1849, când a revenit în Moldova.

După 1856, s-a implicat în luptele pentru Unire, în calitate de membru al Divanului Ad-hoc din Moldova (1857) și al Adunării Elective a Principatului (1858). Cariera sa a luat o nouă întorsătură după alegerea ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza, la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859 în Țara Românească. Între 27 aprilie 1859 și 30 aprilie 1860, Manolache Costache a fost prim-ministru în Moldova, calitate în care a făcut primii pași către înlăturarea privilegiilor fiscale, a coordonat secularizarea averilor mănăstirilor neînchinat (chinoviilor), a luat măsuri de modernizare a armatei (înființarea unui batalion de geniu) și a încercat înființarea unor instituții de credit (bancă națională și credit funciar). Între 14 iulie 1860 și 14 aprilie 1861 a devenit singurul prim-ministru moldovean al Țării Românești. Aici a elaborat un interesant proiect de înființare a unei Bănci Naționale, cu capital majoritar privat, dar controlată de stat. Conflictul cu Adunarea Legislativă munteană a făcut însă ca, la 14 aprilie 1861, cabinetul său să primească un vot de blam și să fie dat în judecată, printre altele, pentru presupuse nereguli în alegeri și abuzuri în administrație. A fost achitat de către Înalta Curte de Casație și Justiție, la 18 septembrie 1862.

Dacă în perioada 1859-1861 Manolache Costache Epureanu a fost principalul colaborator al lui Alexandru Ioan Cuza, el s-a îndepărtat treptat de acesta, apropiindu-se de conservatori. După detronarea lui Cuza, la 11 februarie 1866, el a devenit unul dintre principalii lideri ai acestora. Majoritatea conservatoare din Adunarea Constituantă convocată în 1866 pentru a adopta prima constituție internă a țării l-a ales, astfel, președinte al acesteia. În 1870, a devenit prim-ministru, neputând însă a se menține din pricina tulburărilor interne cu care s-a confruntat. În guvernul Lascăr Catargiu, a devenit, tot pentru o scurtă perioadă (28 octombrie 1872-31 martie 1873), ministru al Justiției, funcție din care s-a retras după ce Adunarea Deputaților și Senatul au votat înființarea unui Institut de Credit Funciar cu capital autohton (Manolache Costache susținea înființarea acestuia cu sprijinul capitalului străin). Conflictul cu mai mulți lideri conservatori, inclusiv cu prim-ministrul Lascăr Catargiu, l-a făcut pe Epureanu să se întoarcă spre liberali. În 1876, el a devenit, astfel, primul șef de guvern reprezentând Partidul Național Liberal, înființat în 1875. S-a retras însă repede din această funcție, dezaproband punerea sub acuzare de către Camera Deputaților a majorității miniștrilor fostului cabinet conservator. Din 1878, Manolache Costache a început să se apropie, din nou, de conservatori. Această apropiere a fost nu numai o reușită, dar, mai mult decât atât, politicianul a căpătat suficientă autoritate în rândul lor ca, la 3 februarie 1880, el să devină primul lider al Partidului Conservator și autorul primului program politic al acestuia.

SEBASTIAN CĂNĂNĂU

Mandat: 4 mai – 30 iulie 1859

Sebastian Cănanău a fost un om politic român din secolul al XIX-lea, care a fost ministru al Finanțelor în primul guvern al lui Manolache Costache Epureanu de la Iași, după Mica Unire, dar înainte de unirea administrativă a Principatelor Române.

DIMITRIE SCARLAT MICLESCU

Mandat: 29 august – 10 noiembrie 1859

Dimitrie Scarlat Miclescu (29 februarie 1820, Iași - 21 noiembrie 1896, Botoșani) a fost un om politic român, ministru al Lucrărilor Publice în guvernul lui Vasile Sturdza și al Justiției în al doilea guvern Manolache Costache Epureanu, ambele de la Iași, după Mica Unire, dar înainte de unirea administrativă a Principatelor Române.

Mormântul său se află în Cimitirul „Eternitatea” din Botoșani, pe a cărei piatra funerară scrie „Aici odihnește amicul țăranilor”.

Dimitrie Miclescu a fost fiul vornicului Scarlat Miclescu (1788-12 aprilie 1853) și al Mariei Beldiman, deci frate al mitropolitului Calinic Miclescu. A fost căsătorit cu Catinca Saint-Andre, apoi cu Maria Butureanu, cu care a avut doi copii: Constantin (1852-1912), avocat, profesor la Liceul Național din Iași, și Victor (1866-1922), avocat, politician, publicist.

A fost semnatar al petiției adresată, în 1857, Marilor Puteri, semnatare ale Tratatului de la Paris, demascând activitatea caimacamului Teodor Balș. În perioada în care a fost deputat al ieșenilor în Adunarea Ad-hoc și al dorohoienilor în Adunarea Electivă s-a remarcat ca „un unionist convins și înflăcărat din primele timpuri, sprijinind cu convingere și pasiune ideea unirii celor două țări, într-un moment când astfel de idei nu erau nici prea mult răspândite, nici îndeajuns de sprijinite” (Victor Slăvescu). Apoi a îndeplinit funcțiile de ministru al Lucrărilor Publice în cel dintâi guvern al Moldovei (15 ianuarie 1859), ministru de Finanțe și de Justiție (1859-1860).

Dimitrie Miclescu a fost prim supraveghetor al Lojii „Coroana lui Ștefan cel Mare” din Botoșani, apoi s-a evidențiat în calitatea sa de comisar pentru problemele împrumutării, sub Cuza Vodă, prezentându-i domnitorului un tablou veridic al lumii satului, al abuzurilor și fărâdelegilor celor puternici la adresa țăranimii oprimate, relevant fiind în acest caz raportul pe care îl înaintează domnitorului la 5 noiembrie 1865, unde notează:

„Locuitorii de prin sate care văzându-se deodată eliberați de sub tutela proprietarilor sunt abandonați și fără nici un sprijin, **ci** nu mai știu în nevoia lor de astăzi la cine să ceară ajutor și povățuire; de se adresează la primarii aleși de ei, aceștia le sunt trădători și de rea credință; de aleargă ei la subprefecți, aceștia numai la ocazia executării birului și a altor contribuții îi vizitează și îi cercetează; iar de mai apelează

și cer dreptate la prefect, atuncea vai de ei! Năpaste peste năpaste și mare urgie se stârnește de la subprefect și primariu în contra acelor nenorociți locuitori care au cutezat să se jeluiască la prefectură. Așa-i admirația de prin toate comunele rurale din județul Iași, Botoșani, Fălticeni și Romanul”.

Devotat convingerilor sale politice a dat el însuși un exemplu împărțind gratuit moșia Gropnița sătenilor, fapt care i-a adus frumoasa etichetă „Amicul țăranilor”, făcându-l să se lepede de blazonul unei faimoase și vechi familii de boieri ai Moldovei, îmbrăcând straie țăărănești tradiționale.

A condus periodice botoșănene: „Opiniunea” (1867), „Cucoșul în pragul ușii”, „Curierul de Dorohoi”. A îndeplinit funcția de decan al Baroului din Botoșani, precum și de profesor la Liceul „A.T. Laurian” din Botoșani.

Într-o ședință a Camerei Deputaților din 21 februarie 1887, Mihail Kogălniceanu îl aprecia astfel „... om care a jucat un rol însemnat în țara aceasta, care a purtat un nume din cele mai mari din Moldova ... Dimitrie Miclescu e o figură care va sta și în istorie”.

GUVERNUL MANOLACHE COSTACHE EPUREANU

10 noiembrie 1859 – 30 aprilie 1860

Miniștri de Finanțe:

Manolache Costache Epureanu — președinte al Consiliului de Miniștri și ministru de Finanțe

PANAIT DONICI

Mandat: ad-interim 13 – 20 ianuarie 1860

Panait Donici (1825, sat Porcești, actual comuna Moldoveni, județul Neamț - 31 mai 1905, Roman) a fost un inginer, politician și ministru român.

A fost fiul lui Miron Donici și al Paraschivei, fiica marelui postelnic Dimitrie Drăghici (1780-1864). A urmat Academia Mihăileană la Iași și a studiat la Facultatea Tehnică de la Paris. În 1849, el și George Radu Melidon erau primii studenți români la Paris. După terminarea studiilor în Franța, s-a numărat printre primii ingineri români, din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în domeniul construcțiilor.

Panait Donici a deținut de-a lungul vieții funcțiile de Inspector general al Lucrărilor Publice în Moldova (1857-1859), ministru al Lucrărilor Publice în Moldova (aprilie 1859-mai 1860), căpitan și comandant al Batalionului de geniu din Moldova (septembrie 1859-decembrie 1860), căpitan și maior-comandant al Batalionului de geniu din Muntenia (decembrie 1860-aprilie 1862) și ministru al Agriculturii, Comerțului și Lucrărilor Publice (noiembrie 1867-februarie 1868).

Este întemeietor al Școlii Naționale de Poduri și Șosele din București (1864), autor a primei Legi a drumurilor din România. Este considerat „organizatorul trupelor de geniu” din România. Ca inginer în diverse departamente ale Moldovei, s-a ocupat de modernizarea unor obiective de interes național (poduri, depozite, edificii publice). Sub administrarea lui s-au construit podurile de la Giurgeni și Horia, lângă Roman. În 22 ianuarie 1869, împreună cu Leon Eraclide (ambii fiind deputați în Camera Legiuitoare), au votat înființarea Gimnaziului „Roman Vodă”, la propunerea lui Costin Brăescu, care va fi deschis la 30 septembrie 1872.

GUVERNUL MIHAIL KOGĂLNICEANU

30 aprilie 1860 – 17 ianuarie 1861

Miniștri de Finanțe:

EUGEN ALCAZ

Mandat: 30 aprilie – 29 septembrie 1860

**Vezi mai sus*

DIMITRIE COZADINI

Mandat: 29 septembrie – 17 ianuarie 1861

A făcut parte din Comitetul Unionist din Iași din anul 1856. În 1866, împreună cu bancherul Iacob Neuschotz, a înființat „Societatea de Asigurări România”.

GUVERNUL ANASTASIE PANU

17 ianuarie – 23 septembrie 1861

Miniștri de Finanțe:

PETRE MAVROGHENI

Mandat: 17 ianuarie - 23 mai 1861

**Vezi pagina 49*

CONSTANTIN NEGRUZZI

Mandat: 23 mai – 23 septembrie 1861

Constantin (Costache) Negruzzi (1808, satul Hermeziu, județul Iași – 24 august 1868) a fost un om politic și scriitor român din perioada pașoptistă.

Costache Negruzzi s-a născut în anul 1808 la Trifeștii Vechi (astăzi Hermeziu), din apropierea Prutului, lângă Iași, fiind fiul lui Dinu Negruț, de origine răzășească, ajuns boier în rang de paharnic, și al Sofiei Hermeziu, fiica logofătului dreptății Iorgu Hermeziu. În anul 1809 mama sa s-a stins din viață.

Costache Negruzzi și-a început învățătura în greacă cu unul din dascălii greci mai cu renume pe atunci în Iași, iar să citească românește a învățat singur dintr-o carte a lui Petru Maior, precum însuși mărturisește într-un articol intitulat „Cum am învățat românește”, foarte interesant pentru detaliile pe care le dă asupra metodelor întrebuintate de profesorii din acea vreme.

Izbucnind revoluția din 1821, a fugit în Basarabia cu tatăl său. La Chișinău face cunoștință cu poetul rus Pușkin, care-i trezește interesul pentru literatură și cu un emigrant francez de la care ia lecții de limba și literatura franceză. Din această perioadă datează primele sale încercări literare: *Zăbavele mele din Basarabia în anii 1821, 1822*.

După moartea tatălui său, intră copist la visterie, începând astfel viața politică, cum făceau mulți fii de boieri pe atunci.

În acest timp publică câteva traduceri de poezii (*Mnemon* de Voltaire, *Prostia Elenei* de Marmontel) și câteva nuvele, care făcură mult efect. Îndemnat de scrierile patrioților de peste munți, studiază istoria și dă la lumină poemul *Aprodul Purice* ca un fel de protest indirect la adresa domnului și a boierilor din timpul său.

Ales, în 1837, deputat de Iași în Obșteasca obișnuită adunare, instituită de Regulamentul Organic, apoi ca funcționar superior și ca director al teatrului (alături de Mihail Kogălniceanu și Vasile Alecsandri), se arată pătruns de idei liberale și doritor de progres. În 1840 este ales primar al orașului Iași.

Negruzzi nu ia parte la mișcarea din 1848 și mult timp rămâne retras din afacerile statului, reintrând mai târziu ca judecător, membru în Divanul domnesc (1857) și apoi, sub domnia lui Cuza, ca director al departamentului finanțelor, deputat și epitrop la Sf. Spiridon.

Se stinge din viață la 24 august 1868 și este înmormântat în cimitirul bisericii din Trifeștii Vechi.

GUVERNUL ALEXANDRU C. MORUZI

5 octombrie 1861 – 22 ianuarie 1862

Miniștri de Finanțe:

ALEXANDRU C. MORUZI* - președinte al Consiliului de Miniștri și ministru de Finanțe

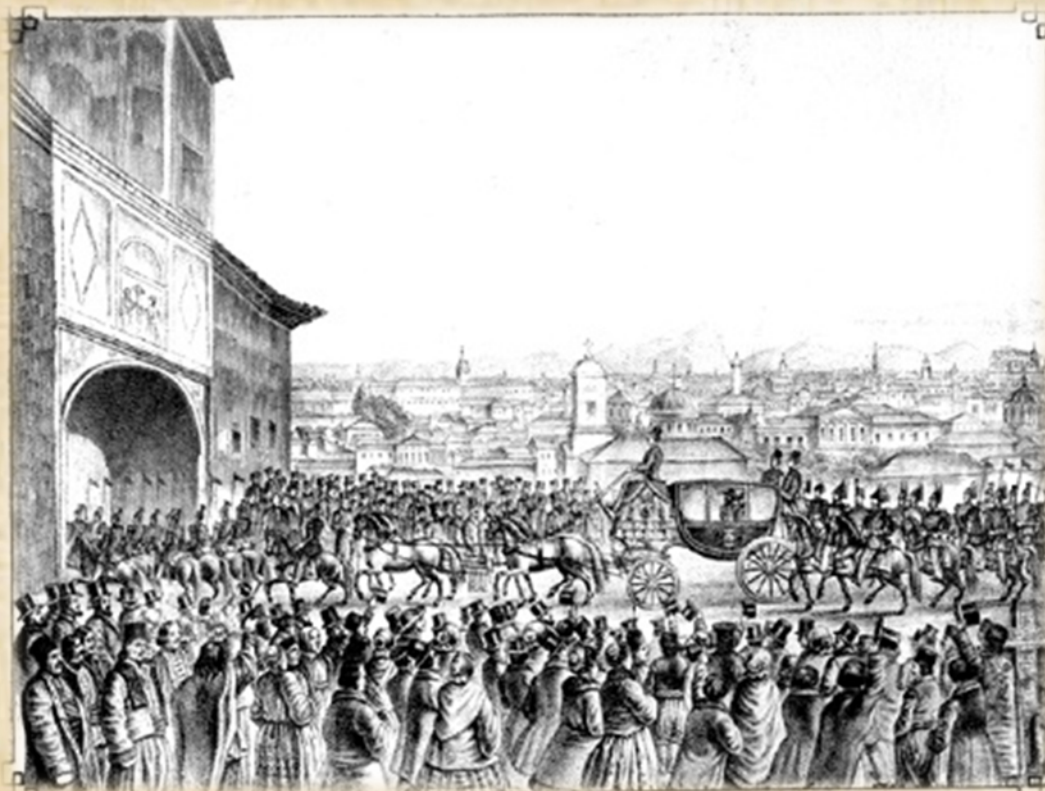
**Vezi pagina 28*

ION N. CANTACUZINO

Mandat: interimar – 14 – 22 ianuarie 1862

Ion N. Cantacuzino a fost un politician român din secolul al XIX-lea, ministru de Interne și ad-interim la Justiție în guvernul Alexandru C. Moruzi format la Iași, între 5 octombrie 1861 și 22 ianuarie 1862, după Mica Unire, dar înainte de unirea administrativă a Principatelor Române.

BUCUREȘTI

*Primirea triumfală a domnului Principatelor Unite,
Alexandru Ioan Cuza, în București (8 februarie 1859)*

GUVERNUL IOAN AL. FILIPESCU

25/26 ianuarie - 21 martie 1859

Ministru de Finanțe:

BARBU CATARGIU*

Mandat: 25/26 ianuarie - 21 martie 1859

**Vezi pagina 30*

GUVERNUL CONSTANTIN AL. CREȚULESCU

27 martie - 6 septembrie 1859

Ministru de Finanțe:

CONSTANTIN STERIADE

Mandat: 27 martie - 6 septembrie 1859

Constantin Steriade a fost un politician român, bunicul pictorului Jean Alexandru Steriadi și ministru de Finanțe interimar în perioada 27 martie-7 iunie 1859 în guvernul Constantin Al. Crețulescu și ministru plin în perioada 7 iunie-6 septembrie 1859 în același guvern.

În perioada 6 septembrie-11 octombrie 1859, Constantin Steriade a deținut aceeași funcție ministerială în guvernul Nicolae Crețulescu, fiind păstrat la portofoliul aceluiași minister și de guvernul Ion Ghica în perioada 11 octombrie 1859-28 mai 1860.

GUVERNUL NICOLAE CREȚULESCU

6 septembrie – 11 octombrie 1859

Ministru de Finanțe:

CONSTANTIN STERIADE

Mandat: 6 septembrie – 11 octombrie 1859

GUVERNUL ION GHICA

11 octombrie 1859 – 28 mai 1860

Ministru de Finanțe:

CONSTANTIN STERIADE

Mandat: 11 octombrie 1859 – 28 mai 1860

GUVERNUL NICOLAE GOLESCU

28 mai – 13 iulie 1860

Miniștri de Finanțe:

ION C. BRĂTIANU

Mandat: 28 mai – 13 iulie 1860

**Vezi pagina 52*

IOAN I. FILIPESCU

Mandat: interimar 7 iunie 1860

Ioan I. Filipescu (n. ?) a fost un politician român din secolul al XIX-lea, ministru interimar de externe în guvernul de la București al lui Nicolae Golescu, între 28 mai - 13 iulie 1860, realizat după Mica Unire (de la 5/24 ianuarie 1859), dar înainte de unirea administrativă a Principatelor Unite.

GUVERNUL MANOLACHE COSTACHE EPUREANU

13 iulie 1860 – 14 aprilie 1861

MANOLACHE COSTACHE EPUREANU — președinte al Consiliului de Miniștri și ministru de Finanțe

GUVERNUL BARBU CATARGIU

30 aprilie – 12 mai 1861

Ministru de Finanțe:

DIMITRIE GHICA

Mandat: 30 aprilie – 12 mai 1861

Dimitrie Ghica (31 mai 1816, București, Țara Românească – 15 februarie 1897, București, România) a fost un politician român, ministru în varii guverne și prim-ministru al României din partea Partidului Conservator între 16 noiembrie 1868-27 ianuarie 1870.

Fiu al primului domn pământean al Țării Românești de după înlăturarea regimului fanariot, Grigore IV Ghica (1822-1828). Studiază în școli militare din München, Viena și Berlin. Servește în garda imperială a Rusiei (1835-1837) cu gradul de maior. După acest episod se retrage din armată și călătorește prin Europa. Sprijină financiar substanțial Societatea studenților români de la Paris (1845) și Comitetul Revoluționar din Țara Românească. Prefect al Poliției (1855-1857) și primar al Capitalei (1857-1861). Deputat în Adunarea Ad-hoc (1857), este unul dintre membrii conservatori ai Partidei Unioniste, refuzând discutarea problemei împrumutării țăranilor. Deputat în Adunarea Electivă, renunță la candidatura sa la domnie, pronunțându-se pentru alegerea lui Al. I. Cuza (24 ianuarie 1859). În guvernele Țării Românești este ministru al

Cultelor (17 octombrie-23 noiembrie 1860) și al Finanțelor (30 aprilie-12 mai 1861), apoi președinte al Consiliului de Miniștri al ultimului guvern al Munteniei și ministru de Interne (concomitent, 19 iulie 1861-22 ianuarie 1862). Este unul dintre liderii alianței liberalo-conservatoare care l-a îndepărtat pe Cuza de pe tron (10/11 februarie 1866).

Conduce Consiliul de Miniștri în perioada 16 noiembrie 1868-27 ianuarie 1870; având o componență mixtă (conservatori și liberali moderați), guvernul pe care îl conduce are de făcut față opoziției puternice a liberalilor conduși de Ion C. Brătianu și C.A. Rosetti. Principalele sale realizări sunt adoptarea Legii pentru poliția rurală, înființarea fabricii de bere Luther din București, prima din acest fel din România, construirea unei uzine de producere a gazului (la Filaret) și a primelor rețele de distribuție, inaugurarea oficială a liniei ferate București-Giurgiu, inaugurarea oficială a Facultății de Medicină din București, modernizarea orașului Sinaia. Are o longevitate impresionantă la conducerea forurilor legislative ale țării: cca 10 ani la Senat și cca 5 ani la Adunarea Deputaților. În 1881 se înscrie în PNL. Generos, bonom, jovial și dinamic, atașat ideilor de unitate națională și de stabilitate statală, a fost prețuit și iubit de mulți contemporani. Titu Maiorescu îi reproșă însă trecerea „fără multă greutate dintr-un partid într-altul”.

Și-a respectat originea, patronând opere de binefacere: este prim-efor al Eforiei Spitalelor (1868-1889; 1896-1997), construiește azilul Elena Doamna; membru în Comitetul marilor proprietari care a determinat crearea Creditului Funciar Rural. Autor al lucrărilor: *Amicilor și inamicilor mei* (1856), *Quelques pages de ma vie* (1856), *Partidul național-liberal* (1888, în colaborare).

GUVERNUL ȘTEFAN GOLESCU

12 mai – 11 iulie 1861

Ministru de Finanțe:

CONSTANTIN BĂLCESCU

Mandat: 12 mai – 11 iulie 1861

Constantin Bălcescu a fost un politician român din secolul al XIX-lea, ministru de Finanțe în guvernul de la București al lui Ștefan Golescu, între 12 mai-11 iulie 1861, realizat după Mica Unire (de la 5/24 ianuarie 1859), dar înainte de unirea administrativă a Principatelor Unite.

GUVERNUL DIMITRIE GHICA

19 iulie 1861 – 22 ianuarie 1862

Miniștri de Finanțe:

ALEXANDRU PLAGINO

Mandat: 19 iulie 1861 – 22 ianuarie 1862

Alexandru C. Plagino, alternativ Plajino (21 august 1821 – 4 octombrie 1894, com. Plăginești, Vrancea, România) a fost un om politic liberal, diplomat, originar din Muntenia. S-a născut într-o familie boierească de origine greacă, iar părinții lui au fost marele postelnic Constantin Plagino și soția sa, Eufrosina Plagino, fiica fostului domnitor Alexandru Moruzi.

Are diferite ranguri boiești: paharnic (1840), agă (1850), mare logofăt (1852), prefect al Poliției București (1850-1851), secretar de stat în timpul domniei lui Barbu Știrbei (5 octombrie 1854-8 iulie 1856).

După Unirea Principatelor, a îndeplinit funcția de ministru de Finanțe în guvernul Țării Românești din iulie 1861 până în ianuarie 1862, sub conducerea lui Dimitrie Ghica, apoi a fost membru în Adunarea Electivă (1862) și vicepreședinte al Corpului Ponderator (5 decembrie 1865).

Plagino a făcut parte din Adunarea Constituantă din 1866 și a fost ales atât senator (din 1866), cât și deputat (1871). A îndeplinit funcția de președinte al Senatului din 3 septembrie 1869 până în 4 martie 1871. În timpul Războiului de Independență al României, Alexandru C. Plagino a servit drept comisar general pe lângă Marele Cartier General al Armatei Imperiale Ruse în perioada aprilie-iulie 1877. A fost trimis apoi în misiune la Madrid și Lisabona, cu scopul de a notifica curțile regale de acolo de proclamarea independenței României (1879-1880). A fost apoi trimis extraordinar și ministru plenipotențiar în Italia (1885-1891) și în Marea Britanie (1891-1893). A murit în 4 octombrie 1894 la Plăginești.

APOSTOL ARSACHE

Mandat: interimar 6 octombrie 1861

**Vezi pagina 33*

PERIOADA 1862-1881

După recunoașterea internațională a Unirii Principatelor Române, la 22 ianuarie 1862, Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al României, a dispus contopirea celor două formațiuni ministeriale provinciale într-un singur Guvern unitar la București, oraș devenit capitala țării. Componenta Guvernului unic a fost confirmată de Parlamentul României la 24 ianuarie 1862.

Primul guvern unic din istoria României: Guvernul Barbu Catargiu

Mandat:

22 - 27 ianuarie 1862

Alexandru C. Moruzi (1804, com. Zvoriștea, jud. Suceava - 1873). Om politic, președinte al Consiliului de Miniștri al Moldovei (5 octombrie 1861-22 ianuarie 1862). Participant la mișcarea revoluționară de la Iași, face parte dintre semnatarii *Petițiunii-proclamație* elaborată la hotelul Sankt Petersburg din Iași (martie 1848); deputat de Covurlui în Adunarea ad-hoc a Moldovei (1857) și în Adunarea Electivă (ianuarie 1859). Apreciat ca un eminent politician, Moruzi este candidat la Tronul Moldovei, dar se retrage din competiție în favoarea colonelului Alexandru Ioan Cuza. Între 5 octombrie 1861-22 ianuarie 1862, devine președintele Consiliului de Miniștri de la Iași, deținând în același timp și portofoliul Finanțelor în guvernul Barbu Catargiu.

Moruzi a avut șansa să participe în calitate de președinte al Consiliului de Miniștri de la Iași la unificarea instituțiilor celor două Principate Române, fiind ultimul prim-ministru separat de dincolo de Milcov. Acesta și executivul de la București s-au unificat pe 22 ianuarie 1862 într-un singur guvern al României.

De asemenea, Moruzi s-a remarcat ca lider al conservatorilor din Moldova, încercând în primii ani de domnie ai lui Cuza o tentativă de unificare a grupărilor de nuanță conservatoare. S-a stins din viață în anul 1873, la vârsta de 69 de ani.

GRIGORE BALȘ

Mandat:

27 ianuarie - 16 februarie 1862

Grigore Balș (21 mai 1826 – 1895). Om politic conservator, președinte al Adunării Deputaților (20 noiembrie 1869–1 mai 1870). Descendent al unei vechi familii boierești din Moldova, activează în mișcarea unionistă, iar după alegerea lui Al. I. Cuza ca domn (ianuarie 1859) face parte din primul guvern al Moldovei în calitate de ministru de Finanțe (24 ianuarie–6 martie 1859) în guvernul Vasile Sturdza, apoi ca ministru de Externe în guvernul Costache Epureanu.

După unificarea politică realizată prin unirea guvernelor și Adunărilor la București în ianuarie 1862, este numit ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, apoi ministru de Finanțe (27 ianuarie–16 februarie 1862) în primul guvern unic al Principatelor Unite condus de Barbu Catargiu. După instaurarea monarhiei constituționale, în 1866, este ales deputat (1866), apoi senator (1867). La 3 februarie 1880, împreună cu un grup de oameni politici, semnează programul și statutul de întemeiere a Partidului Conservator, rămânând fidel principiilor conservatorismului.

BARBU CATARGIU

Mandat:

16 februarie - 11 martie 1862 (interimar)

Barbu Catargiu (26 octombrie 1807, București - 8 iunie 1862, București), om politic conservator, președinte al Consiliului de Miniștri de la București (30 aprilie-12 mai 1861) și al primului guvern al Principatelor Unite (22 ianuarie-8 iunie 1862). Fiu al marelui vornic Ștefan Catargiu și al Stancăi Văcărescu (fiica banului Barbu Văcărescu).

Primește primele învățături în casa părintească, apoi la Școala grecească de pe lângă biserica Măgureanu din București. Își desăvârșește studiile la Paris, unde audiază cursuri de litere, drept, istorie, filosofie și economie politică.

După 1848, este numit judecător la Înalta Curte de către domnitorul Barbu Știrbei (1849-1853), cu care era văr, și în guvern (la Departamentul Finanțelor), în timpul căimăcămiei din 1858. Deputat în Adunarea Electivă, susține dubla alegere a lui Al. I. Cuza. După Unire este ministru al Finanțelor (25 ianuarie-20 martie 1859) în guvernul de la București condus de I.A. Filipescu. Se impune ca lider al partidei conservatoare, fiind numit de domnul Cuza președinte (22 ianuarie-8 iunie 1862) al primului Consiliu de Miniștri al Principatelor Unite ale Țării Românești și Moldovei. Ca vicepreședinte al Adunării Deputaților, conduce lucrările

Parlamentului României în care Cuza proclamă unirea definitivă a Principatelor, iar Bucureștiul era declarat Capitala țării.

A fost asasinat în timp ce trecea cu trăsura pe sub turnul-clopotniță din Dealul Mitropoliei, însoțit de prefectul Poliției Capitalei, Nicolae Bibescu.

ALEXANDRU ȘT. CATARGIU

Mandat:

11 - 24 martie 1862 (interimar)

Alexandru Șt. Catargiu (1825 - 1897, București) a făcut studii financiare la Paris. A fost membru în Consiliul de Stat, ministru de Finanțe interimar, de la 11 până la 24 martie 1862, în guvernul Barbu Catargiu.

În perioada 16 martie-12 octombrie 1863 a fost ministrul Lucrărilor Publice și interimar la Control. A fost membru în Consiliul de Administrație al Căilor Ferate Române până în anul 1897.

TEODOR GHICA-DELENI

Mandat:

24 martie - 31 martie 1862

1 mai - 12 iulie 1862

Teodor Ghica-Deleni (1820 – 7 mai 1865) a fost mare vornic și ministrul Finanțelor în guvernul Nicolae Crețulescu. A fost căsătorit cu Fenareta Știrbei, fiica domnitorului Barbu Știrbei.

*Sursă foto: Arhivele Naționale ale României (ANR),
Serviciul Arhivele Naționale Istorice Centrale (SANIC)*

APOSTOL ARSACHE

Mandat:

31 martie - 1 mai 1862 (interminar)

Apostol Arsache (1789, Hotahova, Epir, Grecia – decembrie 1869, București), medic și om politic de origine aromână; președinte ad-int. al Consiliului de Miniștri (8-23 iunie 1862). După absolvirea școlii primare și a celei secundare în Grecia, studiază medicina la Halle, în Germania (doctoratul în 1812), apoi se stabilește în Țara Românească, la București, unde lucrează la spitalele Pantelimon și Colțea. A fost consilierul personal al mai tuturor domnitorilor munteni, de la Grigore Ghica la Barbu Știrbei și al generalului rus Aleksandr Osipovici Duhamel, guvernatorul țării în perioada ocupației rusești din 1849. Ales deputat în Adunarea Obștească, în Divanul ad-hoc (1857) și în Adunarea Electivă din Țara Românească (1859), sprijină Unirea Principatelor, fiind, după unele surse, cel care a propus dubla alegere a lui Cuza.

Om cu mari calități diplomatice, este numit ministru al Afacerilor Străine (30 aprilie-12 mai 1861; 19 iulie 1861-22 ianuarie 1862, în guvernul Țării Românești și 22 ianuarie-24 iunie 1862, în primul guvern al României, condus de Barbu Catargiu), asigurând și interimatul la ministerele Justiției (21 octombrie 1861-22 ianuarie 1862), Controlului (22 ianuarie-24 iunie 1862) și Finanțelor (31 martie-1 mai 1862). După interimatul la conducerea Consiliului de Miniștri, survenit în urma asasinării primului-ministru Barbu Catargiu, la 8 iunie 1862, se retrage din viața politică. A ctitorit biserica Sf. Pantelimon, din Vedea, jud. Giurgiu. Conacul său de aici a devenit primăria localității, fiind inclus pe lista monumentelor istorice.

ALEXANDRU ALECU CANTACUZINO

Mandate:

12 iulie - 30 septembrie 1862 (interimar)

30 septembrie 1862 - 16 martie 1863

Alexandru Cantacuzino (1811 - 8 martie 1884, Atena), om politic, ministru al Afacerilor Străine în perioada 24 iunie 1862-30 septembrie 1862 în guvernul Nicolae Crețulescu. În același cabinet a mai deținut și portofoliul Finanțelor până la 16 martie 1863, când a demisionat din executiv. Descendent, în a șaptea generație, al marelui vistier lordache Cantacuzino (cumnat al domnitorului Vasile Lupu), nepot al lui Matei Cantacuzino (și el mare vistier al Moldovei, emigrat în 1791 în Rusia), Cantacuzino era fiul lui Alexandru Cantacuzino (șambelan al țarului și participant la mișcarea eteristă) și al Elisabetei (născută Daragan).

Avea nu numai faima unui bun cunoscător al vieții politice și diplomatice europene, ci și prestigiul unui om de lume, cultivat, rafinat. În timpul domniei lui Cuza, a fost ministru al Cultelor, ministru la Externe și la Finanțe, consilier la Curtea de Casație. Deși nu era om politic din vocație, în 1865 i se încredințează o misiune diplomatică la Paris, pe lângă Napoleon al III-lea.

În 1846, Alexandru Cantacuzino a subscris pentru „Societatea studenților români” de la Paris. A publicat în „România literară” o nuvelă, cu titlul *Serile de toamnă la țară*, iar în „Steaua Dunării” un articol în favoarea unirii. În 1859 a fost numit prefect de Galați. Alexandru Cantacuzino împreună cu Gheorghe I. Lahovary (1838-1909), inginer, scriitor și geograf au întemeiat în 1875 Societatea Geografică Română.

Întors la 1860 din Rusia, a coagulat în jurul său, împreună cu I. Docan, cu bătrânul Cuza, unchiul domnitorului, cu Costache Sillion, secretarul particular al lui Cuza și cu domnitorul însuși, facțiunea filo-rusă a masoneriei autohtone, cea care a încercat aducerea pe tronul Țării Românești a prințului Serge de Beauharnais, nepotul țarului Nicolai I, Vice-Rege al Italiei, Mare Maestru într-o Lojă milaneză, ajuns Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu al Italiei.

ZIMBRUL SI VULTURUL

Source: *Journal of the American Medical Association*, 1964; 191: 1000-1001. Reprinted with permission of the American Medical Association. All rights reserved.

9. 12.

ISSN: 0013-788X 24 JANUARY 1959

JULY 19

1996年2月14日

VIVAT ROMÂNIA UNITĂ ŞI
SUVERANĂ !!

Mașinile de transport corporele costă de
la nouăzeci de miliarde de lei, iar cele
de transport aerian de douăzeci de miliarde de lei.
De asemenea, costurile de transport aerian de
pasajieri sunt de douăzeci de miliarde de lei.
De asemenea, costurile de transport aerian de
pasajieri sunt de douăzeci de miliarde de lei.

[illegible]

Agencia, compagne nu pofyicieta nentp.
magiaa notificandea ofidars, e acemin
milion, nu curia sa sa deteneat, se non
cazate din lama

„În aşteptarea Legea rîndul supărată
 1947 anul, căderea monarhiei noastre...

alungat pe drum, se afla un singur Tropic al
 care proprietate spania este pe o parte si pe
 cealalta partea, unde este scrisa proprietate
 spania este numai literele si nu
 este.

[illegible]

Avanti, esportato etc. in percentuale di
più; ancora in alcuni si è presentato, per
esportazioni postiche in Germania, come il
più alto; in altri, invece, è stato inferiore
al 100 per cento, come nel caso della
Francia, dove si è visto che la
Francia ha esportato di più di quanto
ha importato.

1176
 1177
 1178
 1179
 1180
 1181
 1182
 1183
 1184
 1185
 1186
 1187
 1188
 1189
 1190
 1191
 1192
 1193
 1194
 1195
 1196
 1197
 1198
 1199
 1200
 1201
 1202
 1203
 1204
 1205
 1206
 1207
 1208
 1209
 1210
 1211
 1212
 1213
 1214
 1215
 1216
 1217
 1218
 1219
 1220
 1221
 1222
 1223
 1224
 1225
 1226
 1227
 1228
 1229
 1230
 1231
 1232
 1233
 1234
 1235
 1236
 1237
 1238
 1239
 1240
 1241
 1242
 1243
 1244
 1245
 1246
 1247
 1248
 1249
 1250
 1251
 1252
 1253
 1254
 1255
 1256
 1257
 1258
 1259
 1260
 1261
 1262
 1263
 1264
 1265
 1266
 1267
 1268
 1269
 1270
 1271
 1272
 1273
 1274
 1275
 1276
 1277
 1278
 1279
 1280
 1281
 1282
 1283
 1284
 1285
 1286
 1287
 1288
 1289
 1290
 1291
 1292
 1293
 1294
 1295
 1296
 1297
 1298
 1299
 1300
 1301
 1302
 1303
 1304
 1305
 1306
 1307
 1308
 1309
 1310
 1311
 1312
 1313
 1314
 1315
 1316
 1317
 1318
 1319
 1320
 1321
 1322
 1323
 1324
 1325
 1326
 1327
 1328
 1329
 1330
 1331
 1332
 1333
 1334
 1335
 1336
 1337
 1338
 1339
 1340
 1341
 1342
 1343
 1344
 1345
 1346
 1347
 1348
 1349
 1350
 1351
 1352
 1353
 1354
 1355
 1356
 1357
 1358
 1359
 1360
 1361
 1362
 1363
 1364
 1365
 1366
 1367
 1368
 1369
 1370
 1371
 1372
 1373
 1374
 1375
 1376
 1377
 1378
 1379
 1380
 1381
 1382
 1383
 1384
 1385
 1386
 1387
 1388
 1389
 1390
 1391
 1392
 1393
 1394
 1395
 1396
 1397
 1398
 1399
 1400
 1401
 1402
 1403
 1404
 1405
 1406
 1407
 1408
 1409
 1410
 1411
 1412
 1413
 1414
 1415
 1416
 1417
 1418
 1419
 1420
 1421
 1422
 1423
 1424
 1425
 1426
 1427
 1428
 1429
 1430
 1431
 1432
 1433
 1434
 1435
 1436
 1437
 1438
 1439
 1440
 1441
 1442
 1443
 1444
 1445
 1446
 1447
 1448
 1449
 1450
 1451
 1452
 1453
 1454
 1455
 1456
 1457
 1458
 1459
 1460
 1461
 1462
 1463
 1464
 1465
 1466
 1467
 1468
 1469
 1470
 1471
 1472
 1473
 1474
 1475
 1476
 1477
 1478
 1479
 1480
 1481
 1482
 1483
 1484
 1485
 1486
 1487
 1488
 1489
 1490
 1491
 1492
 1493
 1494
 1495
 1496
 1497
 1498
 1499
 1500
 1501
 1502
 1503
 1504
 1505
 1506
 1507
 1508
 1509
 1510
 1511
 1512
 1513
 1514
 1515
 1516
 1517
 1518
 1519
 1520
 1521
 1522
 1523
 1524
 1525
 1526
 1527
 1528
 1529
 1530
 1531
 1532
 1533
 1534
 1535
 1536
 1537
 1538
 1539
 1540
 1541
 1542
 1543
 1544
 1545
 1546
 1547
 1548
 1549
 1550
 1551
 1552
 1553
 1554
 1555
 1556
 1557
 1558
 1559
 1560
 1561
 1562
 1563
 1564
 1565
 1566
 1567
 1568
 1569
 1570
 1571
 1572
 1573
 1574
 1575
 1576
 1577
 1578
 1579
 1580
 1581
 1582
 1583
 1584
 1585
 1586
 1587
 1588
 1589
 1590
 1591
 1592
 1593
 1594
 1595
 1596
 1597
 1598
 1599
 1600
 1601
 1602
 1603
 1604
 1605
 1606
 1607
 1608
 1609
 1610
 1611
 1612
 1613
 1614
 1615
 1616
 1617
 1618
 1619
 1620
 1621
 1622
 1623
 1624
 1625
 1626
 1627
 1628
 1629
 1630

4.3. AVERAGE INTERACT

Verapamil 75 capsules 750 mg

Illeg. Chuan Shengpi not raised as single doctrine

[illegible]

1986. În zilele de sâmbătă următoare, Dănilă a
fost captat în împrejurimile de nord-vest
ale orașului și omorât.

Unilateral Epilepsy.

D. Grigorie Filaret, D. Igor Chelmonov, a
transcripted map.

Д. Борисовна Переска, Д. Ефимович 1930

[illegible]

Brightest News.

B. Anwar-ul-Aqsa, B. Niaz Talib, & others
submitted maps.

D. D. Bennett, Jr. *et al.*

National Personnel Council.

D. Igor Kuznetsov, D. Grigoriy Chernov, and
unpublished work.

D. Eustace Roberts, Jr. (Superintendent)

Metropolitan Newspaper.

46. H. N. Linwood, 41, 44, Philadelphia, Pa., says that he has

CONSTANTIN I. ILIESCU

Mandate:

16 martie - 31 iulie 1863 (interimar)

31 iulie - 11 octombrie 1863

A fost ministru de Finanțe al României în guvernul Nicolae Crețulescu, în anul 1863, și al doilea primar al Bucureștiului, între noiembrie 1865-martie 1866.

În calitate de primar, a realizat numeroase lucrări cu caracter edilitar-gospodăresc, precum: înființarea unor hale în piețele Ghica și 24 Ianuarie, după modelul celor construite la Paris; amenajarea parcului din fața Ateneului Român; construirea a patru poduri mari de fier, cu piloni de piatră peste Dâmbovița; pavări și alinieri de străzi; luminarea străzilor și a piețelor orașului, proiectarea și amenajarea unor WC-uri publice.

București 1866. Litografie realizată de J.R. Huber

LUDOVIC STEEGE

Mandate:

11 octombrie 1863 - 16 aprilie 1864

22 august - 21 septembrie 1864

5 noiembrie 1864 - 21 ianuarie 1865

17 august - 1 octombrie 1867

Ludovic Steege (6 septembrie 1813, București - 28 martie 1872, Iași), medic, diplomat, jurist, publicist și om politic. Fiu al farmacistului sas Michael Traugott Steege, stabilit la București în anul 1821, studiază la München (1831-1833) și Paris, unde-și ia licența în drept și doctoratul în medicină (1839). La întoarcerea în țară (1841), se stabilește la Iași, unde profesează medicina.

În perioada 1853-1858 este însărcinat cu organizarea serviciului medical de aici. Primește indigenatul în anul 1855.

Unionist, cu vederi liberale, primește o serie de funcții în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza: comisar în Comisia Dunării de la Viena (ianuarie 1859), delegat la Berlin pentru obținerea recunoașterii dublei alegeri (februarie-martie 1859), ministru al Lucrărilor

Publice în Guvernul Moldovei condus de Ion Ghica (8 martie 1859-27 aprilie 1859), membru în Comisia Centrală de la Focșani, membru al Înaltei Curți de Casație și Justiție (1862), ministru de Finanțe (11 octombrie 1863-21 ianuarie 1865), în guvernul Mihail Kogălniceanu.

Ludovic Steege a negociat la Londra contractarea unui împrumut destinat să acopere despăgubirile către mănăstirile închinat (în cele din urmă, nu s-au mai plătit). După tratative cu mari corporații financiare, la 10 august 1864 s-a încheiat împrumutul cu bancherii Stern din Londra, primul împrumut extern din istoria României.

Acesta a reprezentat momentul debutului țării noastre pe piața financiară a Europei. Guvernul român de la acea vreme a obținut împrumutul pe piața financiară londoneză prin Banca Imperială Otomană și cu ajutorul fraților Stern. În valoare de 916.000 de lire sterline, împrumutul era contractat cu o dobândă de 7% și a fost garantat de statul roman cu veniturile vămile. Banii obținuți astfel erau destinați, în principal, finanțării despăgubirilor rezultate din secularizarea averilor mănăstirești din 1863 și pentru înzestrarea oștirii române.

La 24 decembrie 1864, Ludovic Steege a prezentat Adunării Elective primul Buget Unificat al României.

După îndepărtarea lui Cuza face parte din delegația trimisă la Paris pentru susținerea principelui străin și în cea trimisă la Düsseldorf care ducea rezultatul plebiscitului alegerii lui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen. Face parte din guvernul Ștefan Golescu ca ministru de Finanțe (17 august 1867–1 octombrie 1867), iar din aprilie 1868 este, din nou, membru al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Este trimis ca agent diplomatic la Viena, Petersburg și Berlin (1868-1871).

NICOLAE ROSETTI-BĂLĂNESCU

Mandate:

16 aprilie - 22 august 1864 (interimar)

21 septembrie - 5 noiembrie 1864 (interimar)

21 - 26 ianuarie 1865 (interimar)

Nicolae Rosetti-Bălănescu (6 decembrie 1827, Iași - 11 mai 1884, Paris), om politic, jurist, s-a aflat timp de doi ani la șefia diplomației românești în perioada regimului cuzist.

Absolvent al Liceului „Henric al IV-lea” și al Facultății de Drept din Paris, Rosetti-Bălănescu a revenit în țara natală, unde, până la Unirea Principatelor, a ocupat diverse funcții în administrație, printre care ispravnic de Suceava și pârcălab al județului Covurlui.

Adept al Unirii, s-a numărat printre deputații aleși în Divanul ad-hoc și Adunarea Electivă a Moldovei. Treptat, a devenit unul dintre cei mai intimi colaboratori ai lui Cuza, după recunoașterea Unirii depline fiind desemnat șef al diplomației românești. De mandatul său se leagă încheierea celor două convenții româno-austriece asupra extrădării și privind reglementarea serviciului telegrafic. De asemenea, a avut de înfruntat crize diplomatice care puteau avea consecințe nefaste pentru țara noastră, după deciziile privind secularizarea averilor mănăstirești și lovitura de stat din 2 mai 1864.

Fiind unul dintre miniștrii preferați de Cuza, Rosetti-Bălănescu a rezistat în fruntea Ministerului Afacerilor Străine timp de trei guverne succesive. Tot în acest timp a mai deținut portofoliul Controlului și s-a numărat printre primii membri a nou-înființatului Corp ponderator (Senatul).

După ce și-a prezentat demisia din fruntea diplomației, a fost numit membru în Consiliul de Stat. A renunțat să mai facă politică la nivel înalt după abdicarea lui Cuza. În timpul Locotenenței Domnești deține președinția Consiliului județean Neamț, apoi mai activează trei ani ca deputat. Spre sfârșitul vieții se retrage la Paris, unde a decedat la vârsta de 57 de ani.

IOAN STRAT

Mandate:

26 ianuarie - 14 iunie 1865

30 ianuarie - 4 aprilie 1876

Ioan Strat (1836, Roman, județul Neamț - 20 octombrie 1879, București), jurist, economist, profesor, primul rector al Universității din Iași, politician, senator, deputat, de două ori ministru al Finanțelor, ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, diplomat la Paris și Constantinopol. A fost un promotor al liberalismului economic.

S-a născut la Roman, în familia lui Dimitrie Strat, boier, agă, prefect de Roman și senator. Mama sa se trăgea la rândul ei dintr-o veche familie de boieri moldoveni. Educația primară a primit-o în casa părintească de la Roman și la moșia familiei din Băcnășeni (Bacău), sub supravegherea unui profesor german venit de la Heidelberg. După ce a terminat studiile secundare în țară a plecat la studii în Germania, mai întâi la Heidelberg și apoi la Universitatea din Berlin, unde a studiat dreptul.

În paralel cu predarea economiei politice, Strat practica avocatura și începuse să scrie pentru ziarele „Ateneul român” și „Trecutul”. După demisia de la Universitate, el a continuat munca de ziarist și de avocat. După o perioadă tranzitorie de circa doi ani, Strat a intrat în politică. În 1864, domnul Alexandru Ioan Cuza l-a numit membru în Consiliul de

Stat și, tot în același an, l-a numit membru al Senatului.

În 26 ianuarie 1865 i-a fost încredințată conducerea Ministerului de Finanțe în guvernul Constantin Bosianu. Nu a avut timp să pună în aplicare strategia și concepția sa financiară întrucât guvernul Bosianu a căzut la 14 iunie 1865. În aprilie 1866 este ales membru în Adunarea Constituantă ca deputat de Mihăileni (Dorohoi). În iulie 1866 reîntră în guvern, în cabinetul lui Ion Ghica, înlocuindu-l pe C. A. Rosetti în funcția de ministru al Cultelor și Învățământului Public. Va deține acest portofoliu până în martie 1867, timp în care va câștiga încrederea lui Carol I. Ca urmare a acestui lucru, principele i-a încredințat mai multe misiuni diplomatice în străinătate.

Reîntors în țară, după aproape șapte ani de diplomație, Ioan Strat este ales deputat în Colegiul II Suceava. Ca deputat se implică în chestiunea Convenției Comerciale cu Austro-Ungaria, de mare importanță pentru economia țării (mai târziu, în 1886, după expirarea convenției, avea să se declanșeze războiul vamal dintre România și Austro-Ungaria). După remanierea guvernului Lascăr Catargiu, a fost numit pentru a doua oară ministru de Finanțe în guvernul remaniat. Va fi ministru pentru puțin timp: din 30 ianuarie până în 4 aprilie 1876, când guvernul a demisionat.

DIMITRIE CARIAGDI

Mandat:

14 iunie - 27 iunie 1865

Dimitrie Cariagdi (1815 – 9 octombrie 1893, București), politician; ministrul Justiției, Instrucțiunii și Cultelor (14 iunie 1865-11 februarie 1866; 14-27 iunie 1865, interimar), ministrul Justiției (18 decembrie 1870-11 martie 1871), ministrul Finanțelor (14 iunie-27 iunie 1865, interimar) și primar al Bucureștiului, în perioada decembrie 1878-noiembrie 1883. A fost unul dintre cei mai longevivi primari, primul edil care a condus Bucureștiul capitală a unui stat independent.

Ca primar, marea sa realizare a constat în obținerea unui credit de 15 milioane lei pentru canalizarea Dâmboviței, care provocase distrugeri serioase, ieșind din matcă. Prețul total al sistematizării Dâmboviței a fost de 15.150.000 de lei, iar lucrările de rectificare și canalizare au început la 2 noiembrie 1880. O altă realizare majoră a mandatului lui Cariagdi a fost sistemul de canalizare din București. Construcția canalelor din beton a început pe 16 septembrie 1881 și i-a fost alocat un buget de 5 milioane de lei. Tot în această perioadă s-a realizat și reconstrucția pavajelor cu piatră cubică. Aceste operațiuni au fost posibile cu împrumuturi de la Casa de Depuneri.

NICOLAE CREȚULESCU

Fotografie aflată în patrimoniul

Muzeului Național de Istorie a României (MNIR)

Mandate:

14 iunie 1865

27 iunie 1865 - 30 ianuarie 1866

Nicolae Crețulescu (1 martie 1812, București - 26 iunie 1900, com. Leurdeni, jud. Argeș), medic, diplomat, om politic, personalitate cu vastă experiență politică, președinte al Consiliului de Miniștri de la București (6 septembrie-11 octombrie 1859), președinte al Consiliului de Miniștri ai României (24 iunie 1862-11 octombrie 1863; 14 iunie 1865-11 februarie 1866), președinte al Senatului (13 decembrie 1889-9 iunie 1890), președinte al Academiei Române (1872-1873; 1895-1898). S-a remarcat ca un ilustru pionier în domeniul medicinei românești și a avut o bogată activitate guvernamentală în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, când s-a consacrat drept unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai domnitorului.

Pe lângă activitatea medicală și politică, Crețulescu a practicat și diplomația, iar ca semn de apreciere pentru întreaga sa contribuție la dezvoltarea științei românești, a fost ales Președinte al Academiei Române.

S-a născut într-o veche familie boierească, arborele ei genealogic mergând până la Safta Brâncoveanu, fiica voievodului martir Constantin Brâncoveanu. Străbunicul său, vornicul lordache Crețulescu, este ctitorul Bisericii Kretzulescu din București (1722). Era al treilea fiu al logofătului Alexandru Crețulescu și al Anei Câmpineanu. Ca atare, a primit o educație aleasă, având la dispoziție profesori greci și francezi în perioada adolescenței, de la care lua meditații în casa părintească.

În tot acest timp ocupă și diverse dregătorii, fiind registrator la secția civilă a Curții de Apel și comisar la Departamentul de Interne. Aflat la Paris, în 1834 își ia bacalaureatul, apoi studiază medicina la Universitatea din Nantes. În 1839 și-a încununat studiile medicale cu doctoratul în medicină și chirurgie cu tema „Questions sur les diverses branches des sciences médicales; quelles sont les circonstances générales qui ont

le plus d'actions sur les appareils". A. D. Xenopol aprecia că Nicolae Crețulescu a fost primul doctor în medicină de naționalitate român din Muntenia.

Din 1854, devine director al Departamentului de Interne, apoi ocupă funcții importante în Justiție, fiind membru al Curții de Apel și al Înaltei Curți de Justiție. Preocupat de dezvoltarea medicinei în Țara Românească, Crețulescu sprijină înființarea de către Carol Davila a Școlii Naționale de Medicină și Farmacie din București.

În 1857, Crețulescu fondează Societatea Medicală Științifică, pune bazele primelor consilii de igienă și salubritate și inițiază primul recensământ al populației din România. Nicolae Crețulescu este unul dintre oamenii politici cu o bogată activitate unionistă, iar în perioada domniei lui Cuza, ocupă înalte funcții în administrația statului, printre care de două ori președinte al Consiliului de Miniștri.

IOAN (IANCU) OTETELEȘANU

Mandat:

30 ianuarie - 11 februarie 1866

Ioan (Iancu) Oteteleșanu (1795 – 8 mai 1876, București), politician, ministru, a fost fiul slugerului Constantin Oteteleșanu.

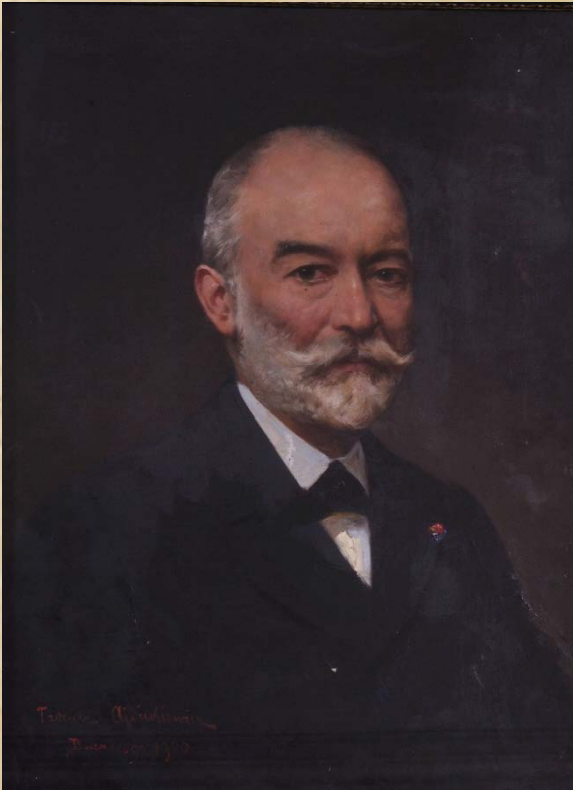
Director al Salinelor (avea contract de exploatare a Ocnelor Statului) în perioada 1838-1841, adună o importantă avere.

Ministru al Controlului (1851-1853), în timpul domniei lui Barbu Știrbei și ministru de Finanțe în guvernul Nicolae Crețulescu (30 ianuarie-11 februarie 1866).

Proprietar al moșiei și castelului de la Măgurele (lângă București), lasă prin testament (19 martie 1876) toată averea sa „pentru ca să servească la facerea unui institut de fete române cărora li se va da o creștere și educație de bune nume de familie, fără pretenție sau lux“.

După moartea soției sale, Elena (4 decembrie 1888), neavând urmași, este pus ca executor testamentar Ioan Kalinderu, administratorul averii sale, sub îngrijirea Academiei Române.

DIMITRIE ALEXANDRU STURDZA

*Tablou realizat de pictorul Tadeus
Adjukiewicz, datare 1900; patrimoniul MNIR*

Mandate:

11 - 16 februarie 1866 (interimar)

18 decembrie 1870 - 11 martie 1871

27 ianuarie - 21 februarie 1877

25 noiembrie 1878 - 5 iulie 1879

11 iulie 1879 - 16 februarie 1880

11 aprilie - 9 iunie 1881

1 - 22 martie 1888

9 ianuarie - 18 iulie 1902

Dimitrie Alexandru Sturdza (10 martie 1833, Miclăușeni, județul Iași – 8 octombrie 1914, București), om politic, istoric, economist, președinte (1882-1884) și secretar general al Academiei Române, contribuind în mod esențial la întregirea patrimoniului cultural, național și științific al înaltului for. În activitatea guvernamentală s-a remarcat în fruntea Ministerului de Finanțe și a Consiliului de Miniștri. Președinte al Partidului Național Liberal (1892-1909), Sturdza a fost unul dintre oamenii cei mai activi de pe scena politică românească.

Sturdza a fost membru fondator al Partidului Național Liberal (24 mai 1875), iar în lunga guvernare Brătianu va ocupa portofoliul câtorva ministere. Politicianul român se va remarca la portofoliul Ministerului Finanțelor, când va fi delegat să se implice direct în rezolvarea problemei Strousberg, legată de concesionarea construcției de căi ferate către consorțiul german care, de-a lungul anilor, comisese un lung șir de abuzuri. În cursul anului 1879, ministrul de Finanțe român și cancelarul german Otto von Bismarck au avut mai multe întrevederi

diplomatice, unde au dezbătut problema răscumpărării căilor ferate de la „Societatea acționarilor” (care preluase drepturile și obligațiile falimentarei Strousberg).

Hotărât să pună capăt numeroaselor neînțelegeri privind concesiunea Strousberg, cancelarul leagă recunoașterea Independenței României de rezolvarea problemei căilor ferate, astfel că situația se sfârșește cu încheierea unei convenții și, de-a lungul anului 1880, cu răscumpărarea tuturor căilor ferate române de către stat, care intră în administrarea guvernului. D. A. Sturdza a jucat un rol-cheie în desfășurarea negocierilor. Ca om politic, el era de părere că orice proiect trebuia să corespundă realității.

După moartea fraților Brătianu, Sturdza devine președinte al Partidului Național Liberal. De fapt, după cum au remarcat istoricii, în perioada 1892-1908, el nu a făcut altceva decât să asigure „interimatul” și „să facă trecerea” de la Ion Brătianu-tatăl la Ion Brătianu-fiul. În 1895, regele Carol I introduce principiul rotativei guvernamentale, prin care se asigura alternarea la putere, o dată la patru ani, a celor două partide importante de pe scena politică românească, Liberal și Conservator.

În calitate de președinte al PNL, Sturdza va fi desemnat de patru ori să formeze un Consiliu de Miniștri, ocupând și portofoliul altor ministere de însemnătate. Ca ministru de Externe, a semnat un protocol de prelungire a Tratatului secret de alianță dintre România și Austro-Ungaria, cu prilejul vizitei la București a împăratului Franz Josef I.

PETRE MAVROGHENI

Fotografie aflată în patrimoniul MNIR

Mandate:

16 februarie - 11 mai 1866

15 iulie 1866 - 1 martie 1867

11 martie 1871 - 7 ianuarie 1875

Petre Mavrogheni (1819, Iași - 20 aprilie 1887, Viena), om politic, economist, diplomat, a făcut carieră în administrația de stat și în activitatea diplomatică. Mihail Kogălniceanu l-a caracterizat drept „cel mai capabil bărbat de finanțe al României”, motiv pentru care a fost cooptat în numeroase guverne pentru acest portofoliu.

Om politic moderat, cu idei conservatoare, spre sfârșitul vieții ales să reprezinte interesele României în marile cancelarii occidentale.

S-a născut într-o familie înstărită, fiul lui Petre Mavrogheni și al Ruxandrei Sturdza, sora fostului domnitor al Moldovei, Mihail Sturdza. Primele cursuri le urmează în casa părintească sub îngrijirea unui institutor francez, după care este trimis la studii aprofundate în capitala Franței.

Revenit în țară, Mavrogheni urmează o carieră în administrația de stat. Este vornic de aprozi în anul 1840, postelnic din 2 februarie 1845, pârcălab de Galați din 25 iulie 1846 și prefect de poliție al Iașului (22 iunie 1849-27 mai 1850). Treptat, lui Mavrogheni i-au fost încredințate răspunderi guvernamentale mai importante.

La 20 august 1852 a fost numit la conducerea Ministerului Lucrărilor Publice, pe 24 octombrie 1853 este ridicat la rangul de mare vornic, iar între 1854-1856 se află în fruntea Ministerului Finanțelor. Din același an, a făcut parte din Divanul domnesc al Moldovei.

Mavrogheni a desfășurat o ferventă activitate unionistă. A făcut parte din Comitetul Central al Unirii din Iași (7 februarie 1857), membru al Divanului ad-hoc și vicepreședinte al Adunării Elective a Moldovei în anul 1859. Deși s-a numărat printre candidații cu reale șanse pentru a fi domn al Moldovei, Mavrogheni a renunțat în favoarea colonelului Alexandru Ioan Cuza.

Ministru de Finanțe în prima parte a domniei lui Cuza (17 ianuarie 1861–23 mai 1861), Mavrogheni a renunțat în cele din urmă să mai colaboreze cu șeful statului, nemulțumit fiind de modul de guvernare al acestuia. În acest sens, s-a numărat printre liderii coaliției care i-au impus abdicarea în ziua de 11 februarie 1866. În guvernul Locotenenței Domnești, a primit portofoliul Finanțelor.

Om politic de centru, cu idei conservatoare, Mavrogheni a fost cooptat în primele două cabinete ca ministru de Externe (11 mai 1866–13 iulie 1866) și ministru de Finanțe (15 iulie 1866–1 martie 1867). Deputat din 1866, a mai ocupat portofoliul Finanțelor (11 martie 1871–7 ianuarie 1875) în timpul mării guvernări conservatoare conduse de Lascăr Catargiu. În calitate de ministru al Finanțelor, are o contribuție însemnată la creșterea bugetului statului prin introducerea monopolului în industria tutunului, instituirea taxei de timbre și introducerea rentei statului.

Principalul proiect a lui Mavrogheni a fost reforma monetară, prin intermediul căreia leul devenea unitatea monetară a României. În martie 1867, Petre Mavrogheni a depus proiectul de lege în Parlament, iar pe 22 aprilie 1867 a fost promulgată Legea pentru înființarea unui nou sistem monetar și pentru fabricarea monetelor naționale, care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1868. S-a stabilit leul ca monedă națională, descris ca „cinci grame argint, din care 835 din 1000 argint fin și 165 din 1000 aliaj”, împărțit într-o sută de unități numite bani. În lege era prevăzută emisiunea de monede de aur, argint și bronz. Baterea monedei de aur și argint a fost întârziată nu numai din lipsa mijloacelor financiare, dar și din cauza relațiilor de dependență a statului român față de Imperiul Otoman. Așadar, primele monede emise au fost cele divizionare din bronz, cu valori nominale de 1 ban, 2 bani, 5 bani și 10 bani, care au fost bătute în Anglia, în 1867.

După sosirea la putere a liberalilor, Mavrogheni a acceptat să activeze în diplomație. Succesiv, este trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al României la Roma (25 iulie 1881–20 septembrie 1882), la Constantinopol (30 septembrie 1882–28 ianuarie 1885) și Viena (28 ianuarie 1885–20 aprilie 1887). A decedat la vârsta de 68 de ani, în timp ce reprezenta România în capitala Imperiului Austro-Ungar.

Monedele divizionare de 1 BAN, 2, 5 și 10 BANI, bătute la monetăriile Heaton și Watt&Co. din Birmingham (1867).

ION C. BRĂTIANU

Mandate:

11 mai - 13 iulie 1866

27 octombrie 1867 - 16 noiembrie 1868

27 aprilie 1876 - 27 ianuarie 1877

21 februarie - 20 august 1877 (interimar)

16 - 25 februarie 1880 (interimar)

15 iulie 1880 - 10 aprilie 1881

9 iunie - 1 decembrie 1881

Ion C. Brătianu (2 iunie 1821, Pitești - 4 mai 1891, Florica, județul Argeș), om politic liberal, președinte al PNL (24 mai 1875-4 mai 1891), președinte al Consiliului de Miniștri (24 iulie 1876-5 aprilie 1881; 9 iunie 1881-20 martie 1888).

Personalitate marcantă a vieții politice din România în veacul al XIX-lea, membru de onoare al Academiei Române, a contribuit prin bogata sa activitate la constituirea statului român modern. A fost în centrul eforturilor de unificare a diverselor facțiuni de nuanță liberală într-o singură formațiune politică, Partidul Național Liberal, fiind ales și întâiul președinte al acesteia.

Brătianu s-a situat întotdeauna în prim-planul evenimentelor istorice care au marcat destinul poporului român: Revoluția de la 1848, Unirea Principatelor, cucerirea Independenței de stat.

Una dintre personalitățile cu o bogată experiență politică, Ion C. Brătianu a avut o activitate guvernamentală impresionantă, deținând cel mai lung mandat de prim-ministru al României până în perioada comunistă.

În timpul ministeriatelor sale, s-au adoptat măsuri importante pentru modernizarea și consolidarea statului român.

Ion C. Brătianu era al cincilea copil al stolnicului Constantin Brătianu. Doi dintre frații săi, Dimitrie și Teodor, vor îmbrățișa la rândul lor cariere politice.

Primele studii le urmează în localitatea natală sub atenta îndrumare a dascălului Nicolae Simonide. Din adolescență, părinții îl trimit să urmeze o carieră militară și va face parte, pentru o scurtă perioadă de timp, dintr-un escadron de cavalerie condus de fratele său, Teodor.

După terminarea studiilor secundare militare primește gradul de praporcic (sublocotenent).

În iulie 1857 majoritatea pașoptiștilor sunt lăsați să revină în țară. Brătianu se angajează din plin în activități pentru susținerea cauzei unioniste. Este ales membru al Divanului ad-hoc și al Adunării Elective de la București, unde votează dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza pe tronul Principatelor Unite.

Împreună cu bunul său prieten C. A. Rosetti, Brătianu se afirmă ca lider al curentului radical. Prin eforturile celor doi colegi și prieteni se pun bazele valorilor și principiilor liberalismului românesc. Ei organizau reuniuni politice denumite ironic de adversari „cursuri”, tocmai pentru caracterul lor instructiv asupra masei de participanți relativ neexperimentate.

Domnitorul Cuza se arăta reținut în implicarea radicalilor în afacerile țării. De aceea, în prima parte a regimului cuzist a obținut doar portofoliul Finanțelor în guvernul Nicolae Golescu din Muntenia.

După instaurarea regimului personal, Brătianu și Rosetti se numără printre liderii mișcării de opoziție împotriva domnului. Ei erau conștienți că lovitura de stat a suspendat orice manifestare a spiritului liberal și însăși opera de modernizare a societății românești a fost pusă sub semnul întrebării. Sistemul instituțional era în criză deoarece personalul din administrație, format din partizani ai domnului, se constituiau într-o camarilă ce punea interesele proprii mai presus de interesul național.

În cele din urmă, forța unită a opoziției reușește să-i impună domnitorului să abdice de la putere printr-un complot bine organizat, pus în practică în seara zilei de 10/11 februarie 1866.

După acest eveniment, Ion C. Brătianu a jucat rolul decisiv în aducerea lui Carol I pe tronul României. Refuzul lui Filip de Flandra i-a determinat pe liderii politici de la București să se reorienteze.

Noua opțiune, prințul Carol de Hohenzollern, a fost recomandată de însuși Napoleon al III-lea, împăratul Franței. Ion C. Brătianu este trimis de urgență la Düsseldorf pentru a obține consimțământul venirii în România din partea tânărului principe, a familiei sale și a regelui Prusiei, Wilhelm I. Abilitatea diplomatică a politicianului român nu dă greș, astfel că tânărul Carol acceptă să devină noul „domnitor al românilor”.

Mai mult, Brătianu a avut misiunea grea de a-l însoți spre drumul său la București pe tânărul principe, care pe pașaport figura drept cetățean elvețian din cauza războiului ce se declanșase între Prusia și Imperiul Habsburgic.

Personalitatea puternică a noului domn i-a luat încă de la început prin surprindere pe radicali. Brătianu s-a numărat printre cei care au alimentat mișcările antidinastice. În august 1870 este acuzat, împreună cu alți radicali, de complicitate în evenimentele de la Ploiești, când un grup de răzvrățiți proclamase republica. Ordinea a fost restabilită în câteva ore, iar justiția s-a pronunțat două luni mai târziu, achitându-i pe participanții civili, printre care și Brătianu.

Aceste evenimente au fost repede uitate, iar Ion C. Brătianu a avut o traiectorie politică fulminantă, devenind cel mai apropiat colaborator al lui Carol I, duet politic care a adus țării noastre Independența de stat.

A făcut parte, ca ministru de Finanțe, din primul guvern al principelui Carol, format la 11 mai 1866 sub președinția lui Lascăr Catargiu, fiind expresia coaliției liberal-conservatoare care îl răsturnase pe Cuza și instalase un nou regim.

Ion C. Brătianu a promovat o intensă activitate legislativă, care a venit în întâmpinarea interesului național și economic al țării, printre care: Legea pentru înființarea unei bănci de scont și circulațiune; Legea pentru organizarea Casei de Depuneri și Consemnațiuni; Legea pentru emisiunea biletelor ipotecare în bancnote de 5, 10, 20, 50, 100 și 500 lei (pentru o valoare de 30.000.000 de lei) garantate de bunurile imobiliare ale statului, prima hârtie-monedă din România, având drept scop producerea mijloacelor bănești în vederea finanțării Războiului de Independență (1877-1878).

În perioada guvernului liberal condus de Ion C. Brătianu au avut loc demersurile diplomatice pentru recunoașterea Independenței României (1878-1880), a fost înființată, în 1880, Banca Națională a României, iar la 14 martie 1881 Parlamentul a votat transformarea României în Regat.

ALEXANDRU VĂSESCU

Mandat:

1 martie - 17 august 1867

Alexandru Vănescu (n. 20 noiembrie 1820, Fălticeni), fiu al spătarului Ioniță Grigoriu, și-a reluat vechiul nume al familiei, Vănescu. A studiat la Facultatea de Drept din Paris (1840-1842). Când revine în țară, Alexandru Vănescu se înscrie în magistratură ca judecător la Tribunalul Suceava (1846-1848), Neamț (1850) și Iași (1851).

După această perioadă activează în avocatură, iar după Unirea din 1859 este numit în Comisia Centrală de la Focșani. Pe plan politic a activat ca deputat pentru gruparea moderată a liberalilor moldoveni (maiști). În perioada guvernului C. A. Crețulescu (1 martie-4 august 1867) a ocupat portofoliul Finanțelor.

Casa Vănescu din Botoșani. În prezent, sediul Direcției Județene pentru Cultură și Patrimoniul Național Botoșani.

GRIGORE ARGHIROPOL

Mandat:

1 octombrie - 27 octombrie 1867 (interimar)

Grigore Arghiropol (1825, București, Țara Românească – 2 septembrie 1892, București, România) a făcut studiile liceale și de drept la Paris, de unde s-a întors în anul 1848 pentru a lua parte la mișcarea revoluționară.

În anul 1850 a fost numit judecător la Tribunalul Ilfov, apoi succesiv președinte, membru la Curtea de Apel și la Înalta Curte de Justiție, de unde a trecut ca membru al Comisiei Centrale, după Convenția de la Paris.

În 1861, în guvernul condus de Ștefan Golescu, a fost ministru al Justiției, apoi deputat în Adunarea Constituantă și vicepreședinte al Camerei Deputaților. În anul 1867 a fost ministru al Justiției, de la 1 octombrie până la 13 noiembrie. În luna octombrie a fost, pentru câteva zile, ministru interimar al Finanțelor. În anul 1876 s-a retras din politică.

ALEXANDRU G. GOLESCU

Mandat:

16 noiembrie 1868 - 2 februarie 1870

Fotografie aflată în patrimoniul MNIR

Alexandru G. Golescu (1819, București – 15 august 1881, com. Rusănești, jud. Olt), om politic român, inginer, participant activ la Revoluția din 1848, prim-ministru al României (2 februarie–30 martie 1870). Alexandru G. Golescu a cunoscut, sub raportul ideilor politice, o modificare a pozițiilor exprimate de el, de la cele republicane la cele liberale și monarhice, cauza fiind impactul contextului internațional al vremii. El a susținut consecvent eliberarea din iobăgie și împrăștierea țăranilor prin răscumpărare, în opinia sa, aceasta fiind „primordială și le rezuma pe toate, deoarece asigura, prin ea însăși, viitorul politic al țării”.

Alexandru G. Golescu a fost fiul marelui vornic lordache Golescu și al Mariei Bălăceanu. De asemenea, Alexandru era văr primar cu Ștefan și Nicolae Golescu, care au fost la rândul lor prim-miniștri ai României. Studiază la Liceul „Sfântul Sava” din București, apoi la Școala Centrală de Arte și Manufacturi din Paris (1834-1839), unde a obținut diploma de inginer. În 1844 se întoarce la Paris, unde studiază istoria și economia.

După Unirea Principatelor, Golescu este numit ministru al Cultelor, iar Carol I îl desemnează agent diplomatic la Constantinopol (1866-1868), poziție din care a contribuit la consolidarea Unirii prin activitatea sa diplomatică la curtea sultanului.

În perioada următoare este numit ministru de Finanțe, iar între 2 februarie–18 aprilie 1870, Golescu primește mandatul de președinte al Consiliului de Miniștri. În timpul guvernării sale se inaugurează oficial Monetăria Statului (24 februarie 1870), unde se bat primii bani de aur

(20 lei) și de argint (1 leu), atribut al suveranității, cu efigia lui Carol I și cu legenda „Domnul României”.

În martie 1870 a fost promulgată „Legea asupra poliției și exploatării Căilor Ferate Române”, lege care pune bazele Poliției Feroviare. Totodată, „comisarii de poliție vor fi special însărcinați cu executarea tuturor măsurilor ce se vor prescrie de minister în acord cu Compania

pentru poliție și păstrarea în bună ordine a curților gărilor, stațiunilor și locurilor frecventate de public”. După depunerea mandatului, continuă să participe activ pe scena politică românească, fiind ministru al Afacerilor Străine și deputat în Reprezentanța Națională. Lider marcant al liberalilor, pe 24 mai 1875, Golescu se numără printre fondatorii Partidului Național Liberal.

IOAN ALEXANDRU CANTACUZINO

Mandat:

2 februarie - 20 aprilie 1870

Ioan Alexandru Cantacuzino – Zizin (24 iunie 1829, Suceava – 1897) - om politic și literat.

Zizin, Jean Alexandre Cantacuzène/Ioan Alexandru Cantacuzino era descendentul unei familii fanariote și a făcut parte din Căimăcămia de trei din Moldova din perioada octombrie 1858-5/17 ianuarie 1859 (formată din I.A. Cantacuzino-Zizin, V. Sturdza, Anastasie Panu), care a înlocuit pe Ștefan Catargiu și care a pregătit drumul alegerii unui singur domnitor pentru Principatele Unite: Alexandru Ioan Cuza.

A făcut studiile la Geneva, avându-l ca profesor pe vestitul scriitor Rodolphe Töpffer, care menționează, în cartea sa *Voyage en zig-zag*, pe tânărul Cantacuzino printre elevii săi.

A fost director general al teatrelor, agent diplomatic la Belgrad și ministru de Finanțe în cabinetul Alexandru G. Golescu, de la 2 februarie 1870 până la 20 aprilie același an.

După retragerea din viața politică, în 1878, Cantacuzino și-a sacrificat tot timpul studiului științelor naturale și literaturii. S-a ocupat de traduceri din Schopenhauer, astfel încât în 1880 a publicat la Paris o traducere franceză a aforismelor lui, iar în 1885, la București, prima traducere în franceză a principalei sale opere: *Le monde comme volonté et représentation*, în trei volume.

În anul 1848, când mijloacele de comunicare erau încă primitive și dificile, Ioan Alexandru Cantacuzino a întreprins o lungă călătorie în America.

Nr. 443.

București 2. Februarie 1870

Domnule Ministere,

Măria Sa Domnului, prin
Decretul sub Nr. 172 de astăzi
2. Februarie, încredințându-mă
portofoliului Ministerului Finan-
celor, sub scrisorile este
primită a valida Domniei Vășce
oșoacă Înaltă bună voioșie.

Primitiv, Vă rog, Domnule
Ministru, asigura prin scrisorile
mele considerațiunile.

Președintele A. O. C. C.

Secretarul General

Domniei Sale
Domnului I. Cantacuzin
Ministru alu Financelor.

Actul de numire al lui I.A. Cantacuzino în funcția de ministru de Finanțe, 2 februarie 1870. Arhivele Naționale ale României, fond SANIC.

CONSTANTIN GRĂDIȘTEANU

Mandat:

20 aprilie - 18 decembrie 1870

Constantin Grădișteanu (17 septembrie 1833, București - 10 aprilie 1890, București), jurist, om politic conservator, președinte al Adunării Deputaților, în perioada 19 ianuarie-16 noiembrie 1889, membru în guvernele conservatoare conduse de Theodor Rosetti, Lascăr Catargiu și, respectiv, generalul George Manu.

Fiul marelui boier Șerban Grădișteanu a făcut studiile la Paris, cu bacalaureatul la Sorbona, în anul 1852; licențiat, apoi, al Facultății de Drept din capitala Franței.

A fost prefect de Ilfov (1866) și Putna (1866). Membru al Constituantei din anul 1866.

Activitate politică desfășurată în rândurile Partidului Conservator: deputat de Vlașca și ministru de Finanțe (20 aprilie-18 decembrie 1870) în guvernul condus de Manolache Costache Epureanu.

GHEORGHE GRIGORE CANTACUZINO

Mandat:

7 ianuarie 1875 - 30 ianuarie 1876

Gheorghe Grigore Cantacuzino (22 septembrie 1832, București - 23 martie 1913, București), om politic, jurist, mare latifundiar, președinte al Partidului Conservator și al Consiliului de Miniștri. Cantacuzino a fost unul dintre cei mai bogați oameni din generația sa, motiv pentru care a fost supranumit „Nababul”. A avut o bogată activitate guvernamentală și parlamentară, remarcându-se și în funcțiile de președinte al Adunării Deputaților și președinte al Senatului României.

Gheorghe Grigore Cantacuzino era descendentul unei vechi familii boierești, mari proprietari de pământ. Părinții săi erau marele vornic Grigore Cantacuzino și Luxița Crețulescu. Urmează studii primare la București, apoi obține bacalaureatul la Paris, unde urmează și cursuri universitare la Facultatea de Drept. În 1858 Cantacuzino devine doctor în științe juridice, cu teza intitulată „Teoria inovației în dreptul românesc și cel francez”. S-a căsătorit cu Zoe Bibescu, iar după decesul acesteia s-a recăsătorit cu Ecaterina Băleanu cu care a avut șapte copii, o fată și șase băieți.

După terminarea studiilor în străinătate, Gheorghe Grigore Cantacuzino s-a întors în țară, colaborând la unele publicații precum „Revista Română” și „Revista Dunării”. În 1862, se înscrie în magistratură, fiind judecător la Tribunalul Ilfov și membru al Curții de Apel București. În 1864 își prezintă demisia din această funcție, ca semn de opoziție față de politica reformatoare a lui Alexandru Ioan Cuza. Ulterior, se inițiază în francmasonerie și

activează în „monstruoasa coaliție”. După abdicarea domnitorului, Cantacuzino revine în magistratură și este numit președinte de secție la Curtea de Apel București (18 aprilie 1866).

Făcând parte dintr-o familie care deținea întinse moșii, Cantacuzino se apropie de ideologia conservatoare. Își începe cariera politică ca deputat de Prahova în Adunarea Constituantă din 1866. Între mai 1869-ianuarie 1870 este ales primar al Capitalei. El a renunțat la salariul ce i se cuvenea pentru această funcție și pe propria cheltuială a ridicat pe Câmpia Filaretului o fântână care îi poartă numele. Apoi, activează timp de două mandate ca ministru al Lucrărilor Publice în guvernul Lascăr Catargiu. Principala sa preocupare a fost dezvoltarea rețelei de căi ferate și lucrările la poduri și șosele. În acest context, are câteva „incidente” cu societatea Strousberg, legate de darea în primire statului român a unor porțiuni de cale ferată, dar și cu compania Lemberg.

Ca ministru al Finanțelor, Cantacuzino a urmărit înființarea unui Credit Funciar Rural, prima instituție bancară cu capital românesc, și a unui nou tarif vamal.

GENERAL CHRISTIAN TELL

Mandat:

4 - 27 aprilie 1876

Christian Tell (12 ianuarie 1808, Braşov – 12 februarie 1884, Bucureşti), general şi om politic, revoluţionar paşoptist. Şi-a făcut studiile la Colegiul „Sfântul Sava” din Bucureşti, unde i-a avut ca profesori pe Gheorghe Lazăr şi Ion Heliade Rădulescu. A fost influenţat de către Ion Heliade Rădulescu, împărtăşind abordarea moderată a acestuia, referitoare la afirmarea naţională a românilor.

În 1843, împreună cu Ion Ghica şi Nicolae Bălcescu, a pus bazele societăţii secrete francmasonice „Frăţia”, care a fost motorul Revoluţiei de la 1848. De asemenea, a susţinut în 1857 alegerea deputaţilor masoni pentru Divanul ad-hoc.

La izbucnirea Revoluţiei de la 1848, Christian Tell a mobilizat trupele pe care le comandă în sprijinul revoluţionarilor din Ţara Românească, ajungând să fie cunoscut sub numele de „sabia revoluţiei”. A fost prezent la adunarea de la 9 iunie 1848, care a emis Proclamaţia de la Islaz, fiind numit printre cei cinci membri ai guvernului provizoriu înfiinţat în acel moment. Christian Tell a făcut parte, de asemenea, şi din noul guvern provizoriu stabilit la Bucureşti, iar după 19 iulie 1848 a fost membru al Locotenenţei Domneşti (împreună cu Ion Heliade Rădulescu şi Nicolae Golescu). A militat pentru

înfiinţarea şi înzestrarea Gărzii Naţionale, fiind înaintat la gradul de general.

După înfrângerea Revoluţiei de la 1848, pentru Tell a urmat perioada grea a exilului în Franţa. Christian Tell s-a întors din exil în 1857. A fost participant activ (deputat, coordonator al Comisiei Centrale de la Focşani) în mişcarea unionistă, care a dus la dubla alegere ca domnitor în 1859 a lui Alexandru Ioan Cuza şi la înfiinţarea statului unitar român.

Christian Tell a fost profund implicat în viață politică de după 1866, bucurându-se de o mare popularitate și de aprecierea sinceră a lui Carol I. În domeniul realizărilor concrete, contribuția sa politică a fost poate modestă, însă semnificativă la nivelul relațiilor umane și al promovării principiilor etice în viață politică.

ION I. CÂMPINEANU

Mandate:

20 august - 23 septembrie 1877 (interimar)

23 septembrie 1877 - 24 noiembrie 1878

25 februarie - 15 iulie 1880

Ion I. Câmpineanu (10 octombrie, 1841, București - 15 noiembrie 1888, București), politician, membru fondator al PNL, primul guvernator al BNR. Fiul unui om politic de seamă din vremea Regulamentului Organic - colonelul Ion Câmpineanu; a absolvit școlile primară și secundară în București, le-a desăvârșit la Paris, de unde a revenit în țară, în anul 1866, cu titlul de doctor în drept.

Pentru puțin timp a funcționat în magistratură, după care a intrat în viața politică.

A făcut politică liberală, distingându-se ca titular al unor departamente cu greutate, în cadrul lungii guvernări național-liberale a lui Ion C. Brătianu. Ministru de Justiție (27 ianuarie-23 septembrie 1877); ad-interim la Ministerul Afacerilor Străine (25 martie-3 aprilie 1877); ad-interim (20 august-23 septembrie 1877) și ministru de Finanțe (23 septembrie 1877-24 noiembrie 1878; 25 februarie-15 iulie 1880); ministrul Agriculturii, Industriei, Comerțului și Domeniilor (1 aprilie 1883-1 februarie 1885); ad-interim la Ministerul Justiției (14 ianuarie-1 februarie 1885).

A fost primul guvernator al Băncii Naționale a României, de la 16 iulie 1880 la 11 octombrie 1882 și de la 23 februarie 1888 până la încetarea sa din viață. În mandatul său a avut loc organizarea imprimeriei și imprimarea primelor bilete de bancă, precum și elaborarea regulamentului interior al instituției. A fost primar al capitalei în perioada 21 noiembrie 1886-martie 1888.

După primii ani de domnie ai regelui Carol I, economia românească începea să meargă bine, dar odată cu izbucnirea războiului Ruso-Turc, la care a luat parte și România, guvernul Brătianu a dispus să emită bilete ipotecare până la suma de 30 milioane lei. Pe 4 iunie 1877, proiectul

de lege pentru emiterea biletelor ipotecare a fost votat în Senat, iar trei zile mai târziu, în Adunarea Deputaților, sub următoarea formulă: „Ministerul de Finanțe este autorizat a emite bilete ipotecare până la suma de 30 milioane lei. Aceste bilete vor fi la purtător, ele vor avea cursul obligatoriu și se vor primi în plată de toate casele publice cu valoarea lor al pari. Ele se vor retrage din circulațiune într-un timp determinat, când atunci li se vor socoti zece la sută peste valoarea lor nominală”.

Bilet ipotecar de 500 lei, din anul 1877, sub semnătura lui Ion I. Câmpineanu, ministrul Finanțelor.

REGATUL ROMÂNIEI

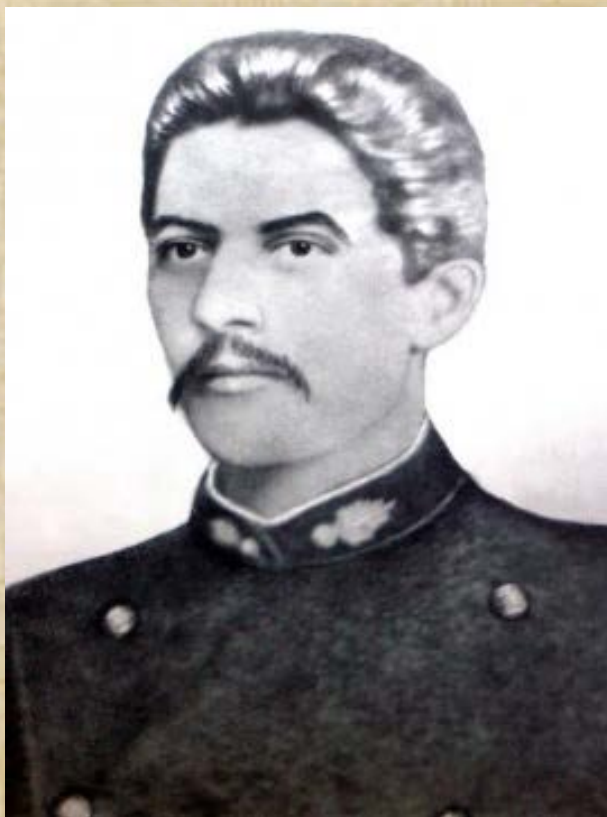
1881 - 1947

La data de 14 martie 1881, Parlamentul României a votat transformarea României în Regat. Domnitorul Carol I a fost proclamat Rege al României la 10 mai 1881.

Actul de proclamare a Regatului României

COLONEL NICOLAE DABIJA

Mandat:

10 - 11 aprilie 1881 (interimar)

Nicolae Dabija (15 august 1837, Huși, județul Vaslui – 2 decembrie 1884, Paris, Franța), general, ministru de Război în perioada 8 ianuarie-10 iulie 1879, ministru al Lucrărilor Publice în trei mandate și ministru interimar la Finanțe între 10-11 aprilie 1881.

S-a stins din viață la 2 decembrie 1884, la Paris.

GHEORGHE CHIȚU

Mandat:

1 decembrie 1881 - 25 ianuarie 1882

Gheorghe Chițu (24 august 1828, com. Oboga, jud. Romanați - 27 octombrie 1897, sat Mirila, com. Bobicești, jud. Romanați), magistrat, avocat, om politic, publicist, academician și om politic liberal, unul dintre fondatorii PNL (1875). A fost membru al guvernelor: Manolache Costache Epureanu (2), Ion C. Brătianu (1) și Ion C. Brătianu (4). A fost ministru de Finanțe al României între anii 1881-1882 și primul primar al Craiovei între anii 1862-1864. Membru titular al Academiei Române.

Ca ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, liberalul Gheorghe Chițu este cel care îl destituie la 3 iunie 1876 pe Mihai Eminescu din funcția de revizor școlar, înlocuindu-l cu Al. Dârzău, directorul Școlii „Trei Ierarhi”.

Tot el, la 16 iulie 1876, îi trimite prim-procurorului din Iași o petiție prin care solicită chemarea lui Mihai Eminescu în judecată ca urmare a raportului lui Dimitrie Petrino.

Tatăl său, un mic negustor de cojoace, știutor al limbii grecești, s-a refugiat din calea turcilor, așezându-se cu familia în părțile Romanațiului.

Fiul a urmat școala primară și pe cea secundară la Craiova, sub îndrumarea profesorului Ion Maiorescu. Dovedindu-se un elev sânguincios, a fost luat sub protecție de caimacamul

I. Bibescu, care i-a asigurat condițiile pentru a studia la Liceul „Sf. Sava” din București, unde peste câțiva ani a ajuns el însuși profesor de limbi clasice.

În timpul mișcării revoluționare pașoptiste, guvernul provizoriu de la București i-a încredințat misiunea de comisar cu propaganda în Oltenia.

Din anul 1850 a frecventat cursurile universitare din Viena, luându-și, în anul 1857, licența în drept, la renumita Facultate vieneză de Științe Juridice.

După revenirea în țară, a editat ziarul „Vocea Oltului”. Curând a intrat în magistratură, făcând o carieră spectaculoasă: președinte al Tribunalului, apoi procuror la Curtea de Apel din Craiova. Demisionând din magistratură, a practicat cu succes avocatura, dar a intrat și în politica de partid, ajungând unul dintre liderii național-liberali din Oltenia.

În viața politică a tânărului liberal există o interesantă piruetă. Deși partizan al loviturii de stat dată de Cuza Vodă la 2 mai 1864, totuși în aprilie 1866 îl aflăm primar al Craiovei, calitate în care s-a învrednicit să facă o frumoasă primire Principelui Carol de Hohenzollern, în drumul său către Tronul României.

De aici înainte, cariera politică a lui Gheorghe Chițu și-a urmat curba ascendentă, în partida liberală și în guvernele național-liberale.

Deputat, senator în mai toate legislaturile controlate de național-liberali. Titular sau interimar la mai multe departamente importante din guvernele Ion C. Brătianu: ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice (24 iulie 1876–30 octombrie 1878); de Finanțe (1 decembrie 1881–24 ianuarie 1882); de Justiție (30 septembrie–14 noiembrie 1883); din nou la Culte și Instrucțiune Publică (23 ianuarie 1885–1 februarie 1885).

Membru fondator al Partidului Național Liberal (1875). Ctitor al Școlii Comerciale din Craiova, unde a predat dreptul comercial (octombrie 1878–noiembrie 1891) și care astăzi îi poartă numele.

Profesor de științe juridice, la Universitatea din București. Membru titular al Academiei Române, ales la 27 iunie 1879, pentru merite deosebite în dezvoltarea învățământului și culturii românești. Președinte al „Societății pentru învățătura poporului român” (iunie 1887–iunie 1888).

GHEORGHE LECCA

Fotografie aflată în patrimoniul MNIR

Mandat:

25 ianuarie 1882 - 3 august 1885 (decedat)

Gheorghe Lecca (1831, Bacău, Principatul Moldovei – 1885, Bacău, România), om politic, fiul paharnicului Gheorghe Lecca (care a murit la un an după ce s-a născut fiul) și al Mariei Negură. Împreună cu frații săi, Ioan și Dimitrie Lecca, a urmat Școala de Cavalerie din Saumur.

După întoarcerea acasă, în 1854, a luat parte la Războiul Crimeii. După ce a părăsit serviciul militar, a fost prefect al Județului Bacău în 1866 (în această funcție a luat măsuri contra evreilor, ceea ce a determinat un scandal politic internațional, comunitatea evreiască băcăuană făcând apel la bancherul israelit Rothschild) și apoi deputat și senator. La începutul anului 1882, el a fost numit ministru de Finanțe în guvernul liberal Ion C. Brătianu.

A avut trei copii cu prima lui soție, Mariana Mălinescu, și un fiu cu a doua soție, Clara Negură. Ambii fii, Caton (1860-1913) și Jean (1863-1898) au intrat în politică.

CONSTANTIN NACU

Mandate:

13 septembrie - 16 decembrie 1885 (interimar)

16 decembrie 1885 - 1 martie 1888

Constantin Nacu (29 iunie 1844, București - 20 februarie 1920, București) a fost procuror general și consilier la Curtea de Apel București, profesor de drept civil la Universitatea București, ministru al Justiției (2 februarie-15 decembrie 1885), ministru de Finanțe al României între anii 1885-1888, ministru de Interne al României între 1-20 martie 1888 și deputat (1883; 1884; 1888; 1895).

Provenind dintr-o familie boierească, Constantin Nacu a urmat studii juridice la București, după care își ia doctoratul în drept, la Paris. Intră în magistratură, fiind procuror general și consilier la Curtea de Apel București, apoi practică avocatura. Din 1879 este profesor de drept civil la Universitatea București. Membru în Consiliul de Administrație al Societății Creditului Funciar Urban din București și al societății de asigurare „Națională”, cenzor al Băncii Naționale.

Constantin Nacu este numit ministru de Justiție (2 februarie-15 decembrie 1885), după care deține portofoliul Finanțelor de la 13 septembrie 1885 până la 29 februarie 1888. În acest răstimp este promulgat un proiect de lege pentru impozitul funciar. Se menționa în expunerea de motive: „Numai atunci când se va forma o clasă de proprietari luminați care să locuiască obișnuit la țară și să cultive singuri proprietățile, vom fi în posesiunea unei adevărate descentralizări și vom pune stavilă funcționarismului”. Prin proiect se propunea ca proprietarii care locuiau la țară și nu arendau pământul să plătească un impozit anual de 5% din venitul moșiei, cei care locuiau la țară, dar arendau moșiile, 6% din venit, iar cei care locuiau în străinătate - 15% din venit. Proiectul va fi votat cu un amendament (12% în loc de 15%). Înlesnirile acordate de Parlament moșierimii active, dispuse să se integreze în ritmul

economiei capitaliste, vor fi în continuare cuprinse în legi, promulgate între 1885 și 1886, cum ar fi: primele de export pentru fabricanții de spirt din cereale și de coniac din vin sau sprijinul acordat pentru exploatarea apelor minerale.

În noiembrie 1885 este prezentat proiectul de lege pentru stabilirea unui tarif vamal general protecționist, bazat pe următoarele principii: regim vamal protecționist pentru materiile prime existente în țară și pentru produsele care se fabricau sau se puteau fabrica prin întreprinderi autohtone, taxe de import reduse pentru materiile prime și produsele insuficiente sau inexistente în țară, scutiri de taxe la export pentru materiile prime existente în țară în cantități insuficiente nevoilor industriale externe. Legea va intra în vigoare din 17 mai 1886.

În septembrie 1887, este promulgat Codul comercial, întocmit după modelul celui italian.

MENELAS GHERMANI

Mandate:

22 martie 1888 - 29 martie 1889

5 noiembrie 1889 - 21 februarie 1891

18 decembrie 1891 - 4 octombrie 1895

Menelas Ghermani (10 mai 1834, Belgrad – 24 decembrie 1899, București) a fost un om politic de origine macedoneană, născut la Belgrad în primăvara anului 1834. După terminarea studiilor comerciale și financiare la Viena, vine în România unde conduce împreună cu fratele său o importantă bancă bucureșteană. În anul 1870 intră în politică remarcându-se ca fruntaș al grupării politice junimiste și al Partidului Constituțional. A fost ales deputat și numit ministru de Finanțe. A făcut parte, alături de alte personalități ale vieții politice și economice a acelor vremuri, dintre membrii fondatori ai primei societăți românești de asigurare – „Dacia” (înființată la data de 13 martie 1871). Printre realizările sale ca ministru de Finanțe se numără desființarea agiului și introducerea sistemului monometalist (aurul este singurul metal etalon; până la acea dată – 1892 – se folosisese sistemul bimetalist, aur-argint).

Mare proprietar, Menelas Ghermani avea în județul Râmnicu Sărat, la Vintileasca, o culă (locuință fortificată), un han, o moară de apă, o piuă și un fierăstrău. Este unul din cei care au sprijinit, la sfârșitul secolului XIX, modernizarea orașului Râmnicu Sărat, printre prietenii săi numărându-se Vasile Cristoforeanu (primar al Râmnicului între 1892-1895). Ridicarea noii gări a fost posibilă grație acestui om deosebit, ales în 1895 deputat de Râmnic.

GHEORGHE D. VERNESCU

Mandate:

29 martie - 5 noiembrie 1889

21 februarie - 27 noiembrie 1891

Gheorghe D. Vernescu (1 iulie 1829, București - 3 iulie 1900, București), jurist și om politic român. Ministru de Interne (24 iulie 1876-27 ianuarie 1877) în guvernul Ion C. Brătianu. Președinte al Adunării Deputaților, în sesiunea 6 iunie-15 noiembrie 1878.

Președinte al Partidului Liberalilor Sinceri, 10 ianuarie 1880-17 martie 1884. Copreședinte al Partidului Liberal Conservator, 17 martie 1884-martie 1892.

Studiile liceale le-a urmat în București, cele universitare la Paris, în anii 1855-1857, unde a obținut doctoratul în drept.

În țară a practicat avocatura, devenind celebru și bogat. Deputat în Adunarea Electivă a Munteniei care a proclamat Domnitor al Principatelor Unite Române pe Alexandru Ioan Cuza.

Membru al Consiliului de Stat, din anul 1864, contribuind la elaborarea Codului Civil și a celui de Procedură Penală. Ministru de Justiție, Culte și Instrucțiune Publică (26 ianuarie-14 iunie 1865), în guvernul Constantin Bosianu.

Membru al Constituantei din 1866; deputat din anul 1867, senator din anul 1876. Ad-interim la Ministerul Agriculturii, Comerțului și Lucrărilor Publice (5-27 ianuarie 1877), în guvernul Ion C. Brătianu. Vicepreședinte al Senatului României, în anul 1876, al Adunării Deputaților, în anul 1877. Membru fondator al Partidului Național Liberal (din anul 1875).

S-a desfășurat din PNL, a creat noi formațiuni politice și a acționat intens din interiorul „Opoziției Unite” pentru înlăturarea guvernului Ion C. Brătianu de la putere. În acest sens, a editat și două publicații de atitudine: „Binele Public” și „România”.

În cel de-al doilea guvern Theodor Rosetti, Vernescu a deținut portofoliul Ministerului de Justiție (12 noiembrie 1888-22 martie 1889).

Ministru de Finanțe (29 martie-5 noiembrie 1889) în guvernul Lascăr Catargiu. Din nou ministru de Finanțe (21 februarie-27 noiembrie 1891) și ad-interim la Ministerul Justiției (21 februarie-2 noiembrie 1891), în guvernul condus de generalul Ioan Em. Florescu.

În cursul lunii martie 1892, Partidul Liberal Conservator destrămându-se, Gheorghe Vernescu a revenit în PNL.

Orator temut pentru stilul său acid și polemic. Ministru responsabil, cu inițiative guvernamentale binevenite. Inconstanțele sale din viața politică au ținut nu de labilitatea convingerilor, ci de atitudinea sa critică față de „eternizarea Vizirului” lui Ion C. Brătianu la cârma Statului.

ALEXANDRU B. ȘTIRBEI

Mandat:

27 noiembrie - 18 decembrie 1891

Sursă foto: Arhivele Naționale ale României (ANR),
Serviciul Arhivele Naționale Istorice Centrale
(SANIC)

Alexandru Barbu Știrbei (1836 sau 1837, București - 1 martie 1895, București), om politic român. Ministru al Lucrărilor Publice (22 martie-11 noiembrie 1888), ministru de Interne (12 noiembrie 1888-22 martie 1889) în guvernele conduse de Th. Rosetti și ministru de Finanțe (27 noiembrie-18 decembrie 1891) în guvernul Lascăr Catargiu. A fost fiul mijlociu al domnitorului Barbu Știrbei, fratele mai mic al lui George Barbu Știrbei și nepot al altui domnitor, Gheorghe Bibescu, unchiul scriitoarei Anna de Noailles. Familia aparținea micii aristocrații boierești a Olteniei și, mai precis, a județului Gorj, urmărindu-și originea de la răzeșul Bibul.

A renunțat la pretențiile la tron după ascensiunea lui Carol de Hohenzollern.

La 6 noiembrie 1881, cu susținerea junimiștilor, a devenit liderul Partidului Conservator, dar a fost înlocuit, la 22 noiembrie, de către Lascăr Catargiu.

În 1880, a fost printre membrii fondatori ai Partidului Conservator extins și editor al organului de partid „Timpul”, unde a fost redactor poetul Mihai Eminescu.

Alexandru B. Știrbei a participat la întâlnirile literare ale „Junimii” conduse de conservatorii Titu Maiorescu și Petre P. Carp. A fost de față când Eminescu a citit o versiune a poemului *Luceafărul*, când Alexandru Macedonski a recitat *Noaptea de noiembrie* (martie 1882) și Vasile Alecsandri a citit din noua sa piesă, *Fântâna Blanduziei* (martie 1884).

Știrbei a fost în cele din urmă înlăturat de noul prim-ministru conservator Lascăr Catargiu, care a curățat posturile de conducere de junimiști. El a revenit la cabinetul ministerial sub o administrație conservatoare ulterioară, înființată de generalul Florescu (noiembrie-decembrie 1891), când a fost ministru al Finanțelor. A demisionat pentru a fi înlocuit de Ghermani, în timpul unei remanieri, deși, pentru o perioadă de timp, a fost un potențial membru al cabinetului consolidat.

GHEORGHE C. CANTACUZINO-RÂFOVEANU

Mandate:

4 octombrie 1895 - 19 noiembrie 1896

21 noiembrie 1896 - 10 martie 1897

31 martie 1897 - 1 octombrie 1898

Gheorghe Cantacuzino-Râfoveanu (16 martie 1845, Ploiești - 9 decembrie 1898, București) a fost ministru de Finanțe al României între anii 1895-1898.

Fiu al lui C. G. Cantacuzino și al Elenei C. Mavrocordat, își petrece copilăria la moșia Râfov; învață la Colegiul „Sf. Sava” din București, iar în 1866 pleacă la Paris, unde își ia licența în matematici (1876). Aici intră în legătură cu cercurile liberal-socialiste și stabilește raporturi cu G. Clemenceau; colaborează la ziare pariziene și susține conferințe referitoare la aspirațiile românești.

Întors în țară, este atașat ca secretar pe lângă Dimitrie Brătianu, aflat în misiune diplomatică la Constantinopol (octombrie 1876). Din același an este numit conferențiar de analiză matematică la Facultatea de Științe din București; secretar general al Ministerului Finanțelor (martie 1877); director general al Regiei Tutunurilor (martie 1879), director general al CFR (octombrie 1883-martie 1888).

După retragerea lui Ion C. Brătianu, Cantacuzino a intrat în mișcarea politică și a fost directorul ziarului „Voința Națională”, pe care l-a condus până în 1895 când, partidul liberal revenind la putere, a intrat ca ministru de Finanțe în cabinetul Sturdza și a rămas ministru și în cabinetul Petre S. Aurelian până la retragerea acestuia.

Specialist în chestiuni de finanțe, era partizan al bimetalismului, al reformei impozitelor prin degrevarea claselor sărace.

În memoria sa, prin subscripție publică, a fost ridicat în 1904 un monument, amplasat în prezent la intrarea în Grădina Icoanei din București.

VASILE LASCĂR

Mandat:

13 - 31 martie 1897 (interimar)

Vasile Lascăr (3 noiembrie 1852, Târgu-Jiu - 23 martie 1907, București), avocat, om politic, organizator al Poliției române moderne, ministru de Finanțe al României (interimar) în anul 1897 și ministru de Interne în două rânduri.

După terminarea școlii primare la Târgu-Jiu, Vasile Lascăr și-a continuat studiile la liceul din Craiova, după care a urmat dreptul la Sorbona, în Paris, unde și-a susținut și teza de doctorat. În anul 1877 s-a întors în țară, practicând avocatura în cadrul baroului Târgu-Jiu.

În 1879 a fost ales primar al orașului Târgu-Jiu. După 1883 a fost ales deputat sau senator în aproape toate legislaturile liberale.

A fost numit ministru de Interne în guvernul Petre S. Aurelian în perioada 21 noiembrie 1896-26 martie 1897 și apoi din nou în perioada 21 noiembrie 1902-13 decembrie 1904.

În perioada cât a fost ministru de Interne, Vasile Lascăr a propus prima lege organică a Poliției române, concepută după principii științifice moderne, pe care a conceput-o după modelul legilor similare din state mai dezvoltate prin care călătorise, dar pornind de la realitățile și necesitățile specifice românești. Ca model i-au servit organizarea polițiilor din Franța, Germania, Belgia și Austria. A susținut în Senat proiectul său de lege pe 25 ianuarie 1903.

La data de 1 aprilie 1903, în urma multor dezbateri, a fost adoptată această lege, cu denumirea „Legea pentru organizarea Poliției Generale a Statului”, în care s-au precizat „atribuțiile și competențele personalului poliției”, instituind „principiul stabilității organelor polițienești și

scoaterea lor în afara luptelor politice”. Tot prin această lege se dispunea înființarea unei școli speciale de poliție pentru pregătirea personalului polițienesc; Școala de Agenți de Poliție din Câmpina, județul Prahova, poartă în prezent numele „Vasile Lascăr”.

GHEORGHE (George) D. PALLADE

Fotografie publicată în „Revista Poporului”, anul XI, nr. 1 (121), ianuarie 1902, aflată în patrimoniul MNIR

Mandate:

1 octombrie 1898 - 11 aprilie 1899

14 februarie 1901 - 9 ianuarie 1902

Gheorghe (George) D. Pallade (20 ianuarie 1857, Bârlad - 27 mai 1903, Bârlad) a fost un jurist, profesor, ziarist și om politic român, care a îndeplinit funcția de ministru de Finanțe al României în două perioade (1898-1899 și 1901-1902).

Descendent al uneia din cele mai vechi familii de boieri moldoveni, a terminat cursurile școlii primare și ale Liceului „Gh. Roșea Codreanu” (promoția 1876). Și-a continuat studiile în România, devenind licențiat al Facultății de Drept din București (1880).

În anul 1884, devine membru al PNL, fiind ales în același an ca deputat, în trei legislaturi (1884, 1888, 1891). În această calitate, are un rol important în susținerea ideii lui C. A. Rosetti privind constituirea Colegiului electoral unic și libertatea presei. A predat cursuri de economie politică la Școala Liberă de Științe de Stat.

Ca avocat și ziarist a colaborat la „Românul” și „Gazeta Poporului” (al cărui director a fost până în 1895, când a devenit ministru).

Din 1888 devine dizident al PNL și creează (cu o parte dintre conservatori și cu radicalii liberali) așa-numita „Opoziție Unită”. Ca membru al „Opoziției Unite”, a atacat prin toate mijloacele guvernul condus de I. C. Brătianu. Odată cu unificarea PNL (după moartea lui I. C. Brătianu), Gh. D. Palade revine în partid (1891), devenind membru al Comitetului Executiv.

A îndeplinit de mai multe ori funcții de ministru în guvernele liberale formate de către Dimitrie A. Sturdza: ministrul Agriculturii, Industriei, Comerțului și Domeniilor (4 octombrie 1895-21 noiembrie 1896), ministrul Justiției (12 ianuarie-1 octombrie 1898), ministru de Finanțe (1

octombrie 1898-11 aprilie 1899 și 14 februarie 1901-9 ianuarie 1902) și ministru de Interne (18 iulie-22 noiembrie 1902, când și-a dat demisia din cauza unei boli cardiace).

Moare în Bârlad, la 27 mai 1903, în grădina publică, în vârstă de numai 46 ani, la banchetul oferit lui de către municipalitatea bârlădeană cu ocazia inaugurării statuii sale.

GENERAL GEORGE MANU

Fotografie aflată în patrimoniul MNIR

Mandat:

11 aprilie 1899 - 9 ianuarie 1900

George Manu (24 iulie 1833, București - 16 mai 1911, București), general și om politic, președinte al Consiliului de Miniștri (5 noiembrie 1889-15 februarie 1891), președinte al Adunării Deputaților (26 februarie 1892-24 octombrie 1895).

A fost fiul fostului agă și caimacam al Valahiei, Iancu Manu; mama sa, Ana Ghica, a fost fiica marelui ban Alexandru Ghica. Manu era descendent direct al domnului Constantin Brâncoveanu.

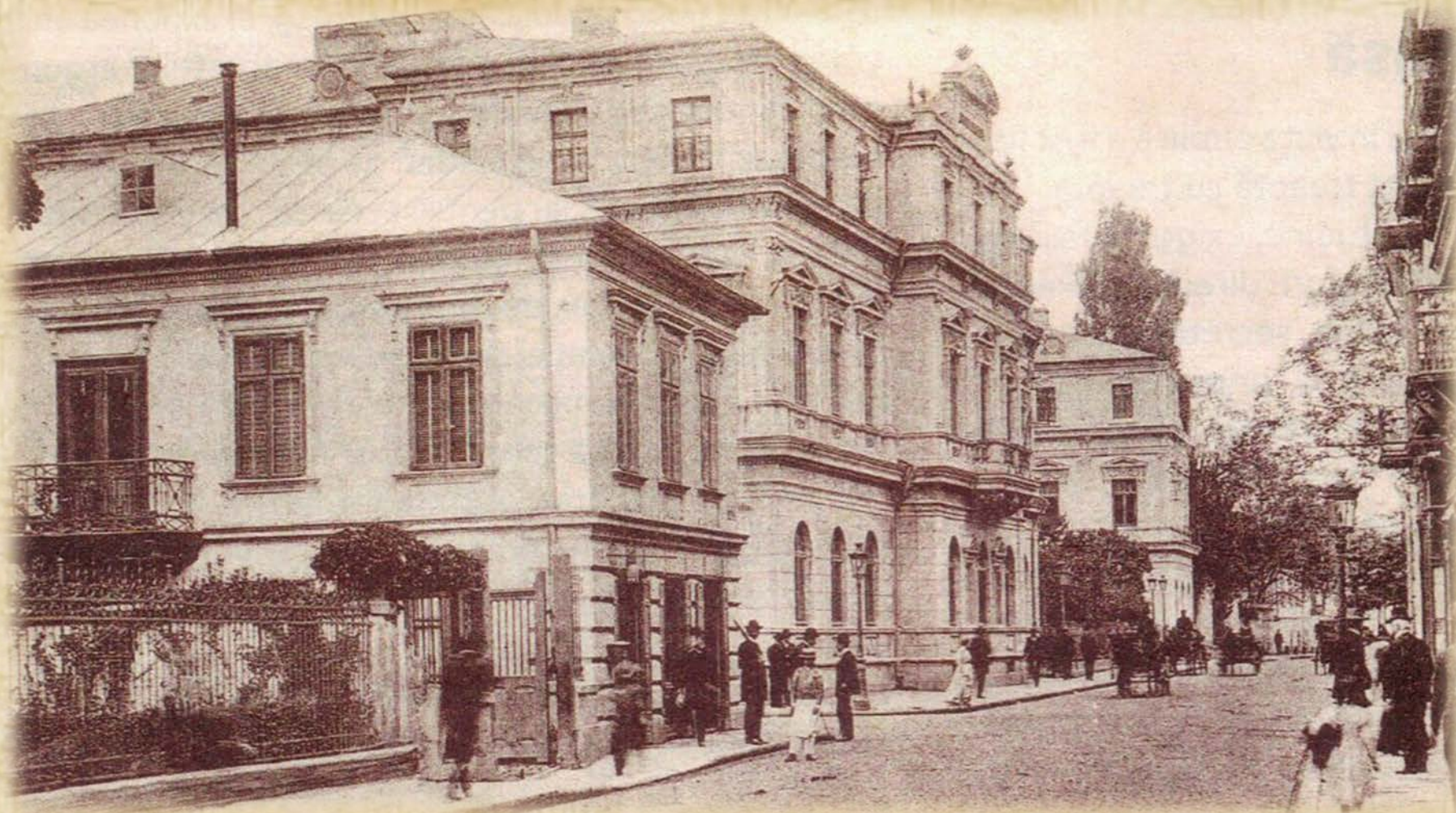
S-a distins în Războiul de Independență, fiind primul român decorat cu Virtutea Militară (1877), ordin înființat de Prințul Carol.

După război a fost unul dintre fruntașii Partidului Conservator.

A fost inspector al artileriei până în 1888, ministru de Război în guvernele Teodor Rosetti și Lascăr Catargiu (1888-1889) și președinte al Camerei Deputaților (1891-1895).

Guvernul Manu (5 noiembrie 1889-15 februarie 1891), cunoscut și sub numele de Guvernul de „concentrare” conservatoare, reușește să scoată de pe ordinea de zi a Parlamentului darea

în judecată a guvernului liberal I.C. Brătianu și să grăbească ritmul de lucru al Parlamentului privind dezbaterile și adoptarea unui set de legi financiare, administrative, judecătorești și de pensii civile (creditul pentru continuarea lucrărilor de fortificații), pune în vigoare legea privind introducerea sistemului monometalist (etalon-aur) și reorganizarea Băncii Naționale, legea împotriva cumulului, legea pensiilor civile și modificarea unor prevederi din legea pentru vânzarea pământurilor statului în loturi mici.

Sediul Ministerului Finanțelor în anul 1900 (în prezent Muzeul Colecțiilor de Artă)

Calea Victoriei nr. 111

TAKE IONESCU

Mandate:

9 ianuarie - 7 iulie 1900

22 decembrie 1904 - 12 martie 1907

17 decembrie 1921 - 19 ianuarie 1922 - Președinte al Consiliului de Miniștri și ministru de Finanțe

Take Ionescu (13 octombrie 1858, Ploiești - 21 iunie 1922, Roma) a fost un om politic, avocat și ziarist român, care a deținut funcția de prim-ministru al României în perioada 1921-1922.

Dumitru Ioan (cum a fost trecut în registrul de nașteri) a fost al doilea fiu al familiei de negustori Gheorghe (Ghiță) și Eufrosina Ioan din Ploiești. Studiază la Liceul „Sfântul Sava” din București, după absolvirea căruia își continuă studiile în Franța, unde absolvă Facultatea de Drept a Universității din Paris (1875-1879), la care obține și titlul de doctor în drept cu mențiunea „magna cum laude” (1881), cu teza „De la condition de l'enfant naturel dans la legislation romaine”. Întors în țară, a ales să devină avocat, înscriindu-se în Baroul de Ilfov.

În anul 1883 și-a început cariera politică în cadrul Partidului Național Liberal, pe care îl va părăsi în 1885, devenind membru al Partidului Conservator. În 1908 fondează Partidul Conservator-Democrat, al cărui președinte a fost până la moarte.

Pe parcursul carierei sale politice, Take Ionescu a ocupat o serie de poziții ministeriale, cum ar fi ministru al Instrucțiunii Publice și Cultelor (1891-1895, 1899-1900), ministru de Finanțe (1900, 1904-1907), ministru de Interne (1912-1913), ministru al Afacerilor Străine (1920-1921) și, în cele din urmă, președinte al Consiliului de Miniștri (1921-1922). S-a făcut remarcat prin calitățile sale oratorice, căpătându-și în epocă porecla de „Tăchiță Gură de Aur”.

Take Ionescu a fost un susținător al intrării României în Primul Război Mondial, de partea Antantei. De activitatea sa ca ministru de Externe se leagă semnarea Păcii de la București din 1913, la sfârșitul celui de-al doilea război balcanic, precum și punerea bazelor Micii Înțelegeri în 1921. A fost un sprijinitor activ al luptei pentru unitatea națională a românilor din afara granițelor, militând în același timp pentru respectarea drepturilor minorităților naționale.

La 9 ianuarie 1900, guvernul este remaniat, Take Ionescu înlocuindu-l la Ministerul Finanțelor pe generalul Manu, depășit de situație. Take Ionescu preia gestiunea unui deficit bugetar fără precedent, având ca sarcină imediată echilibrarea acestuia.

Măsurile adoptate de guvern la propunerea ministrului de Finanțe au constat în: introducerea a 11 noi taxe și impozite, înstrăinarea unor părți importante din activele și participațiunile statului, concomitent cu reduceri semnificative de personal și diminuarea severă a cheltuielilor cu serviciile publice.

Rezultatul acestor măsuri de austeritate a fost unul aproape catastrofal pentru economia României. Bugetul întocmit de Take Ionescu s-a încheiat cu un deficit de 35 de milioane lei, aproape dublul celui mai mare deficit înregistrat până atunci în istoria țării și care nu va fi depășit decât de deficitul bugetului anului 1917, când țara se afla în război cu două treimi din teritoriu sub ocupație. Ele au dus, după numai șase luni de aplicare, la intrarea crizei economice în faza sa acută, în ultimele zile ale lunii iulie 1900, determinându-l pe rege să demită guvernul, la 7 iulie 1900, și să-l înlocuiască cu un guvern junimist condus de Petre Carp.

Atitudinea și activitatea sa pe timpul Primului Război Mondial și al Conferinței de Pace de la Paris aveau să reprezinte faptele care l-au consacrat și așezat în galeria oamenilor politici cu o contribuție substanțială la înfăptuirea și recunoașterea României Mari.

S-a stins din viață la 22 iunie 1922, la Roma, din cauza unei infecții bacteriene a aortei, căpătată în urma consumării unor stridii infestate. Este înmormântat la Mănăstirea Sinaia.

PETRE P. CARP

Fotografie aflată în patrimoniul MNIR

Mandate:

Președinte al Consiliului de Miniștri și ministru de Finanțe în două rânduri:

7 iulie 1900 - 14 februarie 1901; 29 decembrie 1910 - 28 martie 1912

Petre P. Carp (29 iunie 1837, Iași - 19 iunie 1919, com. Țibănești, județul Iași) a fost un politician român, președinte al Partidului Conservator (1907-1913), președinte al Consiliului de Miniștri (7 iulie 1900-13 februarie 1901; 29 decembrie 1910-28 martie 1912).

Petre P. Carp s-a născut într-o familie boierească din Moldova. Tatăl său, Petrache Carp, era mare stolnic, iar mama sa era fiica lui Iorgu Radu, un boier bogat din Dealu Mare, de lângă Bârlad. Și-a petrecut copilăria iarna la Iași și vara la Țibănești, pe moșia familiei.

A fost trimis încă din copilărie la Berlin (1850), unde învață la Französisches Gymnasium („Liceul francez”, școala coloniei francezilor protestanți).

În anul 1858 își ia bacalaureatul și se înscrie la Facultatea de Drept și Științe Politice din cadrul Universității din Bonn. În anul 1862 revine la Iași și contribuie la punerea bazei societății „Junimea” (primăvara anului 1864).

Deși a fost numit în postul de auditor onorific la Consiliul de Stat (1865), a participat activ la îndepărtarea domnitorului Alexandru Ioan Cuza de la conducerea Principatelor Unite. La 11 februarie 1866 a fost numit secretar intim al Locotenentei Domnești, iar ulterior secretar al Agenției diplomatice a României la Paris (mai 1867-iulie 1867).

A fost inițiat în francmasonerie la 21 octombrie 1867 în Loja „Steaua României” din Iași, iar la 19 noiembrie același an, primește gradul de Companion.

În anul 1891 gruparea „junimistă” se desprinde din cadrul Partidului Conservator și formează Partidul Constituțional, iar Petre P. Carp este ales președinte al acestui nou partid. După fuziunea din 1907 a tuturor elementelor politice conservatoare din România, a fost ales președinte

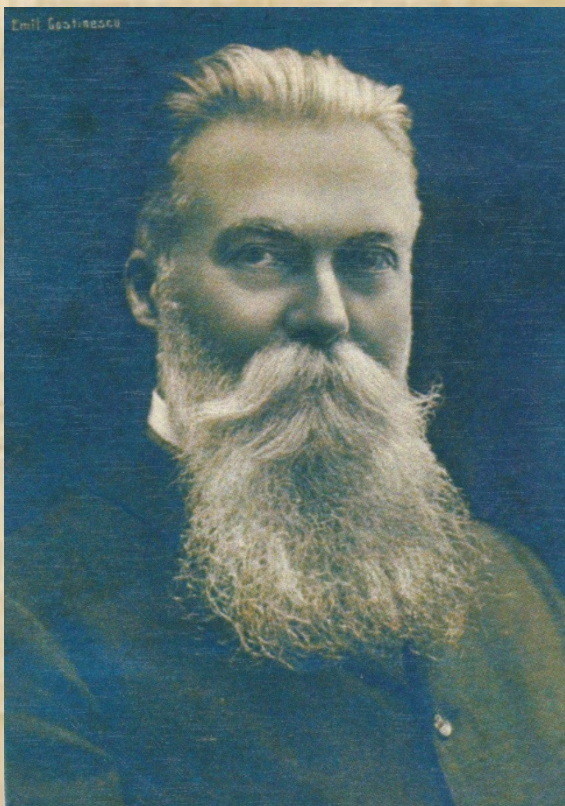
al Partidului Conservator (21 aprilie 1907–14 mai 1913). În timpul Primului Război Mondial a fost unul dintre susținătorii ideii de intrare a României în război alături de Puterile Centrale.

Primul său mandat de prim-ministru a coincis și cu preluarea portofoliului Ministerului de Finanțe într-o perioadă de criză financiară pentru a cărei rezolvare s-au luat și unele măsuri nepopulare, cum ar fi introducerea taxei pe producerea de țuică în gospodării (care a determinat revolte ale țăranilor din zonele submontane), restrângerea cheltuielilor bugetare, vânzarea unor acțiuni ale statului, concesionarea unor câmpuri petroliere. Încercarea de a introduce noi impozite determină reacția dură a opoziției și, în cele din urmă, demisia sa de la conducerea guvernului.

A ocupat pentru a doua oară concomitent funcția de prim-ministru și pe cea de ministru al Finanțelor în perioada 29 decembrie 1910–28 martie 1912, când promovează o bogată și susținută activitate legislativă ce are în vedere modernizarea țării; sunt adoptate, între altele, Legea pentru organizarea meseriilor, creditului și asigurărilor meseriașilor, Legea pentru întreprinderile mici și mijlocii prelucrătoare de materii prime agricole sau extrase din subsolul țării, Legea învățământului superior, Legea pentru organizarea societății de tramvaie București.

Posteritatea l-a judecat preponderant prin prisma atitudinii sale față de intrarea României în război, ignorându-i contribuția la viața politică de până atunci. Căsătorit cu Sevastia Cantacuzino, fiica lui Ion Cantacuzino, a avut o fată și patru băieți, unul dintre ei murind pe câmpul de luptă, în 1916, în Transilvania.

EMIL COSTINESCU

Mandate:

18 iulie 1902 - 22 decembrie 1904

12 martie 1907 - 27 decembrie 1908

27 decembrie 1908 - 4 martie 1909

4 martie 1909 - 15 decembrie 1910

4 ianuarie 1914 - 11 decembrie 1916

Emil Costinescu (12 martie 1844, Iași - 11 iunie 1921, București) a fost un economist și politician român, care a deținut funcția de ministru de Finanțe al României în intervalele 1902-1904, 1907-1910 și 1914-1916. Fiul lui Alexandru Costinescu, arhitect și inginer român, profesor la Academia Mihăileană din Iași și la Școala de Poduri și Șosele, Mine și Arhitectură din București. A avut două căsătorii, din care au rezultat opt copii. Alexandrina, una dintre fiicele sale, s-a căsătorit cu Constantin (Dinu) Brătianu (1907).

Deputat liberal începând cu 1876, fiind reales în repetate rânduri. Unul dintre fondatorii Băncii Naționale a României, la care a fost director timp de șase ani. Director la Banca

Generală din București, primar al Capitalei în perioada februarie 1901-aprilie 1901.

Emil Costinescu a fost unul dintre primii întreprinzători din epoca industrială a României, înființând „Întreprinderile Emil Costinescu” (actual Mefin) la Sinaia. De la numele lui se trage denumirea stațiunii litorale „Costinești”, înființată de acesta prin colonizare cu germani pe o moșie a sa.

În guvernele liberale de până la intrarea României în Primul Război Mondial, Costinescu a primit portofoliul Finanțelor, deoarece era cel mai calificat specialist în domeniu din acea epocă. În 1902, a preluat funcția de ministru de la Gheorghe Pallade și a continuat aplicarea

programului financiar votat în timpul predecesorului său, mergând încet-încet spre ieșirea din criza economică generată la începutul anului 1900.

În timpul celui de-al doilea mandat, produce o inovație în gestionarea finanțelor publice prin unirea bugetelor tuturor serviciilor administrației (județene și comunale) și ale fondurilor speciale (al căilor ferate, al bisericilor etc.), care până atunci erau separate. Ca urmare a acestei abordări, bugetul general s-a mărit de la 252 milioane lei la 411 milioane lei.

După intrarea României în Primul Război Mondial, în condițiile în care invazia inamică obligă mutarea guvernului la Iași, Emil Costinescu adresează, la 8 decembrie 1916, o scrisoare BNR-ului, prin care își manifesta intenția de a muta tezaurul țării la Moscova. Viceguvernatorul impune o serie de condiții pentru acest demers și anume încheierea unei convenții cu guvernul rus pentru garantarea tezaurului și desemnarea unor funcționari care îl vor primi. Consiliul de Miniștri decide, pe 12 decembrie 1916, mutarea sediului BNR la Iași și faptul că persoanele aflate în conducerea BNR pot muta tezaurul în orice altă parte când vor considera că această măsură este necesară pentru siguranța acestuia. Astfel, tezaurul ajunge la Moscova pe 21 decembrie 1916.

THEODOR ROSETTI

Mandat:

28 martie - 14 octombrie 1912

Theodor Rosetti (5 mai 1837, Iași sau com. Solești, jud. Vaslui – 17 iulie 1923, București) a fost un publicist și om politic român, prim-ministru al României în perioada 1888-1889 și membru de onoare al Academiei Române. Theodor Rosetti a fost ministru de Finanțe în 1912 și Președinte al Senatului Român în 1913, în guvernul Titu Maiorescu.

Descendent al unei vechi familii boierești, Theodor Rosetti a urmat studii superioare de economie politică și finanțe la Viena (1855-1859) și dreptul la Paris. În anul 1863, împreună cu Petre P. Carp, Titu Maiorescu, Vasile Pogor și Iacob Negruzzi, pune bazele societății culturale „Junimea” și ale revistei sale, „Convorbiri literare”, pe care o conduce timp de 28 de ani (1867-1895). Revista își propunea discutarea unor probleme lingvistice, organizarea unor cenacluri prin care să răspândească idei, cunoștințe de literatură, istorie, economie, politică și să promoveze noi valori din cultura românească.

Theodor Rosetti a studiat finanțele și științele politice la Lvov și la Viena, precum și dreptul la Paris. După absolvire, a devenit judecător la Iași și profesor la Facultatea de Drept a Universității din Iași. Ca membru al Partidului Conservator, a fost de mai multe ori președintele Consiliului de Miniștri și ministru. A deținut funcția de guvernator al Băncii Naționale a României în perioada 19 noiembrie 1890-21 noiembrie 1895.

În calitate de guvernator a coordonat desfășurarea și finalizarea negocierilor dintre BNR și statul român cu privire la schimbarea sistemului monetar, întocmirea Regulamentului Casei de Pensuni și Ajutoare a Funcționarilor BNR, înființarea Băncii Agricole cu sprijinul Băncii Naționale. Theodor Rosetti a decedat la 17 iulie 1923 în București, la vârsta de 86 de ani.

ALEXANDRU MARGHILOMAN

Mandat:

14 octombrie 1912 - 4 ianuarie 1914

Alexandru Marghiloman (4 iulie 1854, Buzău – 10 mai 1925, Buzău), jurist și om politic, președinte al Partidului Conservator (1914-1925), președinte al Consiliului de Miniștri (5 martie-24 octombrie 1918), cu un rol decisiv în timpul Primului Război Mondial.

Alexandru Marghiloman s-a născut la 4 iulie 1854 într-o familie burgheză rurală. Tatăl său, Iancu Marghiloman, era un mare arendaș al Țării Românești, iar mama sa, Irina Izvoranu, făcea parte dintr-o familie înstărită din Oltenia.

Alexandru Marghiloman a urmat Colegiul „Sfântul Sava” din București, iar apoi se va înscrie la Facultatea de Drept și la Înalta Școală de Științe Politice din Paris. După absolvire, în 1879, Alexandru Marghiloman va fi procuror și mai apoi judecător la Tribunalul Ilfov. În 1881, va demisiona pentru a deveni avocat, pentru ca trei ani mai târziu să fie numit avocat al statului. La 6 noiembrie 1884, Alexandru Marghiloman este ales deputat în Colegiul I Buzău.

În 1890 Alexandru Marghiloman s-a căsătorit cu Elisa Știrbei, nepoata domnitorului Barbu Știrbei și sora Prințului Barbu Știrbei; cei doi au divorțat mai târziu, Elisa căsătorindu-se cu Ion I. C. Brătianu.

Se încadrează în gruparea „junimistă” (din 1891, Partidul Constituțional), remarcându-se ca parlamentar abil, bun orator și priceput elector.

De numele său ca ministru la Finanțe se leagă elaborarea unui important set de legi privind legea administrativă a falimentelor, adoptarea unui nou cod comercial pus în conformitate cu exigențele relațiilor externe ale României, răscumpărarea căii ferate Lvov-Cernăuți-Iași.

Conservator și germanofil în preajma Primului Război Mondial, Marghiloman a acceptat să devină prim-ministru într-un moment foarte dificil, în primăvara lui 1918, când, abandonată de principalul aliat din zonă, Rusia bolșevică, România a trebuit să accepte o pace nefavorabilă

cu Puterile Centrale. După ce a negociat Pacea de la Buftea-București, Marghiloman a trimis trupe române la Chișinău pentru a stabiliza fosta gubernie țaristă devenită atunci Republica Democrată Moldovenească. După ce Sfatul Țării a votat Unirea Basarabiei cu România, Marghiloman a primit actul Unirii și a acționat pentru recunoașterea acesteia.

VICTOR ANTONESCU

Fotografie publicată în albumul George D. Niclescu, Parlamentul Român 1866-1901, București, I.V. Socec, 1903; patrimoniul MNIR

Mandate:

11 decembrie 1916 - 10 iulie 1917

1 februarie 1935 - 29 august 1936

Victor Antonescu (3 septembrie 1871, sat Antonești, com. Călinești, jud. Teleorman - 22 august 1947, București), magistrat, profesor și om politic, fruntaș al PNL. Director al BNR (1907-1913), ministru al Justiției (4 ianuarie 1914-10 decembrie 1916; 2 octombrie 1934-1 februarie 1935), ministru de Finanțe (11 decembrie 1916-10 iulie 1917; 1 februarie 1935-28 august 1936) în guvernul Gheorghe Tătărăscu (2) și ministru de Externe (29 august 1936-14 noiembrie 1937) în guvernul Gheorghe Tătărăscu (3).

Și-a făcut studiile în țară și la Paris, unde obține atât doctoratul în drept, cât și diploma Înaltei Școli de Științe Politice. Are o carieră rapidă ca magistrat și ca profesor de drept la Universitatea din București.

În timpul primei conflagrații mondiale, exercită funcția de ministru de Finanțe în perioada 11 decembrie 1916-10 iulie 1917. La Conferința de pace de la Paris a fost membru al primei delegații române conduse de Ion I. C. Brătianu. Prestigiul de care s-a bucurat Victor Antonescu l-a determinat pe regele Carol al II-lea să-l numească ministru de Finanțe și între 17 februarie 1935-29 august 1936.

După instaurarea regimului de autoritate monarhică, Antonescu acceptă demnitatea de consilier regal (18 aprilie 1940).

Deoarece Eliza, soția lui Victor Antonescu se cunoștea foarte bine cu Regina Maria, a zidit pe moșia sa din Vitănești, județul Teleorman, în curtea conacului, o capelă copie fidelă - după planurile originale - a capelei Stella Maris, din curtea Castelului Reginei Maria de la Balcic, Bulgaria. Interiorul este în întregime acoperit cu o frescă, de factură neobizantină, realizată de pictorul Dimitrie Bascu în anul 1942,

iar sarcofagul a fost sculptat în piatră de sculptorul Boris Caragea. Capela, în care se află mormântul lui Victor Antonescu, este declarată monument istoric, fiind inclusă în lista monumentelor istorice.

Victor Antonescu a lăsat capela, prin testament, Academiei Române, la 11 iulie 1943. În septembrie 1944, capela și conacul au fost prădate de soldați din Armata Roșie. Capela ruinată a fost complet restaurată în anul 1994 de pictorul Ion Drăghici, împreună cu o echipă de pictori-restauratori.

NICOLAE TITULESCU

Mandate:

10 iulie 1917 - 29 ianuarie 1918

13 iunie 1920 - 16 decembrie 1921

Nicolae Titulescu (n. 4 martie 1882, Craiova – 17 martie 1941, Cannes, Franța) a fost un diplomat, jurist, profesor și om politic român, în repetate rânduri ministru al Afacerilor Străine, ministru plenipotențiar, fost președinte al Ligii Națiunilor. A fost membru titular (din 1935) al Academiei Române.

Născut la Craiova ca fiu al lui Ion Titulescu (mai 1838–octombrie 1883) și al Mariei Urdăreanu, Nicolae și-a petrecut copilăria la moșia tatălui său, Ion Titulescu, în Titulești, Olt. Ion Titulescu era descendent al unei familii de moșneni și fiul protopopului Nicolae Economu; a îndeplinit funcția de prefect al județului Dolj, președintele Curții de Apel din Craiova, deputat în Parlament sub guvernul Ion C. Brătianu.

Între 1893-1900 urmează cursurile Liceului „Carol I” din Craiova. Pe baza rezultatelor excelente obținute (premiul de onoare la examenul de bacalaureat) primește o bursă la Paris și timp de 5 ani va urma cursurile Facultății de Drept. La Paris își obține doctoratul cu teza „Essai sur une théorie générale des droits éventuels”. În această perioadă este

inițiat în francmasonerie într-o lojă masonică din capitala Franței.

Nicolae Titulescu intră în politică în 1909 și în anul 1912 câștigă un loc pe lista Partidului Conservator-Democrat condus de Take Ionescu, devenind astfel deputat de Romanați. După primul discurs ținut în Parlament despre poziția României față de evenimentele din Balcani, Take Ionescu remarcă: „Un mare, un extraordinar talent s-a ridicat la tribuna românească și acest talent este al nostru”. Cinci ani mai târziu devine membru al guvernului lui Ion I. C. Brătianu, ca ministru al Finanțelor.

Îl se încredințează portofoliul Finanțelor în timpul participării României în Primul Război Mondial, într-un moment de criză, caracterizat de ruperea relațiilor diplomatice cu Rusia, izolarea treptată a țării, precum și slăbirea rezistenței armatei române în fața trupelor germane. În

vara anului 1918, împreună cu alte personalități române (Take Ionescu, Octavian Goga, Traian Vuia, Constantin Mille) înființează la Paris Comitetul Național Român, cu scopul de a propaga în opinia publică internațională dreptul poporului român la unitatea națională, comitet recunoscut oficial de guvernele puterilor aliate ca organ plenipotențiar al națiunii române.

Cel de-al doilea mandat al său s-a desfășurat în plină perioadă de unificare administrativă și monetară a României Mari. Astfel, în toamna anului 1920 au fost retrase mai multe monede din circulație precum lei emiși de ocupanții germani, coroanele și rublele. În anul 1921, Nicolae Titulescu, inspirat din legislația financiară a statelor dezvoltate, a propus Unificarea sistemelor fiscale din provinciile românești și introducerea principiilor de impunere a venitului efectiv realizat în baza declarației contribuabilului, discriminarea sistemelor de cote după natura veniturilor realizate și principiul de introducere a impozitului pe venitul global.

Începând din anul 1921 a funcționat ca delegat permanent al României la Liga Națiunilor de la Geneva, fiind ales de două ori (1930 și 1931) președinte al acestei organizații internaționale.

La 29 august 1936 regele Carol al II-lea, aliniindu-se presiunilor cercurilor de dreapta (pro-naziste) legionare, dar și externe, îl îndepărtează din toate funcțiile oficiale și îl obligă să se exileze în Elveția și apoi în Franța.

Nicolae Titulescu moare la Cannes (sau Souvrettes, Elveția, după Petre Pandrea), după o lungă suferință, la data de 17 martie 1941. În 1992 rămășițele sale au fost aduse în țară și înhumate în curtea Bisericii „Sfântul Nicolae” din Șcheii Brașovului, după o dificilă procedură legală, organizată de Jean-Paul Carteron, președintele Forumului Crans Montana.

FOTIN ENESCU

Mandate:

29 ianuarie - 5 martie 1918

24 octombrie - 29 octombrie 1918 (interimar)

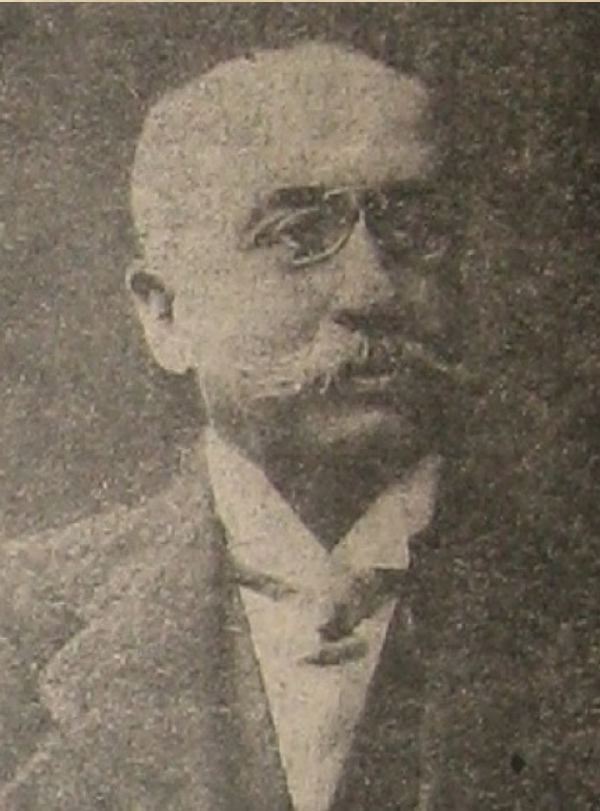
Fotin Enescu (30 ianuarie 1878, Bunești, jud. Argeș - 30 noiembrie 1918, Chișinău) a fost ministru de Finanțe al României în anul 1918.

A lucrat ca ajutor de judecător și procuror la Tribunalul Vâlcea, apoi judecător de instrucție la Tribunalul Argeș. În magistratură a fost coleg cu I. G. Duca. Devine subdirector, apoi director al Băncilor Populare. Când Duca era director la Băncile Populare, l-a luat pe Fotin ca subdirector. După plecarea lui Duca, Fotin Enescu ajunge director în locul lui. Sub conducerea sa au luat ființă multe bănci în țară.

Se bucura de mare trecere în fața regelui Ferdinand. Îndeplinește de două ori funcția de ministru de Finanțe (29 ianuarie-5 martie 1918, 24 octombrie-29 octombrie 1918) în guvernul Averescu și ministru al Agriculturii și Domeniilor (24 octombrie-3 decembrie 1918) în guvernele C. Coandă și Ion I. C. Brătianu. A luptat pe toate căile pentru împrumutarea țăranilor.

În plină tinerețe, moare din cauza unei gripe infecțioase.

MIHAI SEULESCU

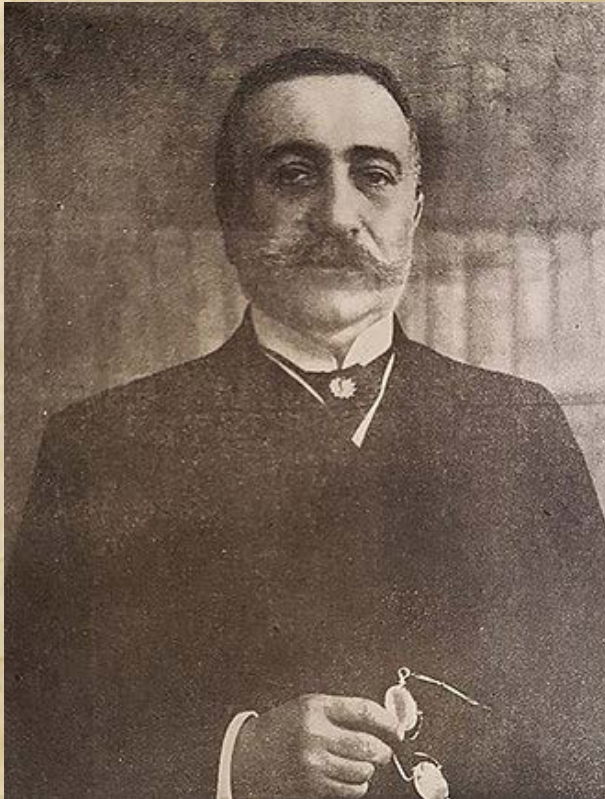
Mandat:

5 martie - 4 septembrie 1918

Mihai N. Seulescu (16 octombrie 1861, Craiova – 5 decembrie 1929, Craiova) a fost un jurist și politician român.

Descendent dintr-o veche și bogată familie boierească din Oltenia, urmează studiile universitare în străinătate: doctor în drept la Paris, absolvent al cursurilor economice și financiare ale Universității din Berlin și al secției economice a Înaltei Școli de Studii Politice din Paris. În țară, profesor de finanțe la Facultatea de Drept din București. Membru al Partidului Conservator de la sfârșitul anului 1922, Seulescu a fost ales în Adunarea Deputaților, devenind vicepreședinte. A fost secretar general în cadrul Ministerului de Finanțe și, din martie până în octombrie 1918, a fost ministru al Finanțelor în cabinetul lui Alexandru Marghiloman. Proprietarul unei biblioteci mari și a unei bogate colecții de documente, le-a adăpostit în Rusia în timpul Primului Război Mondial. La sfârșitul anului 1922, a intrat în Partidul Popular.

CONSTANTIN C. ARION

Mandat:

4 septembrie - 24 octombrie 1918 (interimar)

Constantin C. Arion (18 iunie 1855, București - 27 iunie 1923, București) a fost jurist, ministru, om politic, membru de onoare al Academiei Române.

A absolvit cursurile Facultății de Drept și ale Școlii de Științe Politice din Paris, Franța. În 1878 a devenit doctor în drept.

În 1880 a fost numit șef de cabinet în Ministerul de Externe, apoi profesor la Catedra de drept comercial și maritim.

A fost ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice (1900-1901), ministru de Interne și ministru ad-interim al Cultelor și Instrucțiunii Publice (1912), ministru al Agriculturii și Domeniilor (1913), ministru al Afacerilor Externe (1918).

A fost ales membru de onoare al Academiei Române la 21 mai 1912.

A ajuns vicepreședinte al Consiliului de Miniștri în 1918.

S-a numărat printre conducătorii Partidului Conservator, devenit, după Primul Război Mondial, Partidul Conservator-Progresist.

ROMÂNIA MARE

Marea Unire din 1918 a fost procesul istoric în urma căruia toate provinciile istorice locuite de români s-au unit în cuprinsul aceluiași stat național, România. Etape preliminare au fost Mica Unire din 1859 a Moldovei cu Țara Românească și dobândirea Independenței în urma războiului din 1877-1878, pe fondul renașterii naționale a românilor pe parcursul secolului al XIX-lea.

Unirea Basarabiei, a Bucovinei și, în cele din urmă, a Transilvaniei cu Regatul României (așa-zisul Vechi Regat) a dus la constituirea României Mari. Ea a fost scopul intrării României în Primul Război Mondial de partea Antantei și a fost favorizată de mai mulți factori istorici.

Marea Unire este legată inexorabil de personalitățile regelui Ferdinand, reginei Maria și omului de stat Ionel Brătianu. Încheiată *de facto* la 1 Decembrie 1918, odată cu unirea Transilvaniei, recunoașterea diplomatică a solicitat eforturi pe parcursul următorilor ani.

Primul guvern al României Mari, în care au intrat reprezentanți ai provinciilor unite cu țara. Pe ultimul rând, primul din dreapta: Oscar Kiriacescu, ministru al Finanțelor. Fotografie aflată în patrimoniul MNIR.

OSCAR KIRIACESCU

Sursa foto: Arhiva BNR

Mandat:

29 octombrie - 29 noiembrie 1918

29 noiembrie 1918 - 12 septembrie 1919

Oscar Kiriacescu (7 noiembrie 1869, București - 24 noiembrie 1943, București) a fost un om politic român, primul ministru de Finanțe al României reîntregite, director (din 1919) și viceguvernator al Băncii Naționale a României (din 14 februarie 1928), președinte al Creditului Industrial (1923-1940).

A urmat studii în domeniul juridic și în cel al finanțelor. Și-a început cariera ca ajutor arhivar la Direcția Vănilor (1 noiembrie 1889), din cadrul Ministerului Finanțelor, apoi a activat ca judecător (1896-1901). A urmat numirea sa în funcția de subdirector al Direcției Vănilor și Timbrului (8 octombrie 1901), apoi al Datoriei Publice, cea de director al Contribuțiunilor Directe (1903-1907), din cadrul Ministerului Finanțelor. Director general al RMS - Regia Monopolului de Stat (1907-1918); în acest timp a fost delegat ca secretar general la Ministerul Finanțelor (30 aprilie-1 iunie 1913; 1 ianuarie-18 ianuarie 1914), urmând a fi ministrul Finanțelor. Astfel, Oscar Kiriacescu a fost primul ministru de Finanțe al României Mari pentru două mandate consecutive în perioada 29 octombrie 1918-12 septembrie 1919.

În timpul mandatelor sale, Oscar Kiriacescu inaugurează primele relații cu Banca Națională în România reîntregită, prin consolidarea vechilor împrumuturi făcute în timpul războiului. Prin Convenția din 6 februarie 1919 încheiată între Ministerul Finanțelor și Banca Națională, se unifică mai întâi cele două credite de 1300 milioane lei și 300 milioane lei într-unul singur în valoare de 1.600.000.000, reducându-se totodată dobânda la 1% pe an.

Tot cu prilejul acestei convenții, Ministerul Finanțelor are următoarele obligații față de Banca Națională: oprirea exportului biletelor Băncii Naționale, întrucât deveniseră obiect de speculă în toate țările vecine, precum și oprirea oricărui import de bilete din aceste țări; depunerea la Banca Națională, în contul împrumuturilor acordate, a tuturor biletelor Băncii Naționale vărsate cu prilejul împrumutului intern proiectat;

restituirea sumei de 2.828.222,50 franci, plătite de Banca Națională către Banque de France, datorate de guvernul român; restituirea, din primele disponibilități ce statul va avea în străinătate, a sumei de 56 milioane franci, care i-a fost împrumutată ca acoperire pentru ultimul împrumut de 300.000.000 lei, conform Convenției din 28 septembrie 1918; restituirea împrumutului de 1600 milioane lei prin disponibilul creat din împrumuturile externe pe care le va contracta statul.

După punerea la punct a vechilor convenții, ministrul de Finanțe Oscar Kiriacescu, în sarcina căruia cădea găsirea mijloacelor de trai pentru stat, procedează mai întâi la emiterea de bonuri de tezaur interne, tip 5%, pe termene scurte, iar în 15 ianuarie 1919 lansează Împrumutul Unirii pe titluri de rentă 5% amortizabile în 40 de ani și 90%, căutând să se folosească de abundența de numerar datorată emisiunii legale a Băncii Naționale și a emisiunii false a Băncii Generale.

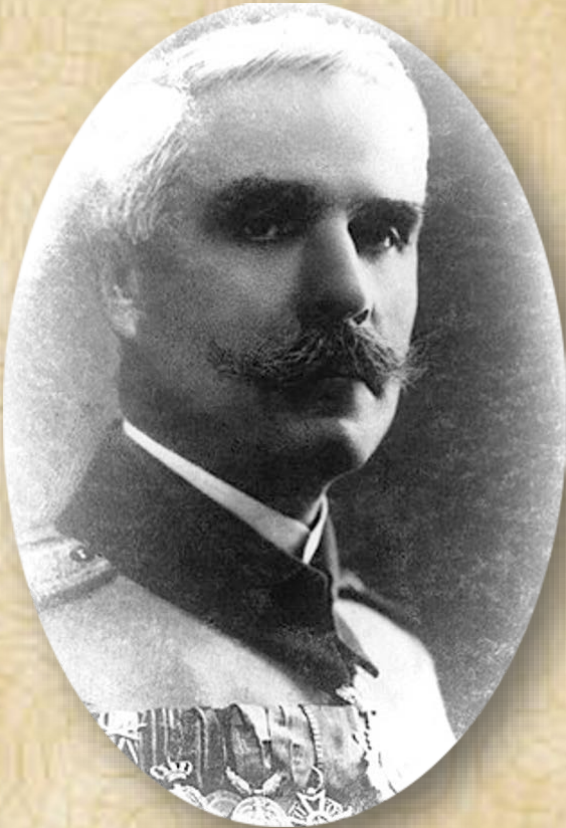
Specialist în domeniul finanțelor, Oscar Kiriacescu a avut un rol important în crearea Creditului Industrial (1923), al cărei președinte a fost timp de 17 ani, precum și în crearea și organizarea Institutului Economic Românesc.

S-a stins din viață în dimineața zilei de 24 noiembrie 1943, în urma unei pneumonii, la vârsta de 74 de ani.

Împrumutul Unirii

GENERAL IOAN POPESCU

Mandat:

27 septembrie - 6 octombrie 1919 (interimar)

Ioan I. Popescu (27 august 1866 – 1954, penitenciarul Făgăraș), numit și „Sanitarul”, pentru a fi diferențiat de alți ofițeri cu același nume, a fost unul dintre generalii Armatei României din Primul Război Mondial.

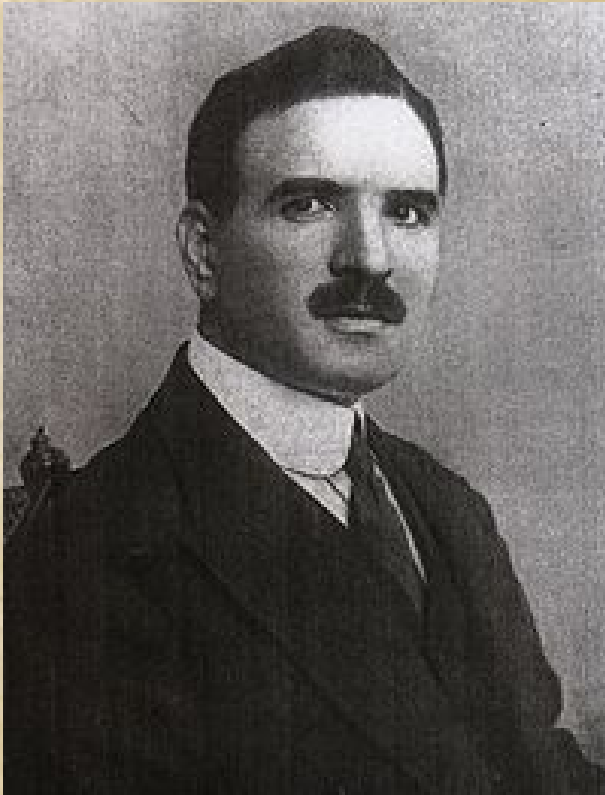
A îndeplinit funcția de comandant de divizie în campaniile anilor 1916, 1917 și 1918. A fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa III, pentru modul cum a condus Divizia 13 Infanterie în Bătălia de la Mărășești.

„Pentru vitejia, destoinicia și îndârjirea cu care a condus operațiile Diviziei sale în ziua de 6 august 1917, pe frontul căii ferate sud-Mărășești, pădurea la Răzoare, unde fiind atacată de Diviziile 12 bavareză, 115 germană și o brigadă din Divizia 13 austriacă, după 6 ore de luptă inamicul s-a retras în dezordine, cu imense pierderi, capturând 160 prizonieri, 19 mitraliere și un bogat material de război, lăsându-i și un imens număr de morți.”

Înalt Decret no. 1137 din 3 octombrie 1917

După război, generalul Ioan Popescu a fost ministru de Finanțe în anul 1919 în guvernul condus de generalul Arthur Văitoianu.

ION N. ANGELESCU

Mandat:

6 octombrie - 1 decembrie 1919

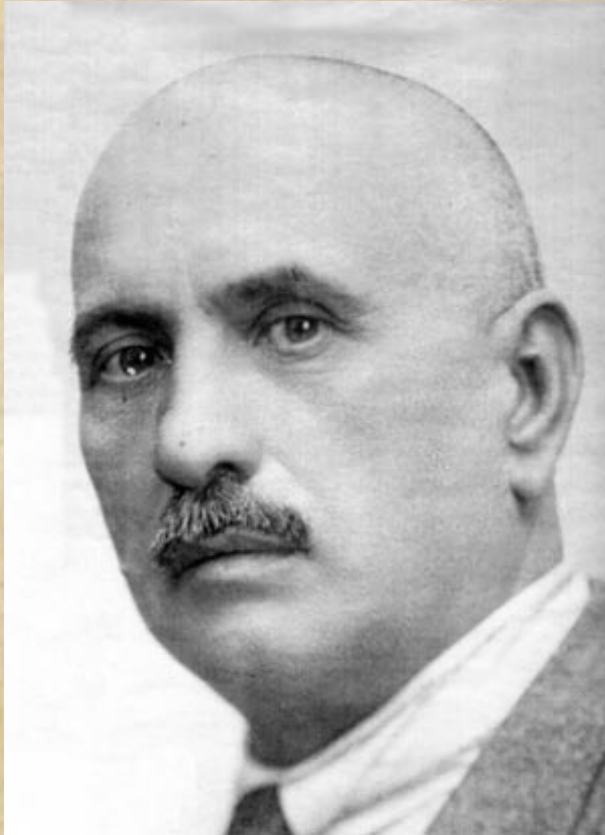
Ion N. Angelescu (16 decembrie 1884, Tecuci – 16 februarie 1930, București) a fost un economist, profesor universitar și om politic român.

Licențiat în drept, litere și filosofie al Universității din București, a obținut doctoratul în științe economice și financiare la Universitatea din München.

Ion Angelescu a fost director adjunct la Direcția de statistică din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, director al Contabilității generale a statului și a datoriei publice în Ministerul de Finanțe, secretar general în Ministerul de Finanțe, expert în tratativele de pace cu Puterile Centrale din 1918, director general al comerțului în Ministerul Industriei și Comerțului, comisar al guvernului în Consiliul de Administrație al Societății Naționale de Credit Industrial, Secretar general al Ministerului de Industrie și Comerț, ministru de Finanțe al României în guvernul Arthur Văitoianu (6 octombrie–1 decembrie 1919), subsecretar de stat pe lângă Ministerul de Finanțe în guvernul Alexandru Averescu (2) (30 august 1920–16 decembrie 1921) și în guvernul Take Ionescu (17 decembrie 1921–19 ianuarie 1922), Președintele Consiliului Legislativ al Parlamentului, Secția a III-a economico-financiară, Rector al Academiei de Înalte

Studii Comerciale și Industriale (AISCI) (1924-1929), președinte al Asociației Economistilor din România (1926). Ca militant de seamă al PNL, a fost din 1925 deputat în Parlamentul României din partea Partidului Național Liberal.

AUREL VLAD

Mandat:

5 decembrie 1919 - 23 februarie 1920

Aurel A. Vlad (25 ianuarie 1875, Turdaș – 2 iulie 1953, închisoarea Sighet) a fost avocat, doctor în drept, promotor al Unirii din 1918, membru în Consiliul Dirigent, membru al Partidului Național Român și apoi fondator și fruntaș al Partidului Național Țărănesc. Ministru de Finanțe al României în anii 1919-1920, ulterior ministru al Cultelor și Artelor.

Prin mama sa, era nepot al lui Gheorghe Barițiu.

Urmează școala primară și apoi Liceul Reformat maghiar „Kún” din Orăștie, obținând în toate clasele cele mai bune rezultate. Avea înclinație spre matematici și limba latină. Printre dascălii săi s-a numărat și Elie Cristea, viitorul Patriarh al României întregite. A continuat să studieze dreptul la Budapesta, profesând apoi ca avocat în Deva și Orăștie.

A fost al doilea director al Băncii „Ardeleana” și director și proprietar al ziarului „Solia Dreptății” din Orăștie. Participând la alegerile parlamentare, Aurel Vlad a pătruns ca deputat în Parlamentul de la Budapesta în anul 1903, în urma victoriei asupra candidatului oficial al guvernului, la Dobra.

Aurel Vlad a jucat un rol deosebit în revoluția din toamna anului 1918, fiind ales președintele Consiliului Național Român din Orăștie. În urma Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, din 1 decembrie 1918, Aurel Vlad a fost ales membru în Consiliul Dirigent, repartizându-i-se resortul finanțelor.

A fost arestat de Securitatea din Sibiu în noaptea de 5/6 mai 1950, Noaptea demnitarilor, la vârsta de 75 ani. A fost adus la închisoarea Sighet la 7 mai, fiind „internat” pe timp de 24 luni. Ulterior, a fost încadrat în Decizia MAI nr. 334/1951. Deși murise deja în penitenciarul Sighet la 2 iulie 1953, conform Deciziei MAI numărul 559 din 6 august 1953, pedeapsa i-a fost majorată cu 60 de luni.

MIHAI POPOVICI

Mandate:

23 februarie - 13 martie 1920 (interimar)

6 - 21 iunie 1927

10 noiembrie 1928 - 15 octombrie 1929

13 iunie - 10 octombrie 1930

10 octombrie 1930 - 18 aprilie 1931

Mihai Popovici (20 octombrie 1879, Brașov – 7 mai 1966, București), licențiat în filosofie, doctor în drept, ziarist, politician, militant pentru cauza unionistă a Ardealului, lider al Partidului Național Român, apoi fruntaș țărănist, ministru în toate guvernele național-țărăniști interbelice.

Mihai Popovici a absolvit Liceul românesc din Brașov, după care a urmat cursuri la Universitatea din Budapesta și la Facultatea de Filosofie din Viena, unde a obținut și doctoratul în drept. În calitate de membru al Partidului Național Român din Transilvania a fost deosebit de activ în mișcarea politică românească. Însărcinat cu diferite misiuni, el a susținut cauza românească, scriind numeroase articole în mai toate ziarele românești transilvănene. Când România a declarat război Austro-Ungariei, pe 16 august 1916, Popovici s-a înrolat în armata română. În timpul războiului, între 1917-1918, a fost însărcinat cu

organizarea corpului voluntarilor români în Moldova, mulți dintre ei adunați din rândul prizonierilor ardeleni din Rusia. De asemenea, a făcut parte din Comitetul național al românilor emigranți din Austro-Ungaria, constituit la Odessa în 1918.

La Adunarea Națională de la Alba Iulia de la 1 Decembrie 1918, Mihai Popovici este pentru prima oară ales într-o funcție de conducere publică în Marele Sfat Național și ca membru al Consiliului Dirigent al Transilvaniei la Departamentul Industriei și Comerțului. Din acest moment,

cariera sa la vârf a continuat, Popovici fiind o prezență constantă în politica românească interbelică. La alegerile din noiembrie 1919, Popovici este ales deputat în Parlamentul României întregite. În cabinetul Blocului Parlamentar ocupă portofoliile Ministerului Lucrărilor Publice și al Ministerului Finanțelor.

Pe 10 octombrie 1926, când s-a înființat Partidul Național Țărănesc, Popovici a fost ales vicepreședinte, funcție pe care a deținut-o permanent. A făcut parte din toate guvernele țărăniste (8 guvernări), în special ca ministru al Finanțelor, dar și al Justiției, Internelor și al Lucrărilor Publice. La scindarea PNTJ sub dictatura regală, între Alexandru Vaida-Voevod și Iuliu Maniu, el s-a alăturat grupului manist, cu toate că era cumnat cu Vaida. Îl va urma pe Maniu în toate deciziile cruciale pentru soarta României, motiv pentru care avea să fie persecutat de comuniști. Postura sa în partid era una de lider din umbră, unul din vechea gardă național-țărănistă.

După al Doilea Război Mondial, este arestat în data de 21 august 1947 pentru „activitate intensă în Partidul Național Țărănesc“, deși nu fusese unul dintre liderii acuzați în conspirația Afacerii Tămădău. Este internat la închisoarea de la Sighetu Marmăției în 12 noiembrie 1950, pentru o perioadă de 24 luni, majorată ulterior cu alte 60 de luni, prin Decizia MAI nr. 559/1953. Este eliberat la 5 iulie 1955, după șapte ani de închisoare. Moare pe 7 mai 1966, la vârsta de 87 de ani.

CONSTANTIN ARGETOIANU

Mandat:

13 martie - 13 iunie 1920

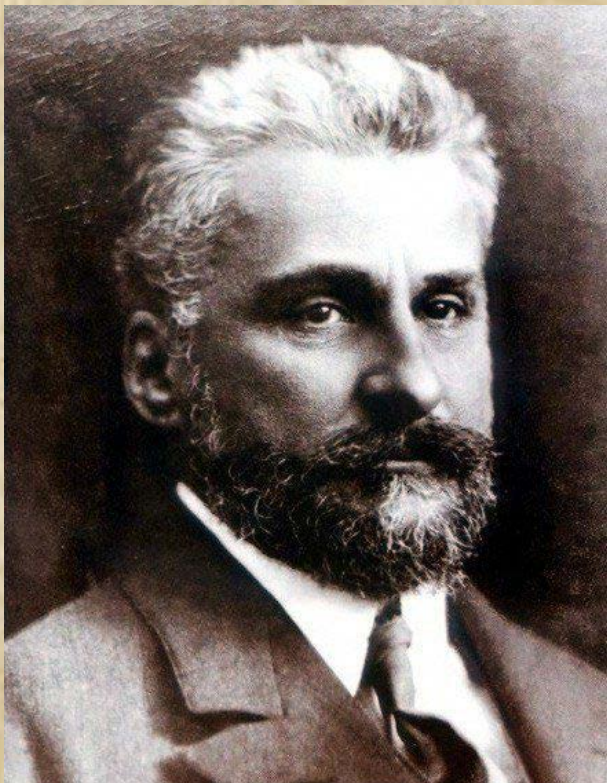
18 aprilie 1931 - 31 mai 1932

Constantin Argetoianu (3 martie 1871, Craiova – 6 februarie 1953, închisoarea Sighet), jurist, medic, diplomat, om politic. După terminarea studiilor a urmat o carieră diplomatică, însă a renunțat la aceasta pentru a-și face debutul în viața politică tumultuoasă a României. Constantin Argetoianu reprezintă portretul perfect al traseistului politic din perioada interbelică. Rămas în conștiința publică ca un „globe-trotter” politic, în drumul său către putere Argetoianu a făcut parte din opt partide politice, un record pentru istoria politică a României, schimbând deseori taberele pentru a-și atinge scopul. Prin manevre abile și jocuri de culise, a reușit aproape întotdeauna să își atingă obiectivele, fiind numit în cele mai înalte funcții din stat. A fost deputat, ministru, președinte al Senatului și președinte al Consiliului de Miniștri.

Pe 13 martie 1920, Alexandru Averescu și Partidul Poporului sunt chemați la putere de regele Ferdinand I, la sugestia fruntașului liberal Ionel Brătianu, care miza pe marea popularitate a generalului. În acest nou guvern, Constantin Argetoianu a primit portofoliul Ministerului de Finanțe, iar din 13 iunie, portofoliul Ministerului de Interne.

A fost arestat în noaptea de 5/6 mai 1950, la vârsta de 79 ani, fiind încarcerat la penitenciarul Sighet. Prin Decizia MAI nr. 334/1951 a fost internat administrativ pe o perioadă de 24 luni, pedeapsa fiind majorată cu 60 luni, conform Deciziei MSS nr. 559 din 6 august 1953. A murit în penitenciarul Sighet la 6 februarie 1955, la vârsta de 84 de ani.

VINTILĂ I. C. BRĂTIANU

Mandate:

19 ianuarie 1922 - 27 martie 1926

22 iunie - 24 noiembrie 1927

24 noiembrie 1927 - 10 noiembrie 1928 - Președinte al Consiliului de Miniștri și ministru de Finanțe

Vintilă I. C. Brătianu (3 septembrie 1867, Florica, azi com. Ștefănești, jud. Argeș - 22 decembrie 1930, Mihăiești, Vâlcea), om politic, economist, prim-ministru al României și președinte al Partidului Național Liberal, membru de onoare al Academiei Române. În istoria economică a României, Vintilă I. C. Brătianu este recunoscut drept economistul care a formulat principiul economic liberal „prin noi înșine”, în baza căruia a fost elaborată și aplicată politica economică a Partidului Național Liberal în primul deceniu interbelic. A acumulat o bogată experiență în domeniul economic, ocupând funcții diverse în administrația publică, în sectorul bancar și în cel minier.

Indiferent de funcția exercitată, Vintilă I. C. Brătianu s-a arătat preocupat de stimularea muncii și inițiativei naționale, de apărarea intereselor poporului român și a drepturilor legitime pe care acesta le avea asupra bogățiilor țării. A adus o contribuție semnificativă

la dezvoltarea gândirii economice protecționiste din țara noastră prin diversificarea argumentelor în favoarea industrializării și justificarea intervenționismului statal. Concepția economică a lui Vintilă I. C. Brătianu, având ca fundament gândirea economică liberală din România, a avut originea într-un înalt sentiment de patriotism și demnitate națională.

În timpul mării guvernări liberale din perioada 19 ianuarie 1922-27 martie 1926, Vintilă Brătianu este numit ministru al Finanțelor, fratele său cedându-i toată puterea pentru a coordona politica economică a României. El s-a implicat direct în rezolvarea problemelor financiar-bugetare ale țării noastre ce vizau: descentralizarea bugetară, reducerea cheltuielilor cu personalul din administrația publică, reformarea

sistemului fiscal, echilibrarea bugetului de stat, reglementarea obligațiilor României față de străinătate și încasarea sumelor cuvenite pentru reparațiile de război datorate de Puterile Centrale, realizarea unificării bugetare.

Concepția financiară a lui Vintilă Brătianu se bazează pe două coordonate majore: afirmarea urgenței modernizării sistemului fiscal românesc și opțiunea pentru respectarea strictă a principiului echilibrului bugetar. Proiectul de lege a contribuțiilor directe, elaborat sub îndrumarea sa și votat de Parlament în anul 1923, a răspuns cerințelor de modernizare a sistemului fiscal din România, având un puternic impact pozitiv asupra mărimii și structurii veniturilor bugetare, iar ordinea impusă de ministrul de Finanțe în repartizarea cheltuielilor a permis realizarea unui pas important în direcția consolidării situației financiare a țării în primul deceniu interbelic.

Totodată, măsurile de politică economică susținute de guvernul liberal au contribuit la stabilizarea de fapt a monedei românești, urmată de stabilizarea legală a acesteia în timpul guvernării național-țărăniște. Problemele fundamentale pentru ministeriatul său au fost punerea în evidență a importanței economice deosebite a Dunării pentru poporul român și problema petrolului românesc. Meritul deosebit a lui Brătianu a constatat în sublinierea realistă a dificultăților înregistrate de economia națională ca urmare a dominației capitalurilor străine în industria petrolieră din țara noastră și în conturarea principalelor coordonate ale unei politici petroliere menite a servi intereselor națiunii române. În concordanță cu politica bazată pe principiul „prin noi înșine”, Vintilă I. C. Brătianu a insistat asupra utilizării optime a resurselor petroliere din România în condițiile creșterii cererii de energie pe plan intern și internațional, pronunțându-se în favoarea implicării active a capitalului și muncii naționale pentru valorificarea bogățiilor țării, ca fundament pentru crearea unui complex economic românesc independent față de capitalul străin, în vederea înlăturării pericolului înrobirii economice și politice.

ION I. LAPEDATU

Mandat:

30 martie 1926 - 19 martie 1927

Ion I. Lapedatu (14 septembrie 1876, Cernatul Săcelelor, Austro-Ungaria – 24 martie 1951, București) a fost un economist și om politic român, ministru de Finanțe al României (1926-1927) și guvernator al Băncii Naționale a României (1944-1945), membru de onoare al Academiei Române (din 1936).

A fost fiul lui Ioan Alexandru Lapedatu, reputat profesor de limbi clasice la Gimnaziul Superior Greco-ortodox Român din Brașov (azi Colegiul Național „Andrei Șaguna”), poet, prozator și publicist român transilvănean. A avut un frate geamăn, pe Alexandru I. Lapedatu, istoric, politician și președinte al Academiei Române.

Ion I. Lapedatu a dovedit talent politic încă din anii studenției. În 1902, a fost ales Președinte al Societății Academice „Petru Maior”, societatea studenților români de la Budapesta care afirma cultura și limba română prin conferințe, serbări, dezbateri, evocări de personalități, editarea de lucrări, a revistei „Roza cu ghimpi” (1876-1894) și a „Almanahului Societății” (1885, 1901), întreținând un cor, o orchestră și o bibliotecă.

Ion I. Lapedatu a participat ca delegat din circumscripția Nocrich la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, din 1 Decembrie 1918, la care s-a hotărât integrarea Ardealului în România; cu această ocazie a fost ales în Marele Sfat Național Român din Transilvania și i s-a încredințat prima răspundere mai înaltă, cea de secretar general al resortului finanțelor în Consiliul Dirigent al Transilvaniei, Banatului și Ținuturilor Românești din Ungaria. Între contribuțiile sale se numără propunerea de a înființa o Bancă Agrară, adoptată prin Decretul-lege 4167 din 12 septembrie 1919.

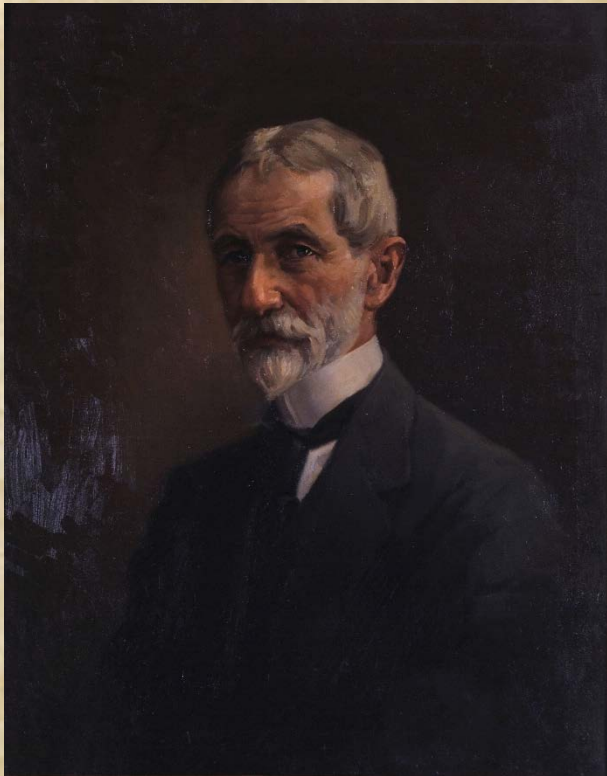
Între 1909 și 1920 este ales în repetate rânduri deputat în sinodul arhidiocezan de la Sibiu (1909-1911; 1915-1917; 1918-1920) și în congresul național bisericesc (1917); a funcționat ca asesor (consilier) în senatul epitropesc al consistoriului arhidiocezan (1912-1921) și din 1921 consilier în consistoriul mitropolitan al Ardealului.

Între 1919 și 1931 este ales în circumscripțiile Nocrich și Crasna-Sălaj ca deputat în Parlamentul României unite, patru legislaturi ca membru al Camerei Deputaților și două legislaturi ca senator.

Ion I. Lapedatu a făcut parte din Partidul Național Român din Ardeal, pe care l-a părăsit în 1926 împreună cu Vasile Goldiș și Ioan Lupaș înainte de fuziunea cu Partidul Țărănesc, când a devenit ministru de Finanțe în guvernul Alexandru Averescu (3) (1926-1927). „Gruparea Goldiș” – cum au fost numiți cei trei – a încercat să formeze Partidul Național Ardelenesc, care însă nu a supraviețuit. După 1927 el nu a mai făcut parte din nici un alt partid politic.

În 1944-1945 a fost numit guvernator al Băncii Naționale a României.

GENERAL ALEXANDRU AVERESCU

Tablou anonim, nedatat, din patrimoniul MNIR

Mandat:

19 martie - 4 iunie 1927

Alexandru Averescu (9 martie 1859, Ismail – 3 octombrie 1938, București), general de armată, apoi mareșal, om politic, președinte al Consiliului de Miniștri (29 ianuarie–4 martie 1918; 13 martie 1920–13 decembrie 1921; 30 martie 1926–4 iunie 1927), membru de onoare al Academiei Române din 7 iunie 1923, a condus armata română spre marile victorii de la Mărăști și Oituz în Războiul pentru Întregirea Neamului. Generalul Alexandru Averescu a reprezentat un caz aparte în istoria politică a României. Speculând la maximum nemulțumirile oamenilor după Primul Război Mondial, și-a întemeiat propriul partid, cu care a reușit să se impună pe scena politică a primului deceniu interbelic. În primii ani de după război, s-a creat un adevărat mit în jurul său, țărani considerându-l un „Mesia al neamului românesc”. Acesta se va spulbera rapid în timpul guvernărilor sale, când s-a văzut limpede că între imaginația colectivă și realitate este o mare diferență. A acceptat influența politică dominantă a lui Ion I. C. Brătianu, prin intermediul căruia a ajuns de fiecare dată prim-ministru, iar când a încercat o oarecare politică guvernamentală de independență, fruntașul liberal l-a „pedepsit” aspru. Astfel, de la alegerile din iulie 1927, când partidul său nu a mai întrunit scorul electoral necesar accederii în Parlament, eroul general Averescu nu a mai avut un cuvânt important de spus în viața politică.

BARBU ȘTIRBEI

*Sursă foto: Arhivele Naționale ale României (ANR),
Serviciul Arhivele Naționale Istorice Centrale (SANIC)*

Mandat:

4 - 6 iunie 1927 (interimar)

Barbu Știrbei (4 noiembrie 1872, Buftea - 24 martie 1946, București), diplomat, om politic, președinte al Consiliului de Miniștri (4-20 iunie 1927), membru de onoare al Academiei Române, a jucat un rol din umbră pe scena politică românească, atrăgându-și renumele de „eminență cenușie”. Din poziția de administrator al domeniilor Coroanei și intim al reginei Maria, a exercitat o puternică influență asupra regelui Ferdinand I. De asemenea, a asigurat o „legătură” neoficială între șeful statului și Ion I. C. Brătianu, cumnatul său, prin care fruntașul liberal și-a exercitat influența asupra deciziilor politice ale regelui, dominând viața politică mai bine de două decenii.

Barbu Știrbei era fiul prințului Alexandru Dimitrie Știrbei și al Mariei Ghica-Comănești și nepot al fostului domnitor al Țării Românești, Barbu Știrbei. A învățat în străinătate, absolvind liceul „Louis le Grand” și Facultatea de Drept a Universității din Paris. Contrar studiilor sale, s-a dovedit a fi un pasionat om de afaceri, devenind cu timpul unul dintre cei mai de seamă fermieri și industriași ai României.

Numit la 21 decembrie 1913 administrator general al Domeniilor Regale, Prințul Știrbei a îndeplinit această funcție până în anul 1927, când a devenit prim-ministru, la sugestia lui Ionel Brătianu.

Din cauza unor adversități reciproce mai vechi, Prințul Știrbei a trebuit să se autoexileze (din februarie 1931), ca urmare a autorestaurării pe Tronul României a regelui Carol II. A trăit mai mult în Franța și în Elveția, până la 15 octombrie 1940, când a revenit în țară, după abdicarea regelui.

Poziția lui echidistantă vizavi de guvernanți și de opozanți l-a indicat pentru calitatea de emisar al opoziției, Palatului Regal și al Conducătorului Statului la tratativele de la Cairo, purtate de oficiali ai Națiunilor Unite, în vederea ieșirii României din război și încheierii

unui armistițiu cât mai convenabil. Eșuarea negocierilor duce, în cele din urmă, la lovitura de stat de la 23 august 1944, urmată de semnarea armistițiului la Moscova (12/13 septembrie 1944) de către o delegație din care face și el parte. La începutul lunii martie 1945 este însărcinat de regele Mihai să formeze un nou guvern, după demisia guvernului Rădescu, dar numirea sa nu este acceptată de sovietici, care-l impun pe Petru Groza. Decedat la puțină vreme, este înmormântat în capela din parcul Palatului Mogoșoaia.

IULIU MANIU

Mandat:

15 - 26 octombrie 1929 (interimar)

Iuliu Maniu (8 ianuarie 1873, Șimleul Silvaniei, jud. Sălaj – 5 februarie 1953, închisoarea Sighet), jurist, unul dintre cei mai prestigioși oameni politici din istoria României, membru de onoare al Academiei Române din 7 iunie 1919. Având o carieră politică ce s-a întins pe parcursul a 56 de ani, Iuliu Maniu s-a numărat printre marii oameni de stat ai țării noastre, luptând cu perseverență împotriva tendințelor autoritare ca un adevărat apărător al democrației.

S-a implicat activ în realizarea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, iar din funcția de președinte al Consiliului Dirigent (guvernul de tranziție al Transilvaniei până la 4 aprilie 1920), a reușit integrarea rapidă a administrației din Transilvania în cea a României reîntregite. Fruntaș al Partidului Național Român, președinte al Partidului Național Țărănesc (din 1926), președinte al Consiliului de Miniștri (1928-1930; 1932-1933).

Calitatea care l-a consacrat în prim-planul scenei politice a fost moralitatea ireproșabilă, motiv pentru care era numit „sfînxul de la Bădăcin”, locul unde a copilărit și unde la maturitate se retrăgea pentru a se odihni. Cu toate acestea, Iuliu Maniu a rămas în conștiința publică drept liderul permanent al opoziției, teren pe care nu a putut fi egalat. A dus o luptă neîncetată împotriva asupririi austro-ungare asupra Ardealului românesc, împotriva dominației lui Ionel Brătianu în viața politică și împotriva sovietizării țării de către

autoritățile comuniste. Deși, la început, din ambiție politică, s-a numărat printre susținătorii principelui Carol și a revenirii acestuia pe tron, când noul rege a manifestat tendințe autoritare împotriva principiilor democratice, nu a ezitat să se angajeze într-o nouă luptă de opoziție.

Joacă un rol important în preliminariile și actul de la 23 august 1944, devenind într-o primă etapă ministru fără portofoliu în primul cabinet Sănătescu. După preluarea puterii de către comuniști, la 6 martie 1945, aceștia și-au propus distrugerea lui Iuliu Maniu și a PNT, considerați ca principal obstacol în calea comunizării României.

În iulie 1947, partidul este scos în afara legii, iar Iuliu Maniu, Ion Mihalache și ceilalți conducători sunt arestați, judecați și condamnați.

În etate de aproape 75 de ani la data arestării, Maniu este condamnat, la 11 noiembrie 1947, la temniță grea pe viață pentru „înaltă trădare și spionaj în favoarea anglo-americanilor”. Este întemnițat întâi în penitenciarul Galați, iar din august 1951 la Sighet. Aici va fi exterminat la 5 februarie 1953 și aruncat într-o groapă anonimă, motiv pentru care rămășițele lui trupești nu au putut fi identificate nici până astăzi.

VIRGIL MADGEARU

Mandate:

26 octombrie - 14 noiembrie 1929 (interimar)

14 noiembrie 1929 - 7 iunie 1930

20 octombrie 1932 - 12 ianuarie 1933

14 ianuarie 1932 - 14 noiembrie 1933

Virgil Madgearu (14 decembrie 1887, Galați - 27 noiembrie 1940, Pădurea Snagov, Ilfov), economist, sociolog, politician, membru proeminent al Partidului Țărănesc și al succesorului său, Partidul Național Țărănesc. Membru post-mortem al Academiei Române. S-a născut la 27 decembrie 1887 la Galați, în familia unui mare negustor. Cursurile primare și liceale le-a urmat în orașul natal, la Liceul „Vasile Alecsandri”, susținând în anul 1907 examenul de bacalaureat.

Evenimentele petrecute în societatea românească în acel an l-au marcat profund pe tânărul Madgearu, plecat să își desăvârșească educația la Universitatea din Leipzig, unul dintre cele mai puternice centre culturale ale vremii.

Mediul universitar german l-a influențat foarte mult, viitorul economist remarcându-se rapid prin seriozitatea și prin puterea sa de muncă.

În Germania, Madgearu s-a specializat în științe economice, luându-și doctoratul în anul 1911 cu lucrarea „Cu privire la dezvoltarea industrială a României” obținând cel mai mare calificativ – summa cum laude.

De-a lungul întregii perioade dintre cele două războaie, Virgil Madgearu a fost deputat în Parlamentul țării. Activitatea sa politică a fost însă încununată în anii în care la conducerea României s-au aflat guvernele național-țăraniste, Virgil Madgearu făcând parte din majoritatea acestora. În noiembrie 1928 a fost instalat primul guvern al PNT, Madgearu fiind numit ministru al Industriei și Comerțului (10 noiembrie

1928-14 noiembrie 1929). Aceasta nu a reprezentat însă pentru Madgearu prima experiență în domeniul administrației centrale, deoarece în martie 1918 a ocupat, pentru o scurtă perioadă de timp, funcția de secretar general al aceluiași minister, la recomandarea expresă a lui Vintilă Brătianu, care fusese impresionat de pregătirea sa economică.

Tot în acest prim guvern național-țărănesc, Madgearu a îndeplinit funcția de ministru ad-interim la Ministerul Comunicațiilor, între 15 mai și 15 octombrie 1929. Din 14 noiembrie 1929 a devenit ministru de Finanțe, portofoliu pe care l-a deținut până la 7 iunie 1930. În cel de-al doilea guvern prezidat de Iuliu Maniu, Madgearu a fost din nou ministrul Industriei și Comerțului pentru o perioadă de 5 luni. Din octombrie 1930 până în aprilie 1931, a preluat funcția de ministru al Agriculturii și Domeniilor. În ultimele trei guverne PNȚ, Virgil Madgearu a ocupat fotoliul de ministru al Finanțelor, într-o perioadă deosebit de grea pentru economia României, atunci când efectele crizei economice mondiale s-au făcut simțite din plin pe plan național.

După plecarea național-țărăniștilor de la guvernare, Madgearu a avut în continuare o viață politică activă, încercând să contracareze mai ales acțiunile zgomotoase ale mișcării legionare, atrăgând atenția asupra pericolului potențial care plana asupra țării, anume instalarea unui regim dictatorial. Din cauza atitudinii sale intransigente, Madgearu a intrat în conflict și cu regele Carol al II-lea, care i-a fixat pentru o scurtă perioadă (22 martie-20 aprilie 1940) domiciliu obligatoriu la Mănăstirea Bistrița.

Lupta dusă de Madgearu împotriva oricărei forme de regim autoritar i-a atras sfârșitul violent. După venirea legionarilor la putere, în septembrie 1940, amenințările la adresa vieții sale au fost tot mai dese. În pofida insistențelor apropiaților, Madgearu a refuzat să părăsească Bucureștiul pentru a se pune la adăpost din fața răzbunării legionarilor, care nu a întârziat prea mult. Astfel, la 27 noiembrie 1940, profesorul a fost răpit de la masa de lucru și transportat în pădurea Snagov unde a fost asasinat de către o echipă de legionari, în aceeași zi fiind ucis un alt mare cărturar român, Nicolae Iorga.

ION RĂDUCANU

Mandat:

7 iunie 1930

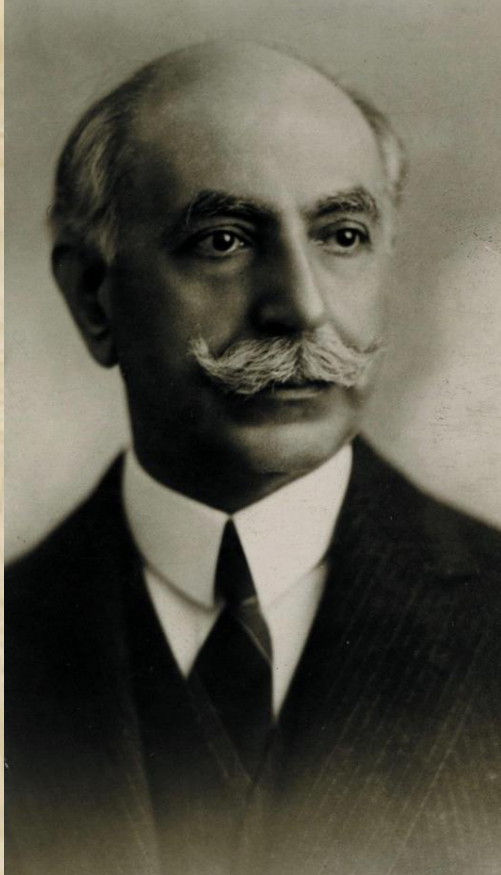
Ion Răducanu (20 martie 1884, București – 23 noiembrie 1964, București) a fost un economist și om politic român, ministru, membru corespondent al Academiei Române.

Ion Răducanu a făcut studiile liceale la București, urmate de studii universitare la Graz, Austria (Academia Comercială) și Berlin (Facultatea de Filosofie – secția Științe Sociale). A urmat apoi cursurile Școlii Cooperatiste din Darmstadt, în anul 1905 susținându-și, în cadrul Universității „Friedrich Wilhelm” din Berlin, teza de doctorat „Datoria publică a României”. Și-a continuat pregătirea la Londra, unde a studiat lucrările economiștilor englezi și nord-americani. Întors în țară, a fost un fervent susținător al mișcării cooperatiste din România. După ce în 1911 a devenit docent la Catedra de economie politică a Facultății de Drept din București, în anul 1915 și-a inaugurat primul curs de știință și legislație la Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale, devenind profesor definitiv la Catedra de știință și legislație financiară. Între anii 1930 și 1940 a deținut funcția de rector al Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale, contribuind, prin măsurile inițiate, la ridicarea prestigiului instituției în plan național și internațional.

A deținut importante funcții și în structurile de conducere ale statului: ministru de Finanțe (1930), ministrul Lucrărilor Publice și Comunicațiilor (1930-1931).

Ion Răducanu a desfășurat o bogată activitate de cercetare științifică, concretizată în numeroase articole și lucrări de specialitate, dintre care amintim: „Băncile populare sătești” (1916); „Partidele politice și cooperația (1927)”; „Bugetul statului în criza economică” (1933); „Factorul monetar în noua criză economică” (1935). Recunoașterea tuturor acestor contribuții s-a concretizat în acordarea titlului de membru corespondent al Academiei Române (martie 1936).

GHEORGHE GH. MIRONESCU

Mandat:

6 iunie - 10 august 1932

11 august - 20 octombrie 1932

Gheorghe Mironescu (28 ianuarie 1874, Vaslui - 8 octombrie 1949, București), om politic, jurist, președinte al Consiliului de Miniștri (7-8 iunie 1930; 10 octombrie 1930-4 aprilie 1931), membru de onoare al Academiei Române din 31 mai 1939. Politician de talie europeană, Mironescu și-a urmat întotdeauna mentorul (Take Ionescu, Iuliu Maniu sau Carol al II-lea) în diverse manevre abile de pe scena politică. A fost o bună perioadă de vreme șeful diplomației române și de două ori prim-ministru al României, dar în ultima parte a carierei a fost utilizat de Carol al II-lea pentru scopurile sale de a instaura un regim monarhic autoritar, precum și în lupta politică a anilor '30 dintre Majestatea Sa și anticamarilistul Maniu.

Simpatizant al doctrinei politice conservatoare, Gheorghe Mironescu a fost membru al Partidului Conservator până în februarie 1908. Din acest moment l-a urmat pe Take Ionescu când acesta și-a format propriul partid, Partidul Conservator-Democrat. Pe listele acestei formațiuni politice este ales deputat în 1911 și senator în 1914. În timpul Războiului pentru Întregirea Neamului, se află alături de întreg aparatul de stat în refugiul de la Iași.

Anul 1918 a fost un an dificil pentru Mironescu, căci alături de o întreagă pleiadă de oameni politici a plecat în capitalele occidentale pentru a susține cauza unionistă a românilor. Astfel, la Paris, a colaborat intens la gazeta „La Roumanie”, tipărită de Paul Brătășanu. De asemenea, s-a deplasat în Italia, la congrese convocate de reprezentanți ai românilor din provinciile aflate sub asuprirea austro-ungară. Când, la 3 octombrie 1918, a luat ființă Comitetul Național pentru Unitatea Românilor de la Paris, Mironescu s-a numărat printre membrii acestuia.

În a doua perioadă a guvernării național-țărăniște, Mironescu și-a îmbogățit activitatea guvernamentală, fiind numit ministru al Finanțelor și vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

A fost unul dintre fideli colaboratori ai regelui Carol II; organizează înscăunarea sa ca rege al României (8 iunie 1930), are un rol important la instaurarea regimului autoritar în 1938.

CONSTANTIN I. C. BRĂTIANU

Mandat:

14 noiembrie - 29 decembrie 1933

30 decembrie 1933 - 3 ianuarie 1934

Constantin I. C. Brătianu (13 ianuarie 1866, Florica, azi com. Ștefănești, jud. Argeș - 20 august 1950, închisoarea Sighet), cunoscut sub numele Dinu Brătianu, inginer, om politic, președinte al PNL (1934-1947). Deși provenea dintr-o familie cu tradiție politică, Dinu Brătianu nu a făcut politică militantă, cariera sa fiind umbrită de personalitățile mai puternice și dominante ale fraților săi.

După dispariția acestora și a tânărului politician I. G. Duca, Dinu a fost desemnat să preia conducerea Partidului Național Liberal. Deși, contrar uzanțelor politice, președinte al Consiliului de Miniștri a fost desemnat Gheorghe Tătărescu, exponent al tinerei generații, Dinu Brătianu a moderat cu înțelepciune disputele dintre generații apărute în sânul partidului.

Dinu Brătianu era cel de-al doilea fiu al lui Ion C. Brătianu și al Piei Pleșoianu. Tatăl său a fost fondatorul Partidului Național Liberal și prim-ministru al României o lungă perioadă de timp, când țara noastră și-a cucerit Independența de stat și a devenit monarhie constituțională.

Studiile liceale le-a urmat la Colegiul „Sfântul Sava” din București, iar din 1885 pleacă la Paris, unde frecventează Liceul „Saint Louis”. Anul următor, Dinu se înscrie la Școala Politehnică, iar între 1888-1891, a studiat la prestigioasa „École des Mines”, numărându-se printre primii ingineri de mine din țară. Asemenea fraților săi, Dinu a respectat dorințele tatălui, care a vrut ca toți fiii săi să devină ingineri.

A fost căsătorit cu Alexandra Costinescu, fiica lui Emil Costinescu, cu care a avut trei fii: Ion C. Brătianu, Constantin C. Brătianu și Dan C. Brătianu.

Debutază în activitatea politică în 1895, când este ales senator la vârsta fragedă de 29 de ani. Din 1902, este ales deputat de Olt, iar trei ani mai târziu, devine deputat de Muscel. Deși era implicat în activitățile politice ale Partidului Național Liberal, băătăliile interne de pe scena politică erau lăsate în seama celor doi frați ai săi, Ionel Brătianu și Vintilă Brătianu. Așadar, în prima parte a vieții sale, Dinu Brătianu nu a făcut carieră politică, trăind în umbra fraților săi, care au acoperit cu impunătoarele lor personalități scena politică și activitatea socio-economică a României. Inițiator al dezvoltării sistemului bancar și de credit din România, ce fusese creat tot de un liberal, Eugeniu Carada, Dinu Brătianu conducea Banca Românească, cea mai importantă bancă privată din țară, Creditul Funciar Rural și Creditul Urban, iar mai târziu va fi unul dintre inițiatorii Creditului Industrial.

Vintilă Brătianu este răpus de boală pe 21 decembrie 1930. Președinția partidului a revenit atunci lui Ion Gheorghe Duca, tânăr politician care fusese pregătit la „școala politică” a Brătienilor pentru a prelua la un moment dat frâiele partidului. I. G. Duca a reușit să redreseze imaginea partidului și să se apropie de șeful statului, astfel că, pe 14 noiembrie 1933, PNL este chemat la guvernare pentru a organiza alegerile care urmau să aibă loc o lună mai târziu. În guvernul Duca, Dinu Brătianu a fost desemnat ministru de Finanțe. Din nefericire, tot de un sfârșit tragic a avut parte și Duca, în seara de 29 decembrie 1933 fiind asasinat pe peronul gării din Sinaia de un grup de trei legionari, denumiți Nicadorii.

După asasinarea lui Duca, Delegația Permanentă a PNL îl propune drept președinte al partidului pe Constantin I. C. Brătianu, ultimul reprezentant al dinastiei Brătianu, fapt aprobat de Comitetul Central al partidului la 4 ianuarie 1934.

În perioada regimurilor autoritare, a militat alături de reprezentanții celorlalte partide istorice pentru revenirea la democrație, având o contribuție majoră la „lovitura de palat” din 23 august 1944. Din acel moment, România a intrat în sfera de influență sovietică, fapt ce a permis instaurarea la putere a Partidului Comunist. Cu toată opoziția vehementă din partea sa și a lui Iuliu Maniu, treptat, comuniștii au acaparat întreaga putere în stat și au eliminat de pe scena politică toate forțele care se împotriveau noului regim. Arestat în noaptea de 5/6 mai 1950, la vârsta de 85 ani, și-a găsit sfârșitul în penitenciarul comunist de la Sighet, la 20 august 1950, alături de majoritatea elitei politice din perioada interbelică.

VICTOR SLĂVESCU

Mandate:

5 ianuarie - 1 octombrie 1934

2 octombrie 1934 - 1 februarie 1935

Victor Slăvescu (23 mai/5 iunie 1891 – 24 septembrie 1977, București), economist, om politic, ministru de Finanțe, membru titular al Academiei Române.

Tatăl său, Ioan Slăvescu, era colonel activ în armata țării. Școala primară a urmat-o la Slatina, apoi liceul la Pitești, iar ultimii doi ani la Liceul „Gheorghe Lazăr” din București, după care urmează studiile universitare în Germania, la Göttingen, München și Halle, unde își ia doctoratul în științele economice și financiare în anul 1914.

Reîntors în țară în 1915, s-a angajat ca ajutor-contabil la Banca Românească. În paralel a început să colaboreze cu revistele „Economia Națională”, „Expres” și la ziarele „Universul” și „Democrația”. Izbucnirea războiului a însemnat chemarea la arme. A fost înrolat ca ofițer voluntar și a plecat pe front. A fost rănit într-o luptă lângă Brașov, după care a fost spitalizat timp de șase luni. La ieșirea din spital a fost din nou trimis pe front, de această dată pe cel din Moldova. A luat chiar parte la bătălia de la Mărășești.

În anul 1915 se înscriesese în Partidul Național Liberal. Pentru că de-a lungul anilor și-a făcut un bun renume ca specialist în economie și finanțe, a fost remarcat de frunzașii partidului.

A avut legături strânse cu Vintilă Brătianu, care, devenit ministru al Finanțelor, promova politica economică „prin noi înșine”. Acesta l-a propus în 1923 pe Slăvescu la funcția de director al Societății Naționale de Credit Industrial, înființată după Marea Unire pentru a sprijini dezvoltarea industriei.

Între 1925-1926 a fost și consilier tehnic la Ministerul Finanțelor condus de Vintilă Brătianu. În perioada 1927-1940 a fost ales de șase ori deputat din partea Partidului Național Liberal și o dată senator din partea breslei industriașilor. A fost subsecretar de stat la Finanțe în

guvernul I. G. Duca (noiembrie-decembrie 1933), iar după asasinarea primului-ministru Duca de către legionari, a preluat portofoliul Finanțelor în guvernul Tătărescu, în perioada de apogeu a crizei economice mondiale care lovise România.

La începutul lunii martie 1934, Victor Slăvescu, în calitate de ministru de Finanțe, a expus în fața camerelor Parlamentului proiectul privind modificarea legii contribuțiilor directe. Impozitul global a fost înlocuit cu impozitul cu caracter mixt, numit supracotă. Acesta avea caracter progresiv și era impus în mod automat pentru fiecare categorie de venituri impozabile în conformitate cu o cotă fixată. Noua lege fiscală a fost promulgată la 1 aprilie 1934.

Ca ministru al Finanțelor, Victor Slăvescu s-a declarat partizanul cel mai hotărât al menținerii „celei mai serioase și mai ortodoxe politici monetare”. Moneda națională trebuia apărată atât împotriva atacurilor care veneau din interior, cât și celor din exterior, pentru că numai în condițiile existenței unei monede stabile și puternice economia putea înregistra progrese. Victor Slăvescu, în calitate de inițiator, prezentase proiectul legii privind organizarea și reglementarea comerțului de bancă, în Parlament, la 22 aprilie 1934. Criza economică a grăbit adoptarea acestei legi, pentru că în perioada 1929-1933 s-au manifestat toate slăbiciunile sistemului bancar românesc, multe dintre problemele stabilimentelor bancare putând fi evitate dacă ar fi existat o reglementare legislativă în domeniu.

A demisionat din această funcție în februarie 1935, după 14 „luni de calvar” în care a trebuit să facă față corupției generalizate de la nivelul statului și a neînțelegerilor cu colegii de partid.

După instaurarea regimului comunist a fost îndepărtat din viața publică și profesională, fiind arestat în iunie 1950, împreună cu așa-numitul „lot al demnitarilor”. Fișa matricolă penală alcătuită pe numele său de autoritățile comuniste nu conține decât date de identitate, dovadă a faptului că a fost arestat pe baza unui simplu ordin administrativ, fără a fi judecat. A fost eliberat în iulie 1955, la fel cum a și fost arestat, printr-un simplu ordin al Ministerului Afacerilor Interne, fiind deținut numai în penitenciarul Sighet. În anii care au urmat s-a aplecat exclusiv asupra cercetărilor științifice, în special de istorie economică, elaborând un număr impresionant de lucrări.

MIRCEA CANCICOV

Mandate:

29 august 1936 - 14 noiembrie 1937

17 noiembrie - 28 decembrie 1937

10 februarie - 29 martie 1938

30 martie 1938 - 31 ianuarie 1939

Mircea Cancicov (24 august 1884, Bacău - 25 decembrie 1959, închisoarea Râmnicu Sărat) a fost un membru marcant al Partidului Național Liberal și deputat liberal în Parlamentul României, membru de onoare al Academiei Române, un strălucit avocat și de mai multe ori ministru de Finanțe al României între anii 1936-1939, precum și un economist reputat, care a reușit să ridice economia țării în 1938, an care este considerat și azi un etalon de dezvoltare.

A absolvit Liceul „Principele Ferdinand”, ca șef de promoție, după care a urmat Facultatea de Drept din cadrul Universității București, pe care a absolvit-o în anul 1905. Devenind avocat-magistrat, a profestat în cadrul Baroului Bacău, unde a fost și președinte al Baroului de Avocați. Ca avocat, în anii '30 l-a apărat și pe regele Ahmet Zogu al Albaniei într-un litigiu cu Statul român, pentru o moștenire a soției acestuia, care descindea dintr-o familie de boieri moldoveni.

A fost profesor universitar la Catedra de finanțe, din cadrul Facultății de Drept din București.

A fost desemnat, alături de Istrate Micescu, Armand Călinescu, Constantin Argetoianu și Gheorghe Tătărescu să elaboreze o nouă Constituție.

Mircea Cancicov a fost întâi subsecretar de stat la Ministerul Agriculturii și Domeniilor (2 octombrie 1934-28 august 1936) în guvernul Gheorghe Tătărescu (2), apoi ministrul Finanțelor (29 august 1936-14 noiembrie 1937) în guvernul Gheorghe Tătărescu (3) (17 noiembrie-28 decembrie 1937), în guvernul Gheorghe Tătărescu (4) (10 februarie-29 martie 1938), în guvernul Miron Cristea (1) (30 martie 1938-31 ianuarie 1939), în

guvernul Miron Cristea (2), apoi ministrul Economiei Naționale (11 mai-3 iulie 1940) în guvernul Gheorghe Tătărăscu (6) și în guvernul Ion Antonescu (2) (10 noiembrie 1940-27 ianuarie 1941). În perioada 11 februarie-29 martie 1938 a îndeplinit în paralel și funcția de ministru al Justiției ad-interim.

A fost arestat la 5 octombrie 1946 și condamnat de către Curtea Supremă prin sentința nr. 1510/1948 la 20 de ani temniță grea pentru „crimă de război”. În descrierea faptului se arată că „fiind ministru de Finanțe, a luat parte la alăturarea României cu Germania, vânzându-se bunurile țării și a contribuit la începerea războiului”. A trecut prin penitenciarele Văcărești, Aiud și Râmnicu Sărat, unde a decedat în ziua de Crăciun a anului 1959.

EUGEN SAVU

Mandat:

28 decembrie 1937 - 10 februarie 1938

Eugen Savu (Pianul de Jos, jud. Alba – 17 aprilie 1946, București) a fost fiul unui notar care s-a specializat în finanțe, ajungând administrator delegat al Băncii Naționale a României în luna martie 1932. A fost membru în Consiliul Superior Bancar de pe lângă BNR, începând cu data de 29 aprilie 1937 și membru în Consiliul de Administrație al Institutului Național de Credit Agricol din data de 7 iulie 1937.

Din punct de vedere politic, Eugen Savu a activat în Partidul Poporului (deputat din 1926), apoi în Partidul Național Agrar (aprilie 1932) și în Partidul Național-Creștin (iulie 1935).

A fost ministru de Finanțe în perioada 28 decembrie 1937-10 februarie 1938. În timpul regimului de autoritate monarhică, Savu este numit administrator la BNR (din 1936), membru în Consiliul Superior Economic (8 aprilie 1938) și membru în Directoratul Frontului Renașterii Naționale (20 ianuarie 1939).

MITIȚĂ CONSTANTINESCU

Mandate:

1 februarie - 6 martie 1939

7 martie - 21 septembrie 1939

21 - 28 septembrie 1939

28 septembrie - 23 noiembrie 1939

24 noiembrie 1939 - 10 mai 1940

11 mai - 3 iulie 1940

Mitiță Constantinescu, nume oficial Dumitru Constantinescu (20 oct. 1890, București - 20 septembrie 1946, București) a fost un economist român și politician liberal, ministru de Finanțe al României între anii 1939-1940, guvernator al Băncii Naționale a României, în perioada 23 septembrie 1935-17 septembrie 1940.

În timpul războiului a fost mobilizat și a căzut prizonier, fiind închis în lagărul de la Spandau (Germania).

Anul 1918 aduce și prima poziție administrativă notabilă prin numirea ca șef de cabinet în Ministerul Industriei și Comerțului, urmată de funcția de secretar general la Ministerul Agriculturii și Domeniilor (1922-1926). A devenit membru al PNL la sfârșitul războiului de întregire națională și deputat din partea organizației jud. Hunedoara (1926).

În 1928, Mitiță Constantinescu a susținut la Paris teza de doctorat cu titlul „Les dérogations à la transmission du droit de propriété selon les lois agraires”.

Cunoștințele economice recunoscute și existența sprijinului politic au dus la obținerea unei noi funcții de subsecretar de stat la Ministerul Finanțelor (5 ianuarie–1 octombrie 1934; 2 octombrie 1934–23 septembrie 1935). La 23 septembrie 1935 a fost desemnat guvernator al BNR, poziție deținută până la 17 septembrie 1940. În domeniul economic a promovat „dirijismul” și chiar o teorie a dublei industrializări pornind de la dezechilibrele constatate în economia românească; regimul autoritar carlist îi conferă o nouă demnitate, de ministru al Finanțelor (1 februarie 1939–3 iulie 1940).

Măsurile principale pe care Mitiță Constantinescu le-a luat în perioada în care a condus Ministerul de Finanțe sunt legate de reorganizarea Casei de Depuneri și Consemnațiuni. Înființată în 1864, această instituție de credit era una dintre cele mai importante în cadrul economiei românești, dar ministrul de Finanțe a considerat că legea sa de organizare, care suferise puține modificări de-a lungul timpului, nu mai corespundea realităților anului 1939. Tocmai de aceea, în luna noiembrie a aceluiași an a fost emis un decret-lege privind reorganizarea instituției, act normativ asupra căruia Mitiță Constantinescu și-a pus din plin amprenta.

În noua organizare se pune accentul pe asigurarea depozitelor și sporirea controlului, fiind acordate și numeroase facilități celor care doreau să apeleze la serviciile Casei de Depuneri și Consemnațiuni: scutirea de timbru a cererilor de depuneri, scutirea de orice impozite a dobânzilor până la suma de 20 000 lei (astfel, micii deponenți erau scutiți de impozitul pe dobândă), reglementarea înființării popririlor, a cesiunilor și a notificărilor. O altă măsură importantă luată de Mitiță Constantinescu în timpul mandatului său la Ministerul de Finanțe a fost emiterea bonurilor pentru înzestrarea armatei.

Pentru a reuși o mai bună colectare a veniturilor la bugetul statului, Mitiță Constantinescu a inițiat și o lege de amnistie fiscală, prin care erau prelungite termenele de plată a impozitelor și, totodată, contribuabilii contravenienți erau iertați de datorii. Mai mult chiar, la 29 noiembrie 1929 s-a venit în completarea acestei legi, fiind scutite de plata impozitelor și taxelor actele și faptele juridice, automobilele și cifra de afaceri.

Mitiță Constantinescu a depus, de asemenea, o muncă susținută pentru elaborarea bugetului anului 1940. Pentru prima dată bugetul trebuia votat și de Senat, ceea ce părea să facă mult mai dificilă misiunea ministrului de Finanțe. Parlamentul a aprobat însă fără nici un fel de rețineri proiectul care i s-a prezentat în luna martie 1940.

Abdicarea lui Carol II și instaurarea regimului antonescian determină dispariția sa din viața publică. După actul de la 23 august 1944 reapare pe scena politică prin ocuparea funcției de președinte al Partidului Național Popular (fost Uniunea Patrioților), partid minuscul aflat în orbita PCR; este inclus în delegația română la Conferința de Pace de la Paris.

GHEORGHE N. LEON

Mandat:

4 iulie - 24 august 1940 (interimar)

Gheorghe N. Leon (29 aprilie 1888, Iași - 29 decembrie 1959, închisoarea Râmnicu Sărat), economist, profesor universitar, ministru de Finanțe, ministru al Economiei.

S-a născut la Iași în familia reputatului profesor biolog Nicolae Leon, fiind cel de-al treilea din cei șase copii. A terminat studiile medii și superioare la Iași, apoi s-a înscris la Universitatea din Jena (Germania) de unde a obținut doctoratul în economie cu profesorul Lujo Brentano.

A funcționat ca profesor la universitatea clujeană până în 1934. Începând cu 1 ianuarie 1935 este numit profesor de finanțe și statistică la Facultatea de Drept a Universității din București, unde va activa timp de 10 ani, până în 1945. Concomitent a fost președinte al Institutului de Științe Economice și Financiare al Facultății de Drept.

În perioada petrecută la București, s-a afirmat ca publicist și cercetător. Împreună cu Victor Slăvescu a fost director și proprietar al revistei „Analele economice și statistice”, unde a publicat numeroase dintre studiile sale. Revista a ocupat un rol central în dezbaterile

interbelice cu privire la doctrinele economice majore.

Pe plan politic s-a remarcat mai întâi ca membru al PNL și a intrat în politica mare ca deputat în Parlamentul României din partea PNL. În 1934 a fost numit subsecretar de stat în Ministerul Industriei și Comerțului. În 1940, în intervalul 4 iulie-4 septembrie, îndeplinește simultan funcția de ministru al Economiei și ministru ad-interim la Finanțe, Agricultură și Domenii, Coordonare și Planificare, din cadrul guvernului Ion Gigurtu. Apoi, de la 6 septembrie până la 10 noiembrie 1940 a fost ministru al Economiei în guvernul legionar condus de Ion Antonescu. A demisionat la 10 noiembrie din această funcție.

În perioada 1941-1944 a îndeplinit roluri importante în economia țării ca viceguvernator al Băncii Naționale, membru în Consiliul de Administrație al Societății Rogifer (deținută de Malaxa) și membru în Consiliul de Administrație al Radiodifuziunii Române. Între 1945-1946 a fost mobilizat să lucreze la Curtea de Conturi din București.

Arestat la 6 mai 1950 pentru „activitate contra clasei muncitoare“, întemnițat la Sighet, Jilava, Râmnicu Sărat. Moare la închisoarea Râmnicu Sărat, la 29 decembrie 1959.

ION GIGURTU

*Sursă foto: Arhivele Naționale ale României (ANR),
Serviciul Arhivele Naționale Istorice Centrale (SANIC)*

Mandat:

24 august - 14 septembrie 1940 (interimar)

Ion Gigurtu (24 iunie 1886, Turnu Severin – 24 noiembrie 1959, penitenciarul Râmnicu Sărat), inginer, industriaș, om politic, președinte al Consiliului de Miniștri (4 iulie–4 septembrie 1940). Unul dintre cei mai prosperi oameni de afaceri din România interbelică, Gigurtu era acționar și patrona numeroase întreprinderi de minerit, reușind să acumuleze o importantă avere din aceste activități.

În vara anului 1940, după ce țara noastră cedează în fața ultimatului sovietic de a evacua Basarabia și nordul Bucovinei, regele Carol al II-lea l-a numit președinte al Consiliului de Miniștri în speranța că va putea reorienta politica externă a României spre puterile Axei și să salveze ce se mai putea din România Mare. După instalare, premierul declară că România se va integra în politica Axei și retrage România din Societatea Națiunilor (11 iulie 1940). Totodată, este semnat un acord româno-german (8 august 1940) prin care tot surplusul de cereale era pus la dispoziția Germaniei și aliaților ei. În scurtă sa guvernare au loc și suspendarea Parlamentului, arestarea și internarea în lagăre a activiștilor și simpatizanților comuniști, interzicerea grevelor. Cu toate compromisurile făcute pentru captarea simpatiei germane, România este obligată să satisfacă revendicările teritoriale ale Ungariei referitoare la Transilvania (30 august 1940, prin arbitrajul de la Viena) și Bulgariei (un acord privind cedarea Cadrilaterului este semnat la 7 septembrie la Craiova). Demisionează (4 septembrie) pe fondul puternicelor manifestații de stradă împotriva cedărilor teritoriale, în locul său fiind numit Ion Antonescu. Arestat în 5 octombrie 1944 din cauza „politicii progermane”, i se fixează domiciliu forțat (20 ianuarie 1945). Pus în libertate la 30 iunie

1946, este din nou arestat și eliberat de mai multe ori; arestat pentru ultima dată la 5/6 mai 1950, este închis la Sighet timp de șase ani fără a fi judecat. Condamnat într-un simulacru de proces la 15 ani temniță grea (1956), moare după trei ani.

GEORGE GH. CRETZIANU

Mandat:

14 septembrie 1940 - 26 ianuarie 1941

George Gh. Cretzianu (1895-1984) a fost ministru plenipotențiar al României în Spania (1913-1922) și a ocupat această funcție în Statele Unite (5 noiembrie 1926-15 iulie 1929), apoi în Polonia (1929-1931). O scurtă perioadă, a fost și ministru de Finanțe (1940-1941). După al Doilea Război Mondial a rămas în SUA, fiind înmormântat la Christ Memorial Garden din Jupiter Island (Florida).

GENERAL NICOLAE STOENESCU

Mandat:

27 ianuarie 1941 - 8 aprilie 1942

Nicolae Stoenescu (21 februarie 1890, Craiova - 2 martie 1959, colonia de muncă Culmea), general în Armata română, creatorul primei divizii blindate românești, politician, ministru de Finanțe în guvernul Ion Antonescu.

A urmat Școala de ofițeri de artilerie în perioada 1908-1910 și Școala Superioară de Război din Paris (1920-1922). În anul 1912 a absolvit Școala de Aplicație a Artileriei ca șef de promoție. În Primul Război Mondial, în funcția de comandant al Bateriei a doua din Regimentul 21 artilerie, locotenentul Stoenescu a participat la luptele din Transilvania.

După doi ani petrecuți pe front, maiorul Stoenescu a fost detașat la serviciul de control de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri în scopul de a contribui la combaterea și înfrânarea speculei și abuzurilor. De la 1 noiembrie 1920 până la 1 septembrie 1922 a urmat cursurile Școlii Superioare de Război din Franța. Revenit în țară a fost mutat în Marele Stat Major, apoi la Școala Superioară de Război unde a fost profesor de tactică generală. A fost avansat la gradul de locotenent colonel, ulterior la gradul de colonel, fiind comandantul Regimentului 2 artilerie grea.

La 27 februarie 1939 a fost avansat la gradul de general de brigadă și numit comandantul Brigăzii 1 fortificații. După ce în 1940 a îndeplinit funcția de secretar general al Ministerului Apărării Naționale, la 10 ianuarie 1941 a fost numit prin Înalt Decret comandantul Diviziei 1 blindate.

Cariera sa militară a fost întreruptă prin numirea ca ministru al Finanțelor în guvernul Ion Antonescu, în perioada 27 ianuarie 1941-26 septembrie 1942. Intrarea României în cel de-al Doilea Război Mondial a pus o imensă presiune asupra bugetului de stat, în special în ceea ce privește susținerea cheltuielilor de război, acestea fiind susținute în special prin împrumuturi masive de pe piața internă. „Împrumutul

Reîntregirii“, prin care se solicita tuturor cetățenilor români să susțină financiar acțiunea de reconstrucție a Basarabiei și Bucovinei de Nord, a fost inițiat prin decretul-lege nr. 2200 din 1941.

Arestat la inițiativa guvernului sovietic la 18 mai 1945, a fost condamnat la 12 ani de muncă silnică. A decedat la 2 martie 1959, în colonia de muncă Culmea.

Împrumutul Reîntegrării din anul 1941

ION C. MARINESCU

Sursă foto: Arhivele Naționale ale României (ANR), Serviciul Arhivele Naționale Istorice Centrale (SANIC)

Mandat:

8 aprilie - 25 septembrie 1942

Ion C. Marinescu (10 noiembrie 1886, București - 15 ianuarie 1956) - avocat, mare industriaș, vicepreședinte al Uniunii Generale a Industriașilor din România (UGIR). A ocupat funcțiile de ministru al Economiei Naționale (26 mai 1941-14 august 1942), ministru al Justiției (1 ianuarie 1943-23 august 1944) și ministru al Finanțelor în cabinetele ministeriale conduse de mareșalul Ion Antonescu.

Arestat, condamnat, la 17 mai 1946, la 20 de ani de închisoare. A murit la 15 ianuarie 1956, în detenție.

ALEXANDRU NEAGU

Mandate:

25 septembrie 1942 - 1 ianuarie 1943

1 ianuarie 1943 - 1 aprilie 1944

Alexandru Neagu (25 aprilie 1903, București - august 1991, Geneva, Elveția), absolvent al Colegiului „Stanislas”, apoi, după terminarea Primului Război Mondial, al Facultății de Drept și al celei de Științe Politice din Paris. A lucrat la Banca Națională, unde a organizat și a condus Serviciul de Studii, secretar general la Ministerul de Finanțe, sub conducerea lui Victor Antonescu, cenzor la Casa de Economii, ministru de Finanțe în perioada 25 septembrie 1942-1 aprilie 1944, în timpul guvernării Mareșalului Ion Antonescu.

Între anii 1948-1956 trăiește în clandestinitate, fiind condamnat, după judecată în lipsă, la 8 ani temniță grea. Arestat, condamnat la 11 aprilie 1957 la 15 ani de detenție, a fost închis în penitenciarele Aiud, Râmnicu Sărat, Jilava și Gherla. Eliberat în 1964, în urma amnistiei generale a deținuților politici. În 1981, s-a refugiat în Elveția.

În perioada 1949-1956, perioadă în cursul căreia a trăit ascuns în București, și-a așternut pe hârtie amintirile, care urmau să vadă lumina tiparului sub titlul *Mărturii de-a lungul zilelor mele*, în 1998.

GHERON NETTA

Mandat:

1 aprilie - 23 august 1944

Gheron Netta (n. 22 martie 1891, Turnu Severin - d. 28 august 1955, penitenciarul Aiud) a fost un profesor universitar și om politic care a deținut funcția de ministru de Finanțe în guvernul Ion Antonescu (3) în perioada 1 aprilie-23 august 1944.

Gheron Netta, care se trăgea dintr-o familie de evrei înstăriți, tatăl său posedând un teren agricol și o casă, s-a înscris în 1912 la Universitatea Comercială din Leipzig, pe care a absolvit-o în 1914 cu o lucrare de diplomă cu titlul „Handelsbeziehungen zwischen Leipzig und Ost- und Südosteuropa bis zum Verfall der Warenmesse“ („Relațiile comerciale între Leipzig și Europa de sud-est până la decăderea târgului de mărfuri“), lucrare pe care a tipărit-o în 1920 la Zürich, în timp ce era înmatriculat, din 1919, la Universitatea Zürich, pentru studii în științele economice, pe care le-a absolvit în 1921.

În calitate de ministru de Finanțe, Gheron Netta a dispus centralizarea rechiziționărilor abuzive făcute de armata germană, trecându-le pe listele de aprovizionare a acesteia și a impus Germaniei ca aprovizionarea trupelor sale să fie plătită în aur prin băncile unui stat neutru (Elveția). Gheron Netta a fost arestat la 18 mai 1946 în lotul Aurel Aldea. Prin decizia nr. 27 de la 6 februarie 1948 a Curții de Apel București - Secția a IX-a, inculpatul Netta Gheron a fost condamnat la temniță grea, 10 ani degradare civică și confiscarea averii pentru săvârșirea crimei de război. O parte din detenție s-a aflat la penitenciarele Uranus, Văcărești și Aiud, unde a murit la 28 august 1955.

Pe data de 17 ianuarie 2000, completul 9 al Curții Supreme de Justiție l-a reabilitat pe Gheron Netta. Ca urmare a acestei reabilitări, fiicele sale, Netta Ana-Silvia și Constantin Ileana-Rodica, au primit drept moștenire de la tatăl lor două imobile în București cu un total de 76 de apartamente.

GENERAL GHEORGHE POTOPEANU

Mandat:

23 august - 13 octombrie 1944 (interimar)

Gheorghe T. Potopeanu (15 aprilie 1889, Târgoviște - 1966) a fost general de divizie, comandant militar al teritoriului dintre Bug și Nistru (în 1944), ministrul Economiei Naționale (27 ianuarie-26 mai 1941), ministrul Economiei și ad-interim la Finanțe (23 august-13 octombrie 1944).

A absolvit Școala Militară de Artilerie. A participat la tratativele româno-bulgare de la Craiova, la 19 august 1940, cu privire la cedarea către Bulgaria a Cadrilaterului. În legătură cu traseul frontierei, generalul Potopeanu a precizat că granița din 1913 prezenta două intrânduri (în sectoarele Cranova și Pădureni) de unde se putea controla extrem de ușor un spațiu mare din teritoriul românesc. Ca urmare, a sugerat, „din proprie inițiativă”, ca guvernul bulgar să aibă inițiativa fixării viitoarei frontiere la sud de aceste intrânduri, care cuprindeau 6-7 sate.

A fost arestat de mai multe ori, începând cu octombrie 1944. Deținut în penitenciarele Pitești, Jilava, Gherla, a fost eliberat la 19 decembrie 1963.

GENERAL CONSTANTIN SĂNĂTESCU

Mandat:

13 octombrie - 3 noiembrie 1944

Constantin Sănătescu (14 ianuarie 1885, Craiova – 8 noiembrie 1947, București), general de armată, președinte al Consiliului de Miniștri, șef al Marelui Stat Major. A avut o ascensiune rapidă în ierarhia militară, remarcându-se încă din timpul operațiunilor din Primul Război Mondial. În al Doilea Război Mondial a participat la campaniile din Crimeea și Caucaz, fiind la comanda Corpului 4 armată, apoi la conducerea Armatei a IV-a. Din funcția de mareșal al Palatului Regal a participat la toate consfăturile secrete dintre regele Mihai și liderii partidelor de opoziție care vizau demiterea mareșalului Ion Antonescu și încheierea armistițiului cu Națiunile Unite. A fost martor la actul din 23 august 1944. În aceeași zi a fost numit la conducerea Consiliului de Miniștri, însă mandatul său a fost umbrat de criza politică declanșată de Partidul Comunist și sateliții săi, care acționau pentru acaparea întregii puteri în stat.

Constantin Sănătescu a murit la 8 decembrie 1947, fiind ultimul general înmormântat cu toate onorurile cuvenite gradului său.

MIHAIL ROMNICEANU

Mandate:

4 noiembrie - 2 decembrie 1944

6 decembrie 1944 - 5 martie 1945

Mihail Romniceanu (17 februarie 1891, București - 13 februarie 1960, penitenciarul Râmnicu Sărat) a fost licențiat în drept, cu studii la Paris, avocat, profesor la Facultatea de Drept din București, politician, ministru de Finanțe al României în guvernele Sănătescu (4 noiembrie 1944-6 decembrie 1944) și Rădescu (6 decembrie 1944-5 martie 1945), ministru fără portofoliu în guvernul Groza (ianuarie-decembrie 1946).

Ca om politic, a fost membru al Partidului Național Liberal, membru în Comitetul Executiv al PNL din anul 1932. În 1933 a fost ales senator de Hunedoara. A fost decorat la 28 ianuarie 1942 cu Ordinul „Coroana României” în gradul de Comandor.

Ca ministru de Finanțe, Mihail Romniceanu a semnat legea pentru autorizarea emiterii medaliilor comemorative din aur „Ardealul nostru”, cunoscute sub numele de „cocoșei”.

După instaurarea guvernului Petru Groza, la 6 martie 1945, liderii PNL și PNT, Constantin I.C. Brătianu și Iuliu Maniu au tras nenumărate semnale de alarmă cu privire la instaurarea unui regim opresiv de sorginte comunistă la București. Ca răspuns la această situație tensionată, reprezentanții Uniunii Sovietice, ai Statelor Unite ale Americii și ai Regatului Unit au decis în cadrul Conferinței de la Moscova (16-26 decembrie 1945) lărgirea guvernului Groza, prin cooptarea în cabinet a doi miniștri reprezentanți ai partidelor din opoziție - Emil Hațieganu, din partea Partidului Național Țărănesc, și Mihail Romniceanu, din partea Partidului Național Liberal -, dar și organizarea „în cel mai scurt timp posibil” de alegeri generale în România. Emil Hațieganu și Mihail Romniceanu au devenit miniștri fără portofoliu ai guvernului condus de dr. Petru Groza, începând cu 8 ianuarie 1946. Greva regală a încetat în urma acestei înțelegeri, care era departe de a fi reciproc avantajoasă. Unul dintre rolurile principale pe care Mihail Romniceanu îl avea în această ecuație politică era legat de organizarea alegerilor. Misiunea sa era de a veghea la corectitudinea demarării și desfășurării procesului electoral. În perioada campaniei electorale din primăvara lui 1946, Mihail Romniceanu a fost agresat de activiștii

comuniști, alături de alți lideri ai partidelor democratice. Fraudarea alegerilor din 19 noiembrie 1946 a demonstrat că prezența celor doi miniștri în rândurile guvernului nu a reușit să împiedice cu absolut nimic „tăvălugul” pornit de comuniști împotriva democrației românești.

În cursul procesului Mareșalului Ion Antonescu, din 1946, Mihail Romniceanu – de profesie avocat, fost administrator al Băncii Naționale – a declarat în fața instanței de judecată, între altele, că acordul economic cu Germania conținea „maximum ce se putea obține în acele timpuri de presiune germană”. A mai declarat că, în urma acestui acord, s-au adus din Germania trei vagoane de aur, iar în urma unui nou acord din decembrie 1943 s-au mai adus 14.000 kg aur. De asemenea, s-a mai adus o altă cantitate de aur, echivalentul a circa 25 milioane franci elvețieni. Mai precizează că Mareșalul a dat ordin să se limiteze penetrarea capitalului străin în industrie și viața economică, iar dacă limitele stabilite s-au depășit, să fie restituite.

Mihail Romniceanu a fost scos din învățământul universitar. A fost arestat în 28 aprilie 1948 și încarcerat la penitenciarul Craiova. Întrucât nu existau suficiente probe pe baza cărora să fie trimis în justiție, dar având în vedere că a fost „ministru în guvernele reacționare”, a fost transferat la penitenciarul Sighet. Prin Decizia MAI (Ministerul Afacerilor Interne) nr. 638 din 25 decembrie 1951 a primit o condamnare administrativă de 24 luni, majorată apoi prin Decizia MSS (Ministerul Securității Statului) nr. 684 din 28 decembrie 1953 cu alte 24 luni. La începutul lunii iulie 1955 a fost adus de la Sighet, predat MAI și încarcerat la Văcărești.

Prin Sentința nr. 9 din 10 ianuarie 1957, Tribunalul Militar al Regiunii a II-a București l-a condamnat la 12 ani temniță grea pentru „crimă de înaltă trădare”. Sentința i-a fost comunicată în închisoarea Văcărești. Transferat la Jilava, apoi, în mai 1958, la Râmnicu Sărat. A murit la 13 februarie 1960 în penitenciarul Râmnicu Sărat, la vârsta de 69 de ani.

DUMITRU ALIMĂNIȘTEANU

Sursa foto: Arhiva Memorialului Sighet

Mandat:

6 martie - 11 aprilie 1945

Dumitru Alimănișteanu (21 aprilie 1898, București - 27 februarie 1973, București), inginer, deputat, ministru de Finanțe al României între 6 martie-11 aprilie 1945.

Fiu al Sarmizei Bilcescu și al lui Constantin Alimănișteanu, Dumitru Alimănișteanu era descendentul unei vechi familii boierești din Olt și Muscel, care a dat mai multe personalități în domeniul intelectual și artistic. Mama sa, Sarmiza Bilcescu, a fost prima româncă avocat, prima femeie din Europa care a obținut licența în drept la Universitatea din Paris și prima femeie din lume cu un doctorat în drept. Dumitru Alimănișteanu a absolvit Liceul „Gheorghe Lazăr” din București și apoi Institutul de Mine din Paris, obținând licența de inginer și economist. A lucrat în diferite servicii ale Ministerului de Finanțe. Devine raportor al Bugetului.

Membru al PNL, deputat în 1933, a fost numit subsecretar de Stat la Finanțe (1936). Ulterior se depărtează de grupul liberalilor brătieniști și se alătură fracțiunii liberale conduse de Gheorghe Tătărescu. Dumitru Alimănișteanu a deținut funcția de ministru de Finanțe în guvernul Petre Groza pentru doar o lună, fiind supus presiunilor de a demisiona, fapt care a și avut loc la 11 aprilie 1945.

Intrând în conflict cu autoritățile comuniste, Dumitru Alimănișteanu a fost arestat în noaptea de 5/6 mai 1950, Noaptea demnitarilor, alături de alți 68 de foști miniștri din perioada interbelică, și a fost închis la Sighet, unde a stat până în 1955, într-un regim de totală izolare. Eliberat la 28 octombrie 1955, autoritățile i-au impus domiciliu obligatoriu în comuna Rubla. A fost rearestat în 1959 și condamnat la 25 de ani de muncă silnică, trecând prin închisorile Pitești, Ocnele Mari, Galați, Jilava, Botoșani. A fost eliberat la 19 septembrie 1963, pentru a muri în anonimat, 10 ani mai târziu, la București, în urma unui accident de tramvai.

Pe moșia de la Bilcești (jud. Argeș), sat situat lângă Câmpulung Muscel, Dumitru Alimănișteanu a organizat câteva ferme model și a ridicat, prin 1938-1943, un conac impozant, în stil românesc, cu zidărie din piatră și cărămidă aparentă, cu acoperiș din șindrilă, proiectat de arhitectul Octav Doicescu, intenționând să-l transforme într-un azil pentru bătrâni. În 1947, a fost nevoit să doneze Academiei moșia de la

Bilcești, care a funcționat ca stațiune pomicolă de cercetare până în anul 2002. Conacul, gândit și ca o reședință pentru regele Mihai, în cursul partidelor sale de vânătoare din zonă, a fost naționalizat, ajungând casă de odihnă și distracții pentru nomenclatura comunistă, Nicolae Ceaușescu apreciind locul în mod deosebit, după cum se spune. În prezent imobilul se află într-o avansată stare de degradare, ca urmare a unui incendiu care s-a produs în 1999 și a faptului că de atunci nu a mai fost refăcut, în ciuda faptului că este declarat monument istoric.

MIRCEA DURMA

Mandat:

11 aprilie - 23 august 1945

Mircea Durma, avocat și finanțist, a fost director al Băncii Române de Credit. Deși nu a fost membru al Partidului Liberal, el a fost numit secretar general (1936-1937), subsecretar de stat (6 martie-11 aprilie 1945) la Ministerul Finanțelor și ministru de Finanțe (11 aprilie-23 august 1945) în cabinetul Petru Groza.

Funcționar de rang înalt în guvernul Ion Antonescu, a fost arestat pentru că ar fi ținut o consfătuire secretă cu Lucrețiu Pătrășcanu înainte de a pleca la Moscova în vederea încheierii tratatelor economice dintre URSS și România, interogată pentru a furniza informații în „interesul anchetei” relative la lotul Pătrășcanu, martor al acuzării în proces, în 1954, condamnat la detenție și închis la Jilava și Aiud.

Mircea Durma/René P. Râmniceanu, Lichidarea datoriilor agricole si urbane, Editura Vremea, 1934

Mandat:

23 august 1945 - 5 noiembrie 1947

Alexandru Alexandrini (2 mai 1902, Botoșani - 1981) avocat, membru marcant al partidului condus de Gheorghe Tătărăscu și ministru de Finanțe. A fost doctor în drept, membru în comitetul executiv al PNL, deputat în perioada interbelică.

În timpul mandatului său, sub presiunea sovieticilor, a fost adoptată Legea nr. 287 pentru reformă monetară, adoptată la 15 august 1947. Potrivit acesteia, bancnotele BNR și monedele emise de Ministerul Finanțelor au fost retrase din circulație. Acestea au fost înlocuite cu noi însemne monetare: bancnote de 100, 500 și 1000 de lei emise de BNR și monede în valoare de 50 de bani, 1, 2 și 5 lei de metal, cărora li se adăugau și bilete de 20 de lei de hârtie.

Raportul de preschimbare a banilor vechi cu cei noi a fost de 20.000 de lei vechi pentru 1 leu stabilizat. Operațiunea s-a desfășurat pe o perioadă determinată, în intervalul 15-21 august 1947, fără o informare prealabilă a populației. Se impuneau anumite praguri pentru a limita circulația bănească și, mai mult decât atât, să depoziteze de bani pe cei care dețineau o cantitate prea mare în accepțiunea puterii comuniste. Astfel, salariații și pensionarii aveau dreptul de a schimba cel mult 3.000.000 lei vechi, la fel invalizii, văduvele și orfanii de război, iar agricultorii cap de familie 5.000.000 lei vechi. Persoanele care nu puteau prezenta acte care să dovedească că exercitau o profesie au avut dreptul de a preschimba cel mult 1.500.000 lei vechi.

Consecința a fost o reducere drastică a masei monetare. O cantitate mare de bani care fusese economisită de firme, bănci sau persoane fizice devenise, peste noapte, lipsită de valoare sau predată autorităților statului.

A fost arestat pe 6 mai 1950, cu lotul foștilor miniștri, a primit o condamnare de muncă silnică pe viață pentru complicitate la trădare de patrie, fiind anchetat și în lotul înscenat lui Lucrețiu Pătrășcanu. După ce a trecut prin Aiud, a ajuns pe 10 august 1957, împreună cu mai mulți foști miniștri, în penitenciarul de la Râmnicu Sărat. Eliberat din închisoare prin Decretul 551/1963.

Lozincă de propagandă din 1947. Sursa: Digi 24

REGIMUL COMUNIST

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

La 30 decembrie 1947, Monarhia a fost abolită, regele Mihai I a fost nevoit să abdice și să părăsească țara. Parlamentul – care după alegerile generale din 1946 s-a transformat în Marea Adunare Națională – a adoptat Legea nr. 363 din 30 decembrie 1947, prin care Statul român a fost proclamat Republică Populară.

A fost ales Prezidiul Marii Adunări Naționale format din 5 membri (Președinte: dr. C. I. Parhon), care avea rol prezidențial.

VASILE LUCA

Mandate:

5 noiembrie - 29 decembrie 1947

30 decembrie 1947 - 14 aprilie 1948

15 aprilie 1948 - 9 martie 1952

Vasile Luca, născut László Luka (8 iunie 1898, com. Cătălina, jud. Covasna - 27 iulie 1963, închisoarea Aiud) a fost un activist și politician comunist român, originar din secuime, militant în ilegalitate, ulterior ministru de Finanțe al României în perioada 5 noiembrie 1947-9 martie 1952. După ce a ocupat una din cele mai importante poziții în regimul comunist recent instalat, a sfârșit ca deținut politic în închisoarea Aiud, victimă a epurărilor în spirit stalinist din propriul său partid. Ca origine socială, Vasile Luca provenea dintr-un mediu proletar.

Vasile Luca a copilărit după decesul tatălui său într-un orfelinat din Sibiu. La 17 ani a fost recrutat în Divizia Secuiască a lui Károly Kratochwill, care a luptat împotriva armatei regale române în Primul Război Mondial. A fost muncitor ceferist, secretar al PCdR la Brașov (1924-1929) și Iași (1932), a participat la organizarea grevelor de la Lupeni din 1929 și din Valea Jiului în 1933. A fost arestat și deținut în închisoare în mai multe rânduri pentru activități comuniste ilegale.

Încercând, împreună cu doi tovarăși, să treacă ilegal granița în URSS, a fost arestat de autoritățile române și închis la Cernăuți. După ocuparea Bucovinei de Nord în 1940 de către URSS, a fost eliberat și a primit cetățenie sovietică. A reușit să scape de epurările staliniste cărora le-a căzut victimă o parte din conducerea Partidului Comunist din România, inclusiv activiștii maghiari Imre Aladár, Elek Köblös și alții cu care fusese în legătură.

A devenit deputat în Sovietul Suprem al RSS Ucrainene (1940-1944) și viceprimar de Cernăuți, sprijinind în această calitate deportările de români și de persoane calificate drept ostile regimului comunist din Bucovina și fiind recompensat de sovietici cu gradul de maior în Armata Roșie. A participat la organizarea Diviziei „Tudor Vladimirescu” pe teritoriul URSS.

După 1944 a fost membru în secretariatul CC al PCR, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Finanțelor (1947-1952).

În timpul mandatului său, fără niciun avertisment premergător, s-a adoptat Hotărârea Consiliului de Miniștri cu privire la efectuarea reformei bănești și la reducerile de prețuri în „Buletinul Oficial” nr. 7 din 26 ianuarie 1952. Stabilizarea monetară din 1947 confiscase 94,16% din masa monetară existentă, dar treptat prețurile crescuseră. Acum, în 1952, această a doua confiscare a numerarului în circulație prevedea că sumele în numerar de până la 1000 de lei vechi inclusiv se preschimbau la raportul de 100 la 1, sumele cuprinse între 1000 și 3000 de lei vechi inclusiv la raportul de 200 la 1, iar cele care depășeau 3000 de lei la raportul de 400 la 1.

La 28 ianuarie 1952 au fost publicate noile liste de prețuri și tarife recalculate potrivit coeficienților stabiliți prin hotărârile de guvern.

La Plenara CC din 29 februarie-1 martie 1952 Vasile Luca este acuzat de „deviație de dreapta”, sabotarea reformei monetare, subminarea dezvoltării cooperativelor agricole, „sprijinirea elementelor capitaliste de la sate și orașe”. Excluz din toate funcțiile de partid și de stat, este arestat în august 1952 alături de alți 28 de colaboratori, „elemente contrarevoluționare” care vor recunoaște, sub tortură, toate acuzațiile aduse de Securitate. În 1954 a fost condamnat la moarte pentru trădare. Pedeapsa i-a fost comutată în detenție pe viață. A decedat în închisoarea Aiud. În decursul anilor de detenție, s-a adresat în scris organelor de partid, dar nu a primit vreun răspuns. Vasile Luca a fost reabilitat în 1968, la fel ca Lucrețiu Pătrășcanu. A fost căsătorit cu activista comunistă Elisabeta Luca, născută Betty Birnbaum, de origine evreiască, veterană a Războiul Civil Spaniol.

DUMITRU PETRESCU

Mandat:

9 martie 1952 - 4 octombrie 1955

Dumitru Petrescu (10 mai 1906, București - 13 septembrie 1969, Negotin, Iugoslavia) zis și Grivița, după grevele din 1933 la care a participat activ (1906-1969), a fost un general și ministru al României în perioada comunistă.

A devenit membru al Partidului Comunist din România în anul 1932. A fost condamnat la muncă silnică pe viață pentru participare la greva de la Atelierele CFR Grivița din 1933, dar împreună cu Gheorghe Vasilichi și Constantin Doncea reușește să evadeze (se pare că în spatele organizării acțiunii au stat Marcel Pauker și Gheorghe Stoica, alias Moscu Kuhn) în mod spectaculos din închisoarea de la Craiova. Ulterior a fugit în Cehoslovacia și apoi în URSS. A participat ca luptător la Războiul civil din Spania.

A urmat cursurile Școlii Superioare Internaționale Leniniste din URSS (1935-1938). A lucrat la secțiile române ale Editurii în limbi străine și Postului de radio Moscova. Din toamna anului 1939 lucrează în cadrul Direcției a VII-a a Direcției Superioare Politice a Armatei Roșii, care se ocupa cu activitatea de descompunere a armatelor dușmane.

După formarea Diviziei „Tudor Vladimirescu” în noiembrie 1943, a fost numit ca ajutor al comandantului, adică șef al Secției Politice a Diviziei. I s-a acordat direct gradul de maior. A revenit în România în august 1944, având funcția de șef al Secției Educație și Cultură. Este numit apoi locțiitor politic al Diviziei „Horia, Cloșca și Crișan” și înaintat la gradul de

locotenent-colonel. A îndeplinit funcția de subsecretar de stat la Ministerul de Război pentru Armata de Uscat (6 decembrie 1944-28 februarie 1945). După întoarcerea în țară, este ridicat la gradul de general și numit inspector general al Armatei pentru educație, cultură și propagandă.

A fost membru al CC al PCR. A îndeplinit funcțiile de președinte al Marii Adunări Naționale (26 ianuarie-29 mai 1950), președinte al Comitetului de Stat al Aprovizionării, cu rang de ministru (14 ianuarie 1951-9 martie 1952), ministru de Finanțe (9 martie 1952-4 octombrie 1955),

vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (4 octombrie 1955–26 mai 1956) și președinte al Comitetului de Stat pentru Protecția Muncii, cu rang de ministru (30 decembrie 1965–8 decembrie 1967).

MANEA MĂNESCU

Mandat:

4 octombrie 1955 - 20 martie 1957

Manea Mănescu (9 august 1916, Brăila – 27 februarie 2009) a fost un economist și om politic comunist, președinte al Consiliului de Miniștri (28 martie 1974-18 martie 1975); prim-ministru al guvernului (18 martie 1975-30 martie 1979), după noua titulatură introdusă prin Legea 66/20 decembrie 1974.

Fiul unui militant socialist, absolvă Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale din București (1940). A reușit să termine primul în fiecare an de facultate. Tot cu cea mai mare medie a promovat în 1940 și examenul de licență, obținând diploma în științe economice, financiare și sociale cu calificativul „Albă cu elogii”. În același an a fost admis la doctorat. Parcurusul vieții l-a împiedicat să se mai dedice cu aceeași asiduitate și studiilor doctorale, finalizate mai târziu. Din noiembrie 1941 până în martie 1943 a urmat cursurile seminarului pedagogic din București.

În august 1944 a devenit membru al PCR. În mai 1961 a fost decorat cu medalia „A 40-a aniversare de la înființarea Partidului Comunist din România”. A fost șef al Secției Știință și Cultură a PCR. Manea Mănescu a fost ales membru titular al Academiei Române.

A fost ministru de Finanțe al României (1955-1957), membru al CC al PCR (1960-1979, 1982-1989) și al Comitetului Politic Executiv (1969-1979, 1984-1989). Între 1967 și 1972 era președinte al Consiliului Economic, iar ulterior va deveni viceprim-ministru (din 1972) și prim-ministru (1974-1979).

Manea Mănescu își datorează cariera la vârful politicii lui Nicolae Ceaușescu, care l-a promovat după Congresul al IX-lea, din 1965. Ascensiunea începuse din vremea lui Gheorghiu-Dej. Prima dovadă a încrederii sub noua stăpânire s-a produs în 1965, când l-a înlocuit pe „veteranul” Leonte Răutu în fruntea Secției de Știință și Artă. Era un semn că Ceaușescu avea de gând să facă ceva schimbări.

Venirea sa la conducerea Consiliului de Miniștri, în martie 1974, în locul lui Ion Gh. Maurer, coincide cu instituirea funcției de președinte al RSR, preluată de Nicolae Ceaușescu, căruia i se atribuie puteri depline, astfel încât rolul guvernului rămâne acela de a transpune în hotărâri

deciziile acestuia. La sfârșitul acestui mandat este „decăzut“ brusc din toate funcțiile de partid și de stat, oficial motivându-se probleme de sănătate. Reactivat la Congresul XIII al PCR (19-22 noiembrie 1984), când este reales în CC al CPEX al partidului. La Congresul din noiembrie 1989 este cooptat în Biroul Permanent al CC, funcție pe care o deține până la 22 decembrie 1989. Deputat în MAN (1961-1980; 1982-1989).

Unul dintre cei mai obedienți și mai servili colaboratori ai lui N. Ceaușescu, îl însoțește pe acesta la plecarea cu elicopterul de pe clădirea CC al PCR, la 22 decembrie 1989, până la vila acestuia de la Snagov. Arestat, este judecat și condamnat la detenție pe viață (2 februarie 1990), sub învinuirea de complicitate la genocid. Ulterior îi va fi schimbată încadrarea juridică și va fi eliberat (1994) „din motive de sănătate”.

Conform unui articol din statutul Academiei Române care prevede că sunt excluși toți acei membri care au suferit condamnări penale, a fost exclus din Academia Română.

AUREL VIJOLI

Mandat:

20 martie 1957 - 16 iulie 1968

Aurel Vijoli (12 februarie 1902, com. Recea, jud. Brașov – 1 iulie 1981, București) a fost un comunist român, guvernator al Băncii Naționale a României (1947-1948) și întâiul Președinte al „Băncii de Stat a Republicii Populare Române” (1948-1952), ministru de Finanțe al României între 1957-1968.

Aurel Vijoli a fost licențiat al Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale, doctor în drept; a fost angajat la Banca Națională a României din august 1923.

În anul 1943 a devenit membru al Partidului Comunist din România.

Aurel Vijoli a deținut diverse funcții în cadrul acestei instituții, inclusiv cea de guvernator al Băncii Naționale în perioada 18 noiembrie 1947-5 martie 1952. În această calitate, Aurel Vijoli a aplicat politica economică promovată de Partidul Comunist Român:

- februarie 1948 – toate instituțiile de credit au fost radiate din registrul societăților bancare, ele putând fi reînscrise doar pe baza unei noi autorizații de funcționare emise de Curtea Superioară Bancară cu avizul BNR;
- 11 iunie 1948 – au fost naționalizate Societatea Națională de Credit Industrial, Casa de Economii și Cecuri Poștale și Casa de Depuneri și Consemnațiuni;
- Întreprinderile naționalizate puteau primi credite doar de la BNR;
- 13 august 1948 – Legea pentru dizolvarea și lichidarea întreprinderilor bancare și

instituțiilor de credit;

- 13 noiembrie 1948 – Banca Națională a României a devenit prin lege Banca de Stat a Republicii Populare Române, guvernatorul a devenit președinte, fiind în același timp și adjunct al ministrului Finanțelor;

- Banca de Stat a RPR putea acorda doar credite pe termen scurt în baza planului de credite;
- Septembrie 1949 – a fost introdus planul de casă, prima etapă în „realizarea controlului prin leu”.

În data de 27 ianuarie 1952 s-a publicat Hotărârea Consiliului de Miniștri privind realizarea unei noi reforme monetare; conducerile Ministerului de Finanțe și Băncii de Stat au fost acuzate de sabotarea reformei monetare, printre vinovați se număra și Aurel Vijoli, demis din funcție și ulterior arestat sub acuzația de „sabotare a economiei naționale”.

Arestarea lui Aurel Vijoli a fost urmată de îndepărtarea de la conducerea Băncii de Stat a RPR a unui număr mare de specialiști, înlocuiți cu persoane care se întorceau de la studii din URSS sau cu diverși membri ai PMR cu pregătire profesională redusă.

Odată cu arestarea lui Vasile Luca, Vijoli a fost anchetat pentru complicitate la felul în care a decurs reforma monetară și naționalizarea și nu a mai primit nicio însărcinare. Aurel Vijoli se opusese celei de-a doua stabilizări (din 1952).

După ce a fost reabilitat, a fost numit ministru al Finanțelor în guvernul Chivu Stoica (2) (20 martie 1957–20 martie 1961), guvernul Ion Gh. Maurer (1) (21 martie 1961–17 martie 1965), guvernul Ion Gh. Maurer (2) (18 martie–20 august 1965), guvernul Ion Gh. Maurer (3) (21 august 1965–8 decembrie 1967) și guvernul Ion Gh. Maurer (4) (9 decembrie 1967–16 iulie 1968), devenind totodată membru al CC al PCR (1960-1974) și apoi membru al Comisiei Centrale de Revizie (1974-1981).

Sediul Ministerului Finanțelor și al BNR (1952 - 1992). Fotografie din anul 1962.

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Republica Socialistă România (RSR) a fost denumirea oficială purtată de statul român în a doua parte a perioadei comuniste a țării (1965-1989), după ce inițial se numise Republica Populară Română.

În această perioadă, țara a fost condusă de Nicolae Ceaușescu, în calitate sa de secretar general al partidului unic, Partidul Comunist Român (PCR), la care s-a adăugat, începând cu anul 1974, funcția de președinte al Republicii Socialiste România. Regimul comunist, sub conducerea lui Nicolae Ceaușescu, a avut un caracter preponderent dictatorial. A fost menținut controlul rigid al Comitetului Central asupra planificării centralizate, ceea ce a împiedicat orice pas către socialismul de piață.

În condițiile în care Ceaușescu avea nevoie de valută prin care să-și poată finanța planul ambițios de dezvoltare a producției industriale, România a devenit membră a FMI la 15 decembrie 1972. La sfârșitul anului 1981, datoria externă a țării se ridica la 10,2 miliarde de dolari. Criza petrolului, cutremurul catastrofal din 1977, inundațiile din 1980 și 1981 au dat o lovitură producției industriale și au avut drept efect

reducerea exportului de alimente, către care se îndrepta privirea lui Nicolae Ceaușescu pentru a plăti datoria externă. Faptul că era obligat să accepte condițiile băncilor occidentale a constituit o grea lovitură dată mândriei exacerbate a conducătorului român. El a declarat în mod sfidător, în decembrie 1982, că va plăti datoria externă până în 1990 și, pentru a realiza acest lucru, a introdus o serie de măsuri de austeritate fără egal chiar și în istoria neagră a regimurilor comuniste est-europene. În 1981-1982 s-a trecut la raționalizarea cărnii, a pâinii, a zahărului, a laptelui, a energiei; aceasta s-a extins la aproape întreaga țară, cu excepția Capitalei.

Greutățile economice crescânde impuse de Ceaușescu țării au provocat mai multe revolte în anii '80, care au culminat cu Revoluția din decembrie 1989.

Ștefan Voitec înmânându-i lui Nicolae Ceaușescu sceptrul prezidențial în 1974.

VIRGIL PÎRVU

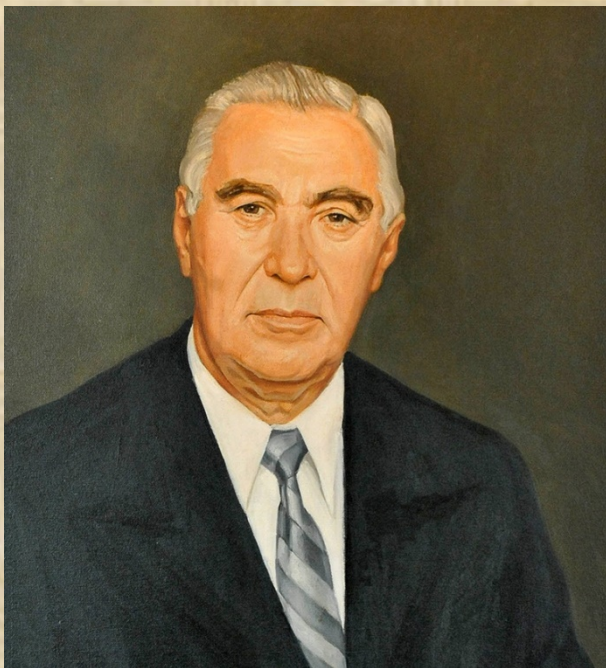
Mandat:

16 iulie 1968 - 19 august 1969

Virgil Pîrvu s-a născut la 15 noiembrie 1910 în Moieciu de Jos. A fost membru al Partidului Comunist Român.

A fost ministru al Finanțelor în guvernul Ion Gh. Maurer (4) (16 iulie 1968-12 martie 1969) și guvernul Ion Gh. Maurer (5) (13 martie-19 august 1969).

FLOREA DUMITRESCU

Tablou aflat în patrimoniul BNR

Mandat:

19 august 1969 - 7 martie 1978

Florea Dumitrescu (4 aprilie 1927, Necșești, Teleorman, România - 16 aprilie 2018) a fost un economist român, ministru de Finanțe în perioada 1969-1978, ambasador al României în China și apoi guvernator al Băncii Naționale a Republicii Socialiste România.

Părinții săi au fost agricultori înstăriți în satul natal, Gârdești, din comuna Necșești, județul Teleorman. La 16 ani a urmat Liceul comercial din Turnu Măgurele (1943-1946), după care a continuat cu Facultatea de Finanțe-Credit din cadrul Academiei de Studii Economice din București (1946-1949).

În 1983 a obținut doctoratul în economie în problemele stabilității monetare.

Și-a început cariera ca funcționar în cadrul Băncii Naționale. A fost repartizat la sucursala BNR din Cugir, unde se afla uzina de armament. După ce a lucrat 6 luni la Cugir și alte 4 luni la Deva, sucursala coordonatoare, a fost transferat la filiala orașului București. Nici

aici nu a stat foarte mult și în 1954 este transferat la sediul central al Băncii Naționale. Între 1966 și 1970 a fost cadru didactic universitar, lector și conferențiar la Facultatea de Statistică din cadrul Academiei de Studii Economice din București.

În perioada 19 august 1969-7 martie 1978 a fost numit ministru de Finanțe, urmând lui Virgil Pîrvu. Exact înainte de a fi numit în această funcție, el a primit responsabilități pe linie politică, fiind numit membru supleant al Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Aceasta a reprezentat consacrarea în cariera sa politică începută în 1962, când a fost primit membru de partid.

Florea Dumitrescu a fost primul ministru de Finanțe dintr-o țară socialistă membră CAER care a semnat acorduri cu Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, determinându-l pe Robert McNamara, șeful Băncii Mondiale, să schimbe politica de creditare. În calitate de ministru de Finanțe, este cel care a semnat, la 15 decembrie 1972, la Washington, acordul de aderare la Fondul Monetar Internațional. De

remarcat că România a aderat la FMI după ce a achitat cota sa de participare, de circa 40 de tone de aur. În această perioadă a devenit membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român (12 iulie 1972), rol pe care l-a avut până la 24 noiembrie 1989.

După ce și-a încheiat cariera de ministru, a fost trimis Ambasador extraordinar al României în China (6 iulie 1978-15 aprilie 1983). În paralel fostul ministru va îndeplini și funcția de Ambasador extraordinar al RSR în Birmania (7 mai 1979-9 martie 1987).

În perioada 17 martie 1984-17 martie 1989 a fost guvernator al Băncii Naționale. Din cauza discuțiilor pe care le-a generat cu Nicolae Ceaușescu, a fost îndepărtat de la Banca Națională și a fost numit vicepreședinte la CEC.

PAUL NICULESCU-MIZIL

Mandat:

7 martie 1978 - 26 martie 1981

Paul Niculescu-Mizil (10 decembrie 1923, București - 5 decembrie 2008, București) a fost un înalt demnitar comunist, ministrul Educației și Învățământului din Republica Socialistă România între 1972-1976, ministru de Finanțe între 1978-1981. A fost căsătorit cu Lidia Niculescu-Mizil și a avut șase copii, dintre care trei adoptați.

Tatăl lui Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Niculescu-Mizil, provenea din vechea mișcare socialistă, de aceea în familie predominau lecturile marxiste, leniniste și staliniste. Influențat de acestea, Niculescu-Mizil devine în 1945 membru al PCR, făcând carieră în aparatul propagandistic. A lucrat în cadrul secțiilor conduse de Leonte Răutu, unul din zbirii ideologici staliști. A devenit curând prorectorul, apoi rectorul Școlii Superioare de Partid „Ștefan Gheorghiu” și director adjunct al Institutului de Istorie a PMR (1955). În anii '50 a condus numeroase prelucrări și a fost un actor principal în înscenările și procesele din anii 1958-1960.

Între 1956 și 1968 a fost șeful Secției de propagandă și agitație a Comitetului Central al PMR, fiind unul din artizanii cultului personalității lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

În mai 1961 a fost decorat cu Medalia „A 40-a aniversare de la înființarea Partidului Comunist din România”.

Între anii 1963-1964 a participat la întocmirea documentelor care au dus la Declarația din aprilie 1964. Adoptată la Plenara CC al PMR din 15-22 aprilie 1964, „Declarația cu privire la poziția Partidului Muncitoresc Român în problemele mișcării comuniste și muncitorești internaționale” anunța o reorientare a conducerii comuniste de la București în raport cu Uniunea Sovietică. Declarația enunța principiile călăuzitoare care trebuiau să stea la baza raporturilor dintre partidele comuniste: egalitatea în drepturi, neamestecul în treburile interne, dreptul exclusiv al fiecărui partid de a-și rezolva problemele politice și organizatorice. Deși Declarația din aprilie 1964 anunța o poziție de independență față de URSS, resorturile ei erau în realitate altele. După moartea lui Stalin, după demascarea crimelor acestuia de către Nikita

Hrușciov în faimosul Raport Secret de la Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și mai ales după evenimentele din 1956 din Ungaria, vechea gardă stalinistă din țările satelit ale Moscovei începuse să fie înlocuită de sovietici cu lideri ceva mai flexibili ideologic. Plenara din aprilie 1964 era de fapt un răspuns al conducerii dogmatice de la București, în frunte cu Gheorghiu-Dej, pentru a se asigura că va rămâne cu orice preț la putere.

După moartea lui Gheorghiu-Dej, în martie 1965, Paul Niculescu-Mizil devine secretar al CC însărcinat cu ideologia și problemele mișcării comuniste. La Congresul al IX-lea al PCR din 19-24 iulie 1965 este ales membru al Comitetului Politic Executiv al PCR, funcție în care va rămâne până în 1989. La scurt timp este promovat membru al Prezidiului Permanent al CPEX, devenind o persoană foarte influentă a aparatului de partid pe care s-a bizuit Nicolae Ceaușescu pentru acapararea totală a puterii.

Șef al delegației PCR la reuniunea de la Budapesta (februarie 1968) ce pregătea confirmarea hegemoniei sovietice în mișcarea comunistă, părăsește întâlnirea în semn de protest față de încălcarea de către sovietici a principiilor independenței și egalității în cadrul comunismului mondial.

Ca urmare a politicii de rotație a cadrelor promovate de Ceaușescu, Paul Niculescu-Mizil este transferat din aparatul politic de partid în sfera executivă, fiind numit viceprim-ministru al guvernului (1972-1981), ministru al Educației și Învățământului (1972-1976), ministru al Finanțelor (1978-1981), președinte al Centrocoop (1981-1989).

Ca demnitar și membru deplin al CPEX, Niculescu-Mizil și-a pus semnătura pe toate actele de represiune săvârșite de regimul Ceaușescu după 1965. Printre ele, reprimarea grevei minerilor din Valea Jiului din 1977, a Mișcării Goma, a revoltei anticomuniste de la Brașov din 1987.

După Revoluția din decembrie 1989, Ion Iliescu l-a păstrat pe Paul Niculescu-Mizil în conducerea Frontului Salvării Naționale, însă presiunile societății civile au dus repede la îndepărtarea, arestarea și ulterior judecarea sa ca membru al lotului CPEX, alături de demnitari comuniști importanți, precum Constantin Dăscălescu, Manea Mănescu, Ion Dincă, Emil Bobu sau Tudor Postelnicu. Condamnat, Niculescu-Mizil a executat o pedeapsă de trei ani de închisoare pentru implicarea directă, prin votul dat în Comitetul Politic Executiv, în represiunea împotriva manifestanților de la București și Timișoara. Ulterior a fost grațiat de Ion Iliescu.

În 2003, respectând jurământul dat la intrarea în PCR, a rămas un comunist adevărat, devenind unul dintre membrii fondatori ai Partidului Alianța Socialistă, unde a fost activ până la moarte. Paul Niculescu-Mizil a murit pe 5 decembrie 2008, la 85 de ani, în azilul privat din Bucureștii Noi în care locuia în ultimul timp. Suferea de probleme cardiace, în 2007 fiind operat la o clinică din Germania.

Paul Niculescu-Mizil a fost înmormântat pe 9 decembrie 2008 în cimitirul din curtea mănăstirii Cernica, fiind condus pe ultimul drum de câteva sute de persoane.

PETRE GIGEA

Mandat:

26 martie 1981 - 26 august 1986

Petre Gigea (n. 31 martie 1930, Goicea Mică, județul Dolj) este un economist și fost demnitar, diplomat român și scriitor (pseudonim literar Petre G. Gorun).

În perioada 1937-1941, urmează școala primară în comuna sa natală, apoi Liceul Comercial „Gheorghe Chițu” din Craiova (1941-1949). După aceea, continuă studiile la Academia de Științe Economice din București, Facultatea de Finanțe și Credit, obținând titlul de „Diplomat în Științe Economice”.

Încadrat la Secțiunea Financiară a Regiunii Oltenia, trece profesional prin toată ierarhia acesteia din treaptă în treaptă: referent, șef de birou, șef de serviciu, inspector financiar, ajungând în funcția de șef al acestei secțiuni (Director general al Finanțelor Publice).

Îndeplinește apoi funcțiile de primar al Craiovei, prim-vicepreședinte al Consiliului Popular al județului Dolj, profesor la Universitatea din Craiova, ministru al Finanțelor, consilier al președintelui României, președinte al Consiliului Financiar-Bancar al României, guvernator al României la Fondul Monetar Internațional, guvernator al României la Banca Mondială, Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al României la Paris și Ambasador al României la UNESCO, prorector al Institutului de Drept și Relații Internaționale „Nicolae Titulescu” din București, membru al Biroului Consiliului Național al Asociației Naționale a

Economiștilor din România (AGER), vicepreședinte al Fundației Culturale „Scrișul Românesc” din Craiova, președinte al Fundației „Satul Românesc – milenium III”, membru fondator al „Ligii culturale pentru artă, știință, filosofie și religie România-Grecia” – filiala Craiova.

Ca specialist în finanțe a scris, expus sau efectuat lucrări științifice, precum: „Organizarea păcii europene în concepția economico-financiară a lui Nicolae Titulescu” – Simpozion Național București (1982), „Independența națională, factor de înfăptuire a unei politici de progres economic și social” (1977), „Reeșalonarea datoriei externe a României”, „Clubul de la Paris și rolul său în rescadențarea datoriilor garantate

guvernamental”, „Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, importante organisme financiare internaționale”, diverse comunicări la simpozioane și conferințe pe teme economico-financiare (peste 50 lucrări diferite în perioada 1956-1986), „Rapoarte asupra Bugetului de Stat al României”, prezentate în Parlament în anii 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, curs universitar de finanțe ș.a.

În perioada celor șase ani cât a fost ministru de Finanțe a realizat primul aranjament stand-by al României cu Fondul Monetar Internațional și cu Banca Mondială. A condus permanent o delegație de specialiști și în urma tratativelor purtate s-a obținut un împrumut de un miliard cinci sute de milioane de dolari (SUA), cu o dobândă rezonabilă și finanțarea de către Banca Mondială a 13 proiecte în industrie, agricultură, transporturi, în valoare de peste 3 miliarde de dolari.

Totodată, purtându-se tratative cu 15 guverne occidentale creditoare, 320 bănci comerciale, Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, pentru prima oară România a reușit să reeșaloneze datoria externă de 14 miliarde de dolari într-un moment dificil, în condiții extrem de avantajoase pentru țară.

În soluționarea problemelor legate de finanțele României, Petre Gigea a dus tratative cu reprezentatii guvernelor, deplasându-se în acest scop în Anglia, Franța, Germania, Olanda, Suedia, Danemarca, Cehoslovacia, Iugoslavia, Bulgaria, Uniunea Sovietică, Elveția, Canada, Statele Unite ale Americii, Anglia, Egipt, Republica Zair, Congo Brazaville, Gabon, Finlanda, Republica Populară Chineză, Pakistan, Japonia, Mongolia ș.a.m.d.

În anul 1984, revista engleză „Euromoney” i-a acordat ministrului de Finanțe român calificativul de „cel mai bun negociator al anului”.

Petre Gigea-Gorun a cochetat permanent cu poezia, proza și memorialistica, ca a doua sa profesiune. Petre Gigea a scris și tipărit 39 de cărți diferite, dintre care unele în câte două volume, însumând circa 17.000 pagini.

La momentul Revoluției din 1989, Petre Gigea era ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Franceză, funcție din care a fost rechemat la 31 decembrie 1989.

ALEXANDRU BABE

Mandat:

26 august 1986 - 5 decembrie 1987

Alexandru Babe a fost ministru de Finanțe în guvernul Constantin Dăscălescu. A absolvit cursurile Academiei de Studii Economice și a obținut titlul de doctor sub coordonarea academicianului Iulian Văcărel.

*Nicolae și Elena Ceaușescu prezentând noul sistem de canalizare a Dâmboviței Președintelui Mihail Gorbaciov,
în vizită oficială la București, 25-27 mai 1987.*

GHEORGHE PARASCHIV

Mandat:

5 decembrie 1987 - 27 martie 1988

Gheorghe Paraschiv (1930 - ?) Membru supleant al CC al PCR (23 noiembrie 1984-24 noiembrie 1989). Economist, a urmat Facultatea de Finanțe-Credit, curs postuniversitar, Academia de Științe Social-Politice „Ștefan Gheorghiu“.

Membru de partid din 1963, membru al Consiliului Financiar-Bancar (din 1958), membru al Consiliului de Conducere (22 mai 1973) și vicepreședinte (27 februarie 1978-1 octombrie 1987) al Curții Superioare de Control Financiar, șef Secție plan, sinteză, documentare la Curtea Superioară de Control Financiar (1973-1978), adjunct al ministrului Comerțului Exterior și Cooperării Economice Internaționale (1 octombrie-4 decembrie 1987), ministrul Finanțelor (7 decembrie 1987-28 martie 1989), director al Sucursalei Băncii Naționale a jud. Timiș (din aprilie 1989).

Deputat în MAN, ales în circumscripția electorală Piatra-Olt, jud. Olt (1969-1975).

ION PĂȚAN

Mandate:

27 martie 1988 - 22 decembrie 1989

26 decembrie 1989 - 28 iunie 1990

Ion Pățan (n. 1 decembrie 1926, Daia Română, Alba), contabil, membru supleant al CC al PCR (24 iulie 1965-12 august 1969); membru al CC al PCR (12 august 1969-1 octombrie 1987); membru supleant al Comitetului Executiv al CC al PCR (21 iulie 1972-28 noiembrie 1974); membru al Comitetului Politic Executiv al CC al PCR (28 noiembrie 1974-1 octombrie 1987).

A urmat Academia Comercială din Brașov, curs fără frecvență (1948).

Activitate și funcții: membru de partid din iunie 1955; contabil la Liceul comercial și pedagog la o școală profesională de ucenici din Alba Iulia (1945-1948); contabil (1948-1951) și șeful Serviciului contabilitate (1951-1952) la Fabrica „Simion Bărnuțiu” din Sebeș-Alba; director de cabinet, consilier, inspector general și șef al corpului de control al ministrului Industriei Ușoare (1952-1956); deputat în Sfatul popular București (din 1953); membru al Comitetului de partid din cadrul Ministerului Industriei Bunurilor de Consum, deputat și președinte al Comisiei permanente plan-finanțe de pe lângă Comitetul executiv al Sfatului popular orășenesc București (1956-1962); director al Direcției plan economic din cadrul Ministerului

Industriei Bunurilor de Consum (1956-1962); secretar general la Ministerul Industriei Ușoare (24 aprilie 1962-10 martie 1964); adjunct al ministrului Industriei Ușoare (10 martie 1964-25 iunie 1965); șeful Secției planificarea economiei a CC al PCR (1965-1967); vicepreședinte al Consiliului Economic (până la 29 martie 1968); ministrul Comerțului Interior (29 martie 1968-13 martie 1969); vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (13 martie 1969-18 martie 1975); ministrul Comerțului Exterior (28 febr. 1972-18 apr. 1974); vicepreședinte al Biroului Executiv al Consiliului de Miniștri (din 1 aprilie 1974); ministrul Comerțului Exterior și Cooperării Economice Internaționale (18 aprilie 1974-7 martie 1978); viceprim-ministru al guvernului (18 martie 1975-21 mai 1982); ministrul Aprovizionării Tehnico-Materiale și Controlului Gospodăririi Fondurilor Fixe (7 martie 1978-30 ianuarie 1984); reprezentant al RS România la CAER (1978-16 iunie 1979); vicepreședintele Comisiei de

partid și de stat pentru probleme de tipizare și standardizare pe economie (din 20 iulie 1979); ministrul Industriei Ușoare (30 ianuarie 1984–7 mai 1986); președintele Comitetului de Stat pentru Prețuri (19 iunie 1986–14 septembrie 1987); ambasador extraordinar și plenipotențiar al RSR în RS Cehoslovacia (1 octombrie 1987–26 martie 1989); ministrul Finanțelor (27 martie 1988–22 decembrie 1989; 26 decembrie 1989–28 iunie 1990).

Deputat în MAN, ales în circumscripția electorală Oltenița, jud. Ilfov (1975-1980), Reșița-Vest, jud. Caraș-Severin (1980-1985) și Fălticeni, jud. Suceava (1985–22 dec. 1989).

Distincții: Ordinul „23 August” clasa I (1976); „Ordinul Muncii” clasa I (1981); Medalia „A 40-a aniversare a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă” (1984).

Revoluția Română din 1989 a constat într-o serie de proteste, lupte de stradă și demonstrații desfășurate în România, între 16 și 25 decembrie 1989, care au dus la căderea dictatorului Nicolae Ceaușescu și la sfârșitul regimului comunist din România. Demonstrațiile din ce în ce mai ample au culminat cu procesul și execuția soților Ceaușescu. Înainte de Revoluția Română, toate celelalte state est-europene trecuseră în mod pașnic la democrație; România a fost singura țară din blocul estic care a trecut printr-o revoluție violentă și în care conducătorii comuniști au fost executați.

La fel ca în țările vecine, în anul 1989 majoritatea populației din România era profund nemulțumită de regimul comunist. Politica economică și de dezvoltare a lui Ceaușescu (inclusiv proiecte de construcții grandomane și un regim de austeritate menit să permită României să-și plătească întreaga datorie externă) era considerată responsabilă pentru penuria extinsă din țară; în paralel cu creșterea dificultăților economice, poliția secretă, Securitatea, era omniprezentă, făcând din România un stat polițienesc.

THEODOR DUMITRU STOLOJAN

Mandat:

28 iunie 1990 - 30 aprilie 1991

Theodor Dumitru Stolojan (n. 24 octombrie 1943, Târgoviște) este un economist și politician român, membru al Parlamentului European din partea PNL (2007-2019). Între 16 octombrie 1991 și 18 noiembrie 1992 a deținut funcția de prim-ministru al României din partea FSN. În anul 2008, președintele Traian Băsescu l-a desemnat pentru un nou mandat de premier, dar la 15 decembrie 2008 a renunțat la candidatură pentru funcția respectivă.

A urmat cursurile Academiei de Studii Economice din București între 1961 și 1966. Obține titlul de doctor cu lucrarea „Contribuții la elaborarea metodologiei prognozei financiare macroeconomice în condițiile economiei românești” sub coordonarea științifică a profesorului de finanțe Vasile Modoran.

Imediat după absolvirea facultății se angajează ca economist stagiar la întreprinderea Frigotehnica București, apoi ocupă funcția de economist în cadrul Ministerului Industriei Alimentare și Agriculturii.

Începând din 1972 ocupă mai multe funcții în cadrul Ministerului de Finanțe:

1972-1977 – Economist în Departamentul Bugetului Statului;

1978-1982 – Șeful diviziei Contabilitatea Bugetului Statului;

1988-1989 – Director Adjunct și Director al Departamentului Relații Valutare și Financiare Internaționale; Inspector General în Departamentul Venituri de Stat și Consultant în Ministerul de Finanțe.

După Revoluția Română din 1989 a lucrat în continuare în cadrul Ministerului Finanțelor, ocupând funcția de ministru adjunct al Ministerului Finanțelor până în aprilie 1990, apoi pe cea de ministru al Finanțelor, în perioada iunie 1990–aprilie 1991 (în cabinetul Petre Roman 2).

În mai 1991 devine președintele Agenției Naționale de Privatizare, lucrând la elaborarea primului proiect al Legii privatizării și la înființarea Fondului Proprietății de Stat (FPS). Ulterior, a lucrat pentru Banca Mondială și pentru Grupul Tofan.

În 1996 a susținut candidatura la președinție a candidatului PDSR Ion Iliescu.

În 2000 a reintrat în politică, candidând pentru președinție din partea Partidului Național Liberal, obținând 11,78% din voturi, a treia poziție după Ion Iliescu și Corneliu Vadim Tudor.

La Congresul Extraordinar al PNL din august 2002, a fost ales președintele Partidului Național Liberal.

În 2003 partidul său s-a aliat cu Partidul Democrat, condus de Traian Băsescu, primarul Bucureștiului, formând Alianța DA – Dreptate și Adevăr. În februarie 2004 și-a anunțat candidatura la președinție din partea alianței.

Cursa prezidențială ia însă o cotitură neașteptată pe 2 octombrie 2004, când Stolojan își anunță retragerea din fruntea PNL și, de asemenea, din cursa prezidențială, invocând probleme grave de sănătate. Locul său este preluat de Traian Băsescu, cel care ulterior câștigă cursa prezidențială.

După alegerile din 2004 devine consilier pe probleme economice al președintelui Traian Băsescu.

EUGEN DIJMĂRESCU

Mandat:

30 aprilie - 16 octombrie 1991

Eugen Dijmărescu s-a născut la data de 11 februarie 1948 în București. A absolvit în anul 1971 Facultatea de Relații Economice Internaționale din cadrul Academiei de Studii Economice din București. De la absolvirea facultății, în septembrie 1971, este repartizat ca cercetător științific la Institutul de Economie Mondială din București.

În anul 1978 a obținut titlul de Doctor în economie la Academia de Studii Economice din București. A urmat o serie de specializări post-universitare și anume: Seminarul de Studii Americane din Salzburg (1973), un stagiu la Brookings Institution (1981) și un stagiu la Universitatea de Stat din Arizona, Tempe (1985). Până în 1990 Eugen Dijmărescu a ocupat și poziții ierarhic superioare în cadrul Institutului de Economie Mondială, fiind, vremelnic, și secretar PCR pe institut.

La 28 iunie 1990, Eugen Dijmărescu este numit în funcția de ministru de stat, însărcinat cu orientarea economică în guvernul condus de Petre Roman. Între primele măsuri luate figurează abandonarea planificării centralizate, liberalizarea prețurilor și conversia fostelor întreprinderi de stat în societăți comerciale, punându-se astfel bazele economiei de piață. Eugen Dijmărescu a propus guvernului desemnarea lui Mugur Isărescu drept guvernator al BNR și inițierea unui act legislativ pentru asigurarea independenței de guvern a băncii centrale, astfel încât politicile pro-ciclice ale guvernelor să fie stăvilite de o autoritate

monetară independentă. La 30 aprilie 1991, după remanierea guvernamentală, Dijmărescu este numit în funcția de ministru de stat, ministrul Economiei și Finanțelor. Din această calitate negociază și semnează acordul de încetare a grevei organizate de syndicatele miniere din Valea Jiului în luna septembrie 1991, eliminându-se, astfel, cauzele economice ale pretențiilor de destituire a guvernului Roman. La 16 octombrie 1991, după căderea guvernului Petre Roman, Eugen Dijmărescu este numit drept consilier de stat al primului-ministru Teodor Stolojan.

În ianuarie 2001, primește rangul de Ambasador în cadrul Ministerului Afacerilor Externe. În iunie 2001, este numit Consilier de Stat pentru Politici Economice al primului-ministru. Apoi, din iunie 2002, lucrează ca secretar de stat pentru Politici Economice și Comerț Internațional. La data de 19 iunie 2003, Dijmărescu devine membru al guvernului Adrian Năstase, în calitate de ministru-delegat pentru Comerț. Din această calitate el definitivează crearea zonei de liber-schimb în Europa de sud-est și pune bazele Consiliului de export, primul organism de parteneriat public-privat în domeniul elaborării legislației și cofinanțării proiectelor de promovare a mărfurilor românești peste hotare.

La 11 octombrie 2004 Eugen Dijmărescu a demisionat din guvern, fiind ales la 28 septembrie 2004 în funcția de viceguvernator al Băncii Naționale a României, poziție deținută până în octombrie 2009, când preia conducerea Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar.

FLORIAN BERCEA

Mandate:

Secretar de stat, șef al Departamentului Bugetul Statului: 13 septembrie 1990 - 30 aprilie 1991

Ministru însărcinat cu Bugetul: 30 aprilie - 16 octombrie 1991

Născut la 28 decembrie 1937, Florian Bercea este o personalitate marcantă a lumii universitare, un reputat specialist care a contribuit substanțial la dezvoltarea piețelor financiare din România.

Alături de cariera universitară, Florian Bercea a deținut și importante funcții publice, ca secretar de stat în Ministerul Finanțelor Publice (1990-1991), ministru însărcinat cu Bugetul Statului (1991-1992), vicepreședinte al Comisiei de buget, finanțe și bănci din Camera Deputaților.

GEORGE MARIUS DANIELESCU

Mandat:

16 octombrie 1991 - 20 noiembrie 1992

George Marius Danielescu (n. 9 septembrie 1949, București), membru al Partidului Național Liberal, a ocupat funcția de ministru al Economiei și Finanțelor în guvernul condus de Theodor Stolojan. În mandatul său s-a înființat Trezoreria Statului.

Începând cu anul 1993 a fost președinte al Consiliului de Administrație și director general al SAFI, Fondul Mutual al Oamenilor de Afaceri. SAFI a falimentat în anul 1996, 2.400 de oameni fiind păgubiți cu peste 13 miliarde de lei. George Danielescu a fost trimis în judecată în dosarul SAFI, dar a fost găsit nevinovat.

Sediul Ministerului Finanțelor Publice începând cu anul 1992.

FLORIN GEORGESCU

Mandate:

20 noiembrie 1992 - 12 decembrie 1996

7 mai - 21 decembrie 2012

Florin Georgescu (n. 25 noiembrie 1953, București) este un economist și om politic român, care a îndeplinit funcțiile de deputat și ministru al Finanțelor (1992-1996). Din 7 mai 2012 până în 21 decembrie 2012 a fost ministru al Finanțelor în guvernul Ponta.

Florin Georgescu s-a născut la data de 25 noiembrie 1953, în municipiul București. A absolvit cursurile Facultății de Finanțe și Contabilitate din cadrul ASE București în anul 1976, ca șef de promoție, urmând apoi cursul postuniversitar în management financiar al University of Missouri Kansas City, ca bursier Fulbright Alexander Hamilton Fellow (august 1991-mai 1992). A obținut titlul științific de doctor în economie, specialitatea finanțe și circulație bănească (1989).

După absolvirea facultății, a lucrat în Ministerul Finanțelor ca economist, inspector financiar, șef serviciu și apoi director general la Direcția Control de Stat București. În paralel cu activitatea profesională, a fost și cadru didactic asociat la ASE București, Catedra finanțe-bănci.

A fost membru în Partidul Democrației Sociale din România și membru al Biroului Executiv Central al PDSR. La data de 28 mai 1992, a fost numit în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei și Finanțelor. În guvernul Nicolae Văcăroiu, a îndeplinit funcția de ministru de stat, ministru al Finanțelor (19 noiembrie 1992-11 decembrie 1996).

A fost ales ca deputat de Olt în două legislaturi pe listele PDSR (1996-2000 și 2000-2004). În prima legislatură a fost vicepreședinte al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci din Camera Deputaților, membru al Comisiei Parlamentului României pentru Integrare Europeană și vice-lider al Grupului parlamentar al Partidului Democrației Sociale din România (din 11 iulie 1997). În cea de-a doua legislatură, a fost președinte al

Comisiei pentru buget, finanțe și bănci (până în 17 martie 2004), președinte al Comisiei comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru controlul execuției bugetului Curții de Conturi pe anul 2001 și 2002. A demisionat din Parlamentul României la data de 11 octombrie 2004.

Începând din anul 2004, deține funcția de prim-viceguvernator și vicepreședinte al Consiliului de Administrație al BNR. De asemenea, este profesor universitar doctor la ASE București, conducător științific de doctorat.

La data de 2 februarie 2007, președintele României, Traian Băsescu, i-a conferit Ordinul „Meritul Industrial și Comercial” în grad de Mare Ofițer, pentru „cea mai spectaculoasă perioadă de creștere de după de cel de-al Doilea Război Mondial”, cu această ocazie fiind decorat întregul Consiliu de Administrație al BNR.

În perioada 7 mai-21 decembrie 2012 a ocupat funcția de viceprim-ministru, ministrul Finanțelor Publice în guvernul condus de Victor Ponta.

MIRCEA CIUMARA

Mandat:

12 decembrie 1996 - 5 decembrie 1997

Mircea Ciumara (13 septembrie 1943 – 14 ianuarie 2012) a fost doctor în economie și a deținut mai multe funcții ministeriale în perioada 1996-2000.

A fost membru al Camerei Deputaților pentru două mandate, între anii 1992 și 2000.

În perioada decembrie 1996-decembrie 1997, Ciumara a fost ministru de Finanțe, iar din decembrie 1997 până în aprilie 1998 a fost ministru al Industriei și Comerțului.

Mircea Ciumara a fost, de asemenea, între decembrie 1999 și decembrie 2000, ministru de stat, președintele Consiliului de Coordonare Economică și Financiară, ministru pentru relația cu Parlamentul.

În PNȚCD, Mircea Ciumara a deținut funcția de vicepreședinte între anii 1996 și 2000, iar din septembrie 1999 până în decembrie 2000 a fost președinte al Organizației București.

DANIEL DĂIANU

Mandate:

5 decembrie 1997 - 17 aprilie 1998

17 aprilie - 23 septembrie 1998

Daniel Dăianu (n. 30 august 1952, București) este un economist român, ministru al Finanțelor între 1997-1998, profesor universitar la Departamentul de Relații Internaționale și Integrare Europeană din cadrul Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative (SNSPA) din București, membru corespondent al Academiei Române, din 2001 și membru titular din 2013, președinte al Societății Române de Economie (SOREC), membru al American Economic Association, membru în Societatea Academică Română. La alegerile europarlamentare din 2007 a fost ales eurodeputat din partea PNL. În urma alegerii sale în Parlamentul European, a demisionat, la 23 decembrie 2007, din Consiliul de Supraveghere al Băncii Comerciale Române (BCR), pentru a evita un eventual conflict de interese. În iunie 2014 a fost ales membru în Consiliul de Administrație al Băncii Naționale a României. Este membru al Consiliului European pentru Relații Externe (ECFR) din 2011. Este membru al HLGOR (High Level Group on Own Resources) al UE, care este condus de Mario Monti. Este membru al centrului internațional de cercetări CASE (Polonia). În 2014 a fost invitat să facă parte din Board of Trustees al organizației Friends of Europe (Bruxelles).

În 1975 și-a luat licența în Științe Economice la Academia de Studii Economice, București, apoi, în 1988, a obținut titlul de doctor în economie, la aceeași Academie. A urmat cursuri post-doctorale la Harvard University între 1990-1991. În 1994 a absolvit Advanced Management Program la Harvard Business School.

A ocupat funcția de ministru al Finanțelor între anii 1997-1998 și de ministru adjunct al Finanțelor în 1992. A fost economist-șef al Băncii Naționale a României (BNR) în intervalul 1992-1997. În diverse perioade, a fost cercetător invitat la Russian Research Center (Harvard University), Woodrow Wilson Center (Washington, DC), NATO Defense College (Roma), Fondul Monetar Internațional (FMI), Organizația pentru

Cooperare și Dezvoltare în Europa (OCDE). Între 1999 și 2004, a fost profesor la Academia de Studii Economice (ASE) – București, la Universitățile Berkeley și UCLA din SUA, precum și la Universitatea din Bologna. A conferențiat la numeroase universități din SUA, Canada și Europa. În intervalul 2002-2004, a deținut funcția de președinte al European Association for Comparative Economic Studies (EACES). Între 2005-2006 a fost președinte al Consiliului de Supraveghere al Băncii Comerciale Române, iar între 2012-2013 a fost membru în Consiliul de Administrație al CEC Bank. Între aprilie 2013 și iunie 2014 a fost prim-vicepreședinte al Autorității de Supraveghere Financiară.

DECEBAL TRAIAN REMEȘ

Mandate:

23 septembrie 1998 - 22 decembrie 1999

22 decembrie 1999 - 28 decembrie 2000

Decebal Traian Remeș s-a născut la data de 26 iunie 1949 în comuna Băsești (județul Maramureș). A absolvit în anul 1971 cursurile Facultății de Științe Economice din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași.

După absolvirea facultății, a lucrat ca economist, șef birou, șef serviciu la Electroprecizia Săcele (1971-1978), în paralel fiind și asistent la Universitatea Brașov (1973-1978). În anul 1978 este numit în funcția de inspector la DPMS Maramureș, apoi din anul 1980 lucrează în funcția de contabil-șef la IPICCF Maramureș.

În anul 1990 devine director economic și apoi director general la SC „RAMIRA” Baia Mare. După ce în perioada 1992-1995 a îndeplinit funcțiile de vicepreședinte și apoi președinte al Consiliului Județean Maramureș, Decebal Traian Remeș va conduce sucursala bancară Credit Bank din Baia Mare, în calitate de director al acesteia (1995-1996).

La data de 23 septembrie 1998, Daniel Dăianu este revocat din funcția de ministru al Finanțelor și, în aceeași zi, președintele Emil Constantinescu îl numește pe Decebal Traian Remeș în funcția de ministru al Finanțelor, funcție pe care a deținut-o în perioada 23 septembrie 1998-28 decembrie 2000.

La data de 5 aprilie 2007, Decebal Traian Remeș este numit în funcția de ministru al Agriculturii și Dezvoltării Rurale, devenind responsabil cu implementarea politicilor agricole și de dezvoltare rurală în conformitate cu strategia guvernamentală.

MIHAI NICOLAE TĂNĂSESCU

Sursă foto: Mediafax

Mandat:

28 decembrie 2000 - 28 decembrie 2004

Mihai Tănăsescu (n. 11 ianuarie 1956, București) este un politician român, membru al Partidul Social Democrat. În legislatura 2004-2008, Mihai Tănăsescu a demisionat pe data de 29 mai 2007 din Camera Deputaților și a fost înlocuit de deputatul Alexandru-Octavian Stănescu. În cadrul activității sale parlamentare, Mihai Tănăsescu a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu Irlanda, Regatul Norvegiei și Republica Arabă Siriană.

Mihai Tănăsescu este căsătorit și are doi copii. A absolvit în 1978 Facultatea de Finanțe și Contabilitate a Academiei de Studii Economice din București. În perioada 1983-1990, Mihai Tănăsescu a activat în Ministerul Finanțelor, începând din 1990 a fost director general al mai multor departamente, coordonând, pe rând, Departamentul Veniturilor Statului - impozite directe, Departamentul Bugetului de Stat și Departamentul Datoriei Publice.

În 1998 a urmat un curs la Harvard Business School.

În 1997, el este numit reprezentant al României la Banca Mondială, unde a deținut funcția de director executiv adjunct, iar în 2000 preia poziția de ministru al Finanțelor Publice, funcție pe care o deține până la alegerile din 2004.

În timpul mandatului său a fost introdus impozitul pe venitul global și declararea acestuia la Fisc. Însă, cel mai important lucru pentru finanțele românești a fost apariția Codului fiscal în 2002. Noua lege prevedea impozitarea progresivă a veniturilor în cinci tranșe cuprinse între 18% și 40%. Impozitul pe profit avea cotă unică de 25%, iar microîntreprinderile beneficiau de un impozit de 1,5% pe venit, TVA era de 19%. În 2004, guvernul lucra la o variantă de Cod fiscal cu cotă unică pentru venituri, însă a fost respinsă de președintele Ion Iliescu.

În perioada crizei politice din România din toamna anului 2009, Mihai Tănăsescu a fost unul din numele vehiculate pentru postul de prim-ministru, în special după ce guvernul propus de Lucian Croitoru nu a obținut votul de investitură în Parlament.

A fost reprezentantul României la Fondul Monetar Internațional în perioada 2007-2012.

În anul 2012 a preluat funcția de vicepreședinte al Băncii Europene pentru Investiții (BEI) cu responsabilități în domeniul energiei, pe care a deținut-o până în anul 2015.

De asemenea, Mihai Tănăsescu este un membru al Consiliului European al Comisiei Trilaterale, alături de Mugur Isărescu.

IONUȚ POPESCU

Mandat:

29 decembrie 2004 - 22 august 2005

Ionuț Popescu (n. 10 decembrie 1964, Brăila) este economist, jurnalist și politician român, membru al Partidului Democrat Liberal. Din decembrie 2004 până în august 2005, a fost ministru al Finanțelor Publice în guvernul Tăriceanu. Anterior a fost redactor-șef la revista cu profil economic „Capital“.

Mandate:

22 august 2005 - 4 aprilie 2007

23 decembrie 2009 - 3 septembrie 2010

Sebastian Vlădescu (n. 3 aprilie 1958) este un economist român, care a îndeplinit funcția de ministru al Finanțelor în guvernul Tăriceanu (2005-2007) și, din nou, din 23 decembrie 2009 până la 3 septembrie 2011 în guvernul Boc (2).

A absolvit studii universitare la Facultatea de Comerț din cadrul Academiei de Studii Economice din București (1983) și apoi studii postuniversitare în specializarea piețe de capital, investiții directe, organizate de Merrill Lynch (1997).

După absolvirea facultății, a lucrat ca economist (însărcinat cu recuperarea creanțelor) la COS Târgoviște (1983) și economist (însărcinat cu derularea de programe de investiții, achiziții, plăți către furnizori) la IRVMR București (1983-1990). După Revoluția din decembrie 1989, intră în sectorul privat ca acționar și director financiar la următoarele companii: Gas Prod Com SRL București (1990-1992), Comp Banc SRL București (1992-1994) și Medist SA București (1994-1997), ocupându-se de coordonarea activităților de marketing și financiar-bancare, finanțări, plăți și operațiuni valutare.

Membru al PNL, Sebastian Vlădescu devine, după alegerile parlamentare din octombrie 1996, secretar de stat la Ministerul Industriei și Comerțului (ianuarie-iunie 1997), fiind responsabil cu compartimentul financiar, angajare plăți, inclusiv subvenții și transferuri, precum și reprezentantul Ministerului Industriei și Comerțului în negocierile cu FMI și Banca Mondială. În paralel, a lucrat și la Eximbank, în Comisia Interministerială de Garanții pentru credite externe (februarie-august 1997). Îndeplinește apoi funcțiile de consilier al ministrului Industriei și Comerțului, reprezentant al MIC în negocierile cu FMI și BM privind derularea acordurilor încheiate (iulie-decembrie 1997) și consilier al ministrului Finanțelor pe probleme bugetare, piețe de capital, dezvoltare activități IMM etc. (ianuarie-aprilie 1998).

După un scurt periplu ca acționar și director financiar la Medist SA București (1998-1999), Vlădescu revine la Ministerul Finanțelor pe posturile de consilier al ministrului Finanțelor pe probleme bugetare, piețe de capital, dezvoltare activități IMM etc. (octombrie-decembrie 1999) și secretar de stat (ianuarie-decembrie 2000). În anul 2000 este numit în paralel în funcțiile de președinte al Consiliului de Încredere al AVAB, președinte al Camerei Auditorilor din România, membru în Comisia Interministerială de Garanții pentru credite externe la Eximbank, membru în Comisia de privatizare a BCR și în Consiliul de Administrație al CEC, îndeplinind toate aceste funcții până în ianuarie 2001.

Odată cu schimbarea guvernului după alegerile din noiembrie 2000, Vlădescu revine ca director financiar la Medist SA București (2001-2005). În această perioadă, a fost desemnat de PNL ca membru în Consiliul de Administrație al Petromservice (2002-februarie 2003), Upetrom 1 Mai Ploiești (2002-2005) și Petrom (2005), precum și președinte al Consiliului de Supraveghere al Băncii Comerciale Române (aprilie-august 2005).

La data de 22 august 2005, Sebastian Vlădescu a fost numit în funcția de ministru al Finanțelor în guvernul Tăriceanu, îndeplinind această funcție până la data de 4 aprilie 2007, când Ministerul Finanțelor a fost comasat cu Ministerul Economiei și Comerțului.

Ca urmare a reorganizării Ministerului Economiei și Finanțelor, Vlădescu a fost numit secretar de stat cu relațiile internaționale și trezorerie.

Sebastian Vlădescu și-a dat demisia din funcția de secretar de stat la data de 22 octombrie 2007, după finalizarea procesului de privatizare a Automobile Craiova (unde Vlădescu deținea funcția de președinte al Comisiei de privatizare) cu compania americană Ford.

VARUJAN VOSGANIAN

Mandat:

4 aprilie 2007 - 22 decembrie 2008

Varujan Vosganian (n. 25 iulie 1958, Craiova) este economist, om politic și scriitor român de origine armeană. Este președintele Uniunii Armenilor din România de la reînființarea acesteia în 1990 și prim-vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România din 2005. Cărțile sale au fost traduse în peste 20 de limbi.

Varujan Vosganian s-a născut într-o familie de etnie armeană, supraviețuitoare a Genocidului comis împotriva armenilor din Imperiul Otoman între anii 1915-1923.

Și-a petrecut copilăria și adolescența în orașul Focșani, unde se stabiliseră bunicii lui după tată. Amintirile copilăriei constituie punctul de plecare al cunoscutului său roman *Cartea șoaptelor*.

După finalizarea studiilor medii la Liceul „Alexandru Ioan Cuza” din Focșani, a absolvit Facultatea de Comerț din cadrul Academiei de Studii Economice din București (1982, ca șef de promoție) și Facultatea de Matematică a Universității București (1991). Obține în 1998 titlul de doctor la Academia de Studii Economice din București, cu o temă privind reforma piețelor financiare.

După absolvire și până decembrie 1989, Varujan Vosganian a lucrat ca economist la Centrala Berii și Vinului din București.

Implicarea sa politică începe odată cu Revoluția din 1989.

În februarie 1990, devine membru în Consiliul Provizoriu de Uniune Națională (CPUN), ca reprezentant al comunității armenice. În același an, se reînființează Uniunea Armenilor din România (UAR), al cărui președinte este și în prezent. A reprezentat minoritatea armenilor în Parlamentul României ca deputat în două legislaturi (1990-1992, 1992-1996).

În anul 2003, ca urmare a fuziunii prin absorbție a UFD (Uniunea Forțelor de Dreapta) cu PNL, Varujan Vosganian devine membru în Biroul Permanent Central al PNL, membru în Consiliul Național de Conducere al Alianței „Dreptate și Adevăr” și coordonator al Comisiei Naționale de Strategie a PNL (2003-2004). Îndeplinește apoi funcții de conducere în cadrul PNL, fiind membru al Comitetului Executiv al PNL (2005-2007), purtător de cuvânt (din 2006) și vicepreședinte (2007-2014).

La data de 12 decembrie 2006, Vosganian este numit în funcția de ministru al Economiei și Comerțului în guvernul Tăriceanu. După restructurarea guvernamentală din 4 aprilie 2007, Vosganian preia portofoliul de ministru al Economiei și Finanțelor (prin comasarea portofoliului Economiei și Comerțului cu cel al Finanțelor). În această perioadă, România a atins o seamă de performanțe neegale în toată perioada de tranziție, privind creșterea economică, rata investițiilor, absorbția fondurilor externe, un spor de cca jumătate de milion de locuri de muncă, precum și nivelul scăzut al datoriei publice. Pe fondul creșterii PIB, s-au dublat salariile și pensiile.

Din decembrie 2012 până în octombrie 2013, a fost ministru al Economiei în guvernul Ponta (2).

Din cauza conflictelor create în cadrul PNL, în urma fuziunii cu Partidul Democrat Liberal, Varujan Vosganian a părăsit partidul în februarie 2015, alăturându-se, la sfârșitul aceluiași an, lui Călin Popescu-Tăriceanu în Partidul Alianța Liberalilor și Democraților (ALDE). În prezent, Vosganian este vicepreședinte ALDE, conduce filiala ALDE Iași și, în urma alegerilor parlamentare din decembrie 2016, a obținut un nou mandat de parlamentar (al șaptelea), ca deputat și a devenit membru al Comisiei de buget, finanțe și bănci a Camerei Deputaților.

GHEORGHE POGEA

Mandat:

22 decembrie 2008 - 23 decembrie 2009

Gheorghe Pogea (n. 21 decembrie 1955) este un om politic și inginer român, care a îndeplinit funcția de ministru de stat pentru coordonarea activităților din domeniul economic (cu rang de vicepremier) în guvernul Tăriceanu (2005-2006) și pe cea de ministru al Finanțelor Publice în guvernul Emil Boc, între decembrie 2008 și decembrie 2009.

A absolvit Facultatea de Știința și Ingineria Materialelor (Metalurgie) din cadrul Institutului Politehnic București, în 1981, și este doctor în știința și ingineria materialelor.

După absolvirea facultății, a lucrat în cadrul Combinatului Siderurgic Hunedoara - „Siderurgica“ SA ca inginer tehnolog, șef de secție, șef al Grupei Tehnico-economice (1981-1991), consilier al directorului general (1992-1993), șef al Serviciului Tehnic (1993-1996) și apoi director general (1997-2001). Din anul 2001, a fost director general al SC „Marmosim“ SA Simeria, societate patronată de către liderul Partidului Democrat, Adrieian Videanu.

GHEORGHE IALOMIȚIANU

Mandat:

3 septembrie 2010 - 9 februarie 2012

Gheorghe Ialomițianu (n. 14 septembrie 1959, comuna Bran) este un politician român, membru al Partidului Democrat Liberal, numit ministru al Finanțelor la data de 3 septembrie 2010, urmându-i lui Sebastian Vlădescu.

Ialomițianu este licențiat al Universității de Vest din Timișoara și are un doctorat la Universitatea „Babeș-Bolyai”. În anul 2006, a obținut o diplomă de studii academice postuniversitare din partea SNSPA.

Înainte de Revoluție, Ialomițianu a fost, timp de doi ani, economist la Întreprinderea de Scule Râșnov, iar în perioada 1985-1993 a fost profesor la Colegiul Național Economic „Andrei Bârseanu”. În 1993 și-a început cariera universitară ca lector în cadrul Universității Transilvania din Brașov, unde, începând din 2008, ocupă funcția de conferențiar.

A fost timp de patru ani (1997-2001) director general al DGFP Brașov, iar apoi, timp de 7 ani, a fost director executiv adjunct în cadrul aceleiași instituții.

În anul 2011 „The Banker“, revista ce aparține grupului Financial Times, i-a acordat lui Gheorghe Ialomițianu Premiul Ministrul de Finanțe al Anului în Europa.

Sursă foto: Agerpres

Mandat:

9 februarie - 7 mai 2012

Bogdan Alexandru Drăgoi s-a născut pe 27 mai 1980.

A absolvit Universitatea Tufts Fletcher, din Boston, statul american Massachusetts, cu două specializări, Relații Internaționale și Economie, ambele absolvite Magna cum Laudae.

A ocupat mai multe funcții publice, începând cu cea de consilier al Ancăi Boagiu, ministrul Integrării Europene, după care a ocupat, în ordine, funcția de secretar de stat în Ministerul Finanțelor (septembrie 2006–noiembrie 2007), în primul mandat de ministru de Finanțe al lui Sebastian Vlădescu, de director general al departamentului economic al Primăriei Generale a Municipiului București, în mandatul lui Adriean Videanu. În 2009 a ocupat, din nou, funcția de secretar de stat în Ministerul Finanțelor, în timpul mandatului lui Gheorghe Pogea.

În mediul privat, Bogdan Drăgoi a activat, în afaceri, pentru o perioadă de circa patru ani, începând ca analist de afaceri la firma Inquam Limited, din Marea Britanie, fiind ulterior promovat ca asociat în această firmă pentru ca, din octombrie 2004 până în aprilie 2006, să ocupe funcția de vicepreședinte și acționar al FocusSat SA România, companie vândută în acel an gigantului UPC.

DANIEL CHIȚOIU

Mandat:

21 decembrie 2012 - 6 februarie 2014

Daniel Chițoiu (n. 11 iulie 1967, Păușești, Vâlcea) este un politician român, doctor în economie, desemnat ministru al Economiei în guvernul Ponta. Daniel Chițoiu este absolvent al Facultății de Finanțe, Asigurări, Bănci și Burse de Valori a Academiei de Studii Economice din București.

În perioada 2005-2008 a ocupat funcția de vicepreședinte și președinte al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

La data de 21 decembrie 2012 a fost numit vicepremier și ministru al Finanțelor Publice. Pe 6 februarie 2014 și-a dat demisia din guvern.

Pe 30 iunie 2014 și-a dat demisia din PNL, deoarece era nemulțumit de deciziile luate la nivelul Congresului PNL, prin care s-a decis afilierea la PPE și fuziunea cu PDL.

Din iulie 2014, face parte din ALDE, partid condus de Călin Popescu-Tăriceanu.

LIVIU VOINEA

Mandat:

Ministru delegat pentru Buget: 21 decembrie 2012-27 august 2014

Liviu Voinea (n. 26 iunie 1975) este un economist român care, începând cu octombrie 2014, a ocupat funcția de viceguvernator al Băncii Naționale a României. Este, de asemenea, profesor universitar doctor în cadrul Academiei de Studii Economice, Facultatea de Relații Internaționale. A fost ministru delegat pentru Buget în guvernele Ponta (2) și Ponta (3), din partea PSD. Este reprezentantul României în Grupul de Lucru la Nivel Înalt pentru Tratatul Expunerilor Suverane.

Liviu Voinea a absolvit Facultatea de Relații Internaționale din cadrul Academiei de Studii Economice. Are un master în Administrarea Afacerilor de la Stockholm University, School of Business. În anul 2000, Liviu Voinea a obținut doctoratul în economie, în cadrul Academiei de Studii Economice din București.

Între 16 mai 2012-21 decembrie 2012, Liviu Voinea a fost secretar de stat în cadrul Ministerului Finanțelor Publice. Ulterior, a devenit ministru delegat pentru Buget (21 decembrie 2012-27 august 2014), în guvernele Ponta (2) și Ponta (3).

În perioada în care a fost ministru delegat pentru Buget, a participat la întâlnirile Consiliului pentru Afaceri Economice și Financiare (ECOFIN) din cadrul Consiliului Uniunii Europene.

Voinea a fost și director executiv al Grupului de Economie Aplicată (GEA), precum și președinte al Voinea Business Development.

A obținut Premiul „Virgil Madgearu” pentru Economie al Academiei Române în anul 2007, pentru cartea *Corporațiile transnaționale și capitalismul global*.

IOANA MARIA PETRESCU

Mandat:

5 martie - 15 decembrie 2014

Ioana Petrescu (n. 1 iulie 1980, București) este absolventă a Universității Harvard din Statele Unite. A obținut un master și un doctorat în economie la această universitate. După absolvirea doctoratului, pentru mai bine de trei ani, a fost cadru universitar și îndrumător de doctorat la Școala de Politici Publice a Universității din Maryland, College Park. În vara anului 2013, după 14 ani de studii și muncă în SUA, a revenit în România pentru a-i fi consilier de stat pe probleme de economie premierului Victor Ponta.

După șase luni de lucru la Palatul Victoria a fost numită ministru al Finanțelor Publice, în martie 2014. A devenit astfel prima femeie aflată în fruntea Ministerului de Finanțe, mandatul său luând sfârșit în decembrie 2014.

Printre proiectele realizate în timpul mandatului său ca ministru de Finanțe se numără: reducerea contribuțiilor sociale cu 5 puncte procentuale pentru angajatori, rescrierea Codului fiscal și a Codului de procedură fiscală, scutirea de la impozitare a profitului reinvestit, lansarea „Spațiului Privat Virtual”, o platformă de comunicare online între ANAF și contribuabili, eliminarea a 92 de taxe fiscale și parafiscale, reformă menită să reducă birocrăția în cadrul fiscal, introducerea limitei tranzacțiilor în numerar pentru reducerea evaziunii fiscale etc.

În calitate de guvernator din partea României în relația cu instituțiile financiare internaționale, Ioana Maria Petrescu a negociat cu partenerii externi din cadrul Fondului Monetar Internațional, Comisiei Europene și Băncii Mondiale. Ea a fost, de asemenea, guvernator pentru Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD), Banca Europeană de Investiții (BEI), Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BIRD) și Banca pentru Comerț și Dezvoltare a Mării Negre (BSTDB). A fost reprezentantul României în Consiliul ECOFIN.

Ioana Petrescu a revenit la guvern, pe poziția de consilier de stat al primului-ministru, din ianuarie 2015 până în decembrie 2015.

A publicat mai multe articole academice în reviste de prestigiu despre antreprenoriat, taxare și sancțiuni economice. De asemenea, a publicat și o carte, *Essays in Taxation and International Relations*, în anul 2017.

DARIUS BOGDAN VÂLCOV

Mandate:

27 august - 16 decembrie 2014 - Ministru delegat pentru Buget

16 decembrie 2014 - 20 martie 2015 - Ministrul Finanțelor Publice

Darius Bogdan Vâlcov (n. 25 martie 1977, Slatina) este un politician român, senator de Olt între 2012 și 2015 și primar al municipiului Slatina între 2004 și 2012, reprezentând Partidul Democrat Liberal (PDL). Din 2012 s-a înscris în Partidul Social Democrat (PSD).

A urmat între anii 1991 și 1995 cursurile Liceului Teoretic „Radu Greceanu” din Slatina, studiind într-o clasă cu profil real (Matematică-Fizică).

Este licențiat în Studii Economice în cadrul Facultății de Studii Economice în Limbi Străine, Academia de Studii Economice București, absolvind în anul 1999.

Pe 27 martie 2012 Darius Vâlcov și-a anunțat demisia din Partidul Democrat Liberal, fiind eliberat în data de 28 martie 2012 din funcția de primar al Municipiului Slatina printr-un Ordin al Prefectului. În data de 10 iunie 2012, Darius Bogdan Vâlcov a fost reales de către slătineni în funcția de primar cu un procent de peste 80%.

Din august 2014 până în decembrie 2014 a fost ministru delegat pentru Buget, iar din decembrie 2014 până în martie 2015 a fost ministru al Finanțelor Publice.

ANCA DANA DRAGU

Mandat:

17 noiembrie 2015 - 4 ianuarie 2017

Anca Dana Dragu (n. 3 mai 1972) - economist, ministru al Finanțelor Publice începând cu data de 17 noiembrie 2015, când l-a înlocuit pe Eugen Teodorovici, odată cu instalarea guvernului Dacian Cioloș, până la 4 ianuarie 2017.

Este a doua femeie ministru al Finanțelor din istoria României.

Absolventă a Facultății de Finanțe, Bănci și Contabilitate la Academia de Studii Economice, București. A urmat studii postuniversitare la Universitatea Georgetown, Programul de Burse pentru Europa Centrală și de Est și George Washington University, Washington DC, cu specializarea Economie și Afaceri Internaționale. A obținut un masterat, specializarea politici publice și de aderare la UE la Școala Națională de Studii Politice și Administrative, București.

Activitatea profesională:

1996-1999: Banca Națională a României, Direcția de Refinanțare și Operațiuni de Piață, în funcția de economist;

2000-2001: Banca Națională a României, Direcția de Reglementare și Autorizare, în funcția de economist;

2001-2013: Fondul Monetar Internațional, Biroul Regional pentru România și Bulgaria, București, în funcția de economist. Responsabil pentru monitorizarea situației economice de ansamblu și analiză sectorială a economiei românești; evaluarea performanței economice în cadrul programelor economice cu finanțare FMI (2001-2003, 2004-2006, 2009-2011, 2011-2012); identificarea dezechilibrelor economice; participarea la misiunile FMI, prin discuții cu autoritățile naționale, cu sectorul privat și cu reprezentanți ai societății civile; furnizarea de

analize, participarea la procesul de formulare a politicilor economice și negociere a programelor economice; asigurarea și facilitarea dialogului echipelor FMI cu autoritățile române și mass-media; furnizarea de analize regulate privind evoluțiile economice la nivel național și regional, inclusiv a piețelor valutare și financiare; cercetarea și monitorizarea aspectelor legate de: piețele financiare locale și regionale, finanțele publice, piața muncii și sistemele de pensii, politica și reforma din energie, reforma sectorului de sănătate, reforma sectorului de transport, privatizarea și guvernanța corporativă, absorbția fondurilor europene;

2013-2015: Comisia Europeană, Direcția Generală pentru Afaceri Economice și Financiare, în funcția de analist economic.

VIOREL ȘTEFAN

Mandat:

4 ianuarie - 29 iunie 2017

Viorel Ștefan (n. 26 iulie 1954, Mitoc, județul Botoșani) este un senator român în legislaturile dintre 1996 și 2008 și deputat din 2008, ales în județul Galați pe listele partidului PDSR.

Din 4 ianuarie 2017 până pe 29 iunie 2017 a deținut funcția de ministru al Finanțelor Publice, înlocuind-o pe Anca Dana Dragu, odată cu instalarea guvernului Sorin Grindeanu. Viorel Ștefan a fost înlocuit de către Ionuț Mișa, odată cu instalarea guvernului Tudose.

În perioada în care a fost la conducerea Ministerului Finanțelor Publice, a fost lansată intenția aplicării impozitului pe gospodărie, la care ulterior s-a renunțat. După mandatul de ministru a fost șeful Comisiei de buget-finanțe al Camerei Deputaților. În data de 29 ianuarie 2018 a fost numit în funcția de vicepremier.

Viorel Ștefan a fost numit membru al Curții de Conturi a Uniunii Europene pentru un mandat care a început la 1 iulie 2019 și se va încheia la 30 iunie 2025.

IONUȚ MIȘA

Mandat:

29 iunie 2017 - 29 ianuarie 2018

Ionuț Mișa (n. 7 ianuarie 1975, Constanța) și-a început activitatea în cadrul Direcției Generale de Finanțe Publice Constanța, în funcția de șef al Serviciului de Îndrumare, Colectare Venituri. Ulterior, a fost numit șef al Serviciului Gestionare Registru Contribuabili și Dosare Fiscale – Persoane Fizice, din cadrul AFP Constanța.

În anul 2005 a fost numit șef al Administrației Finanțelor Publice Eforie, iar patru ani mai târziu a devenit șeful Administrației Finanțelor Publice Constanța. În februarie 2013 a fost numit șeful Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili din cadrul ANAF.

Începând cu luna ianuarie 2017 a ocupat funcția de secretar de stat în Ministerul Finanțelor Publice. În luna iunie 2017 a fost desemnat ministru al Finanțelor Publice.

În 2018 a fost numit în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Reuniunea informală a Consiliului ECOFIN, 5-6 aprilie 2019, București, Palatul Parlamentului. Foto Agerpres.

EUGEN ORLANDO TEODOROVICI

Mandate:

30 martie - 17 noiembrie 2015

29 ianuarie 2018 - 4 noiembrie 2019

Eugen Orlando Teodorovici (n. 12 august 1971, București), politician român, senator de Buzău (2012-2016) și de Tulcea (din 2016) din partea Partidului Social Democrat (PSD). Ministru al Fondurilor Europene (21 decembrie 2012-5 martie 2015; 24 aprilie 2019-7 iunie 2019 - interimar), ministru al Dezvoltării Regionale și Administrației Publice (7 ianuarie 2019-19 februarie 2019 - interimar) și al Finanțelor Publice (30 martie-17 noiembrie 2015; 29 ianuarie 2018-prezent), viceprim-ministru interimar (3 iulie 2019-15 august 2019).

După ce a absolvit Colegiul Național „Spiru Haret”, Eugen Teodorovici s-a înscris la Facultatea de Comerț din cadrul Academiei de Studii Economice, București, pe care a absolvit-o în anul 1997. Master la Școala Națională de Studii Politice și Administrative, Departamentul pentru Relații Internaționale și Integrare Europeană (2006).

Eugen Teodorovici și-a început cariera profesională ca referent în cadrul Direcției Generale de Management, Marketing, Prognoză și Resurse Umane din Ministerul Transporturilor (MT), unde rămâne vreme de șase ani. În 1997 devine expert în Direcția Generală de Integrare Europeană (MT), iar în 1999 se mută, pe aceeași

poziție, în Departamentul pentru Integrare Europeană, unde va fi director din iunie până în decembrie 1999.

La începutul anului 2000 este numit director al Departamentului pentru Afaceri Europene, din Ministerul Afacerilor Externe, iar din decembrie, vreme de patru ani, conduce Direcția de Coordonare a Programelor ISPA și SAPARD, din Ministerului Integrării Europene. Director general în Ministerul Economiei și Finanțelor, al Autorității de Management pentru Fondul de Coeziune (2004-2005), apoi al Autorității de Management

pentru Infrastructură (2005-2007). Secretar de stat în cadrul aceluiasi minister, din noiembrie 2007 până în ianuarie 2009, și director general al Autorității de Management ex-ISPA (ianuarie 2009-iunie 2009).

Din iunie 2009 și până în mai 2012, Eugen Teodorovici ocupă poziția de director al Autorității de Audit din cadrul Curții de Conturi a României. A doua jumătate a anului 2012 și-o desfășoară în calitate de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al primului-ministru.

În decembrie 2012 este numit ministru al Fondurilor Europene, iar apoi, în 2015, a devenit Ministrul Finanțelor Publice în Guvernul României condus de Victor Ponta.

La momentul numirii, ca ministru al Fondurilor Europene, rata de absorbție era de 10,69% (2,053 miliarde de euro) pentru perioada de programare 2007-2014, iar la sfârșitul lunii februarie 2015 nivelul absorbției a ajuns la 52,59% (10,023 miliarde de euro).

După preluarea portofoliului Ministerului Finanțelor Publice, la 29 ianuarie 2018, Eugen Teodorovici a fost numit președinte al Consiliului Guvernatorilor Băncii Europene de Investiții. În această calitate a preluat, la 7 mai 2019, pentru un an, mandatul de vicepreședinte al Consiliului Guvernatorilor, alături de ministrul Finanțelor din Lituania, la cea de-a 28-a Reuniune Anuală a Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD), organizată la Sarajevo.

Eugen Teodorovici a fost primul ministru de Finanțe care a prezidat reuniunile Consiliului Afacerilor Economice și Financiare (ECOFIN) pe durata Președinției române a Consiliului UE (1 ianuarie-30 iunie 2019). În această perioadă s-au desfășurat șase reuniuni ale Consiliului ECOFIN (5 formale și una informală, la care au participat toți miniștrii de finanțe din Uniunea Europeană și guvernatorii băncilor centrale), au avut loc 66 de dialoguri cu Parlamentul European, în cadrul cărora au fost închise 15 dosare legislative, 173 de reuniuni ale grupurilor de lucru, 6 dosare legislative și unul non-legislativ agreeate la nivelul Consiliului, principalele realizări ale mandatului României fiind revizuirea ESA, Propunerea de Regulament de instituire a Programului InvestEU, pachetul privind TVA la comerțul electronic.

BIBLIOGRAFIE:

- *** *Istoria României în date*, București, Editura Enciclopedică Română, 1972;
- *** *Istoria Parlamentului și a vieții parlamentare românești*, București, Editura Academiei RSR, 1983;
- *** *Dicționar biografic de istorie a României* (coordonator Stan Stoica), București, Editura Meronia, 2008
- Apostol, Gheorghe, *Eu și Gheorghiu Dej*, Ediție de casă, 1998;
- Bacalbașa, Constantin, *Bucureștii de altădată*, București, Editura Eminescu, 1993;
- Banu, Angela, *Datoria publică a României (1864-1949)*, București, Editura Oscar Print, 2012;
- Berindei, Dan, *Guvernele lui Alexandru Ioan Cuza (1859-1866). Liste de miniștri*, în „Revista Arhivelor”, II, 1959, 1, pp. 147-163;
- Bobocescu, Vasile, *Istoria Poliției Române*, București, Editura Ministerului de Interne, 2000;
- Bosomitu, Ștefan; Burcea, Mihai, *Spectrele lui Dej: incursiuni în biografia și regimul unui dictator*, MintRight Inc, 2012;
- Deletant, Dennis, *Teroarea comunistă în România: Gheorghiu-Dej și statul polițienesc, 1948-1965*, Iași, Editura Polirom, 2001;
- Giurescu, Constantin C., *Viața și opera lui Cuza Vodă*, București, Editura Științifică, 1966
- Mamina, Ion; Scurtu, Ioan, *Guverne și guvernanți*, București, Casa de Editură, Presă și Impresariat Silex, 1996;
- Neagoe, Stelian, *Oameni politici români*, București, Editura Machiavelli, 2007;
- Neagoe, Stelian, *Istoria guvernelor României de la începuturi - 1859 până în zilele noastre - 2012*, ediția a III-a, București, Editura Machiavelli, 2013;
- Nicolescu, Nicolae C., *Șefii de stat și de guvern ai României (1859-2003)*, București, Editura Meronia, 2003;
- Nicolescu, Nicolae C., *Enciclopedia șefilor de guvern ai României (1862-2006)*, București, Editura Meronia, 2006;
- Sfetcu, Paul, *13 ani în anticamera lui Dej*, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000;
- Tismăneanu, Vladimir, *Fantoma lui Gheorghiu-Dej*, București, Editura Univers, 1995;

Tismăneanu, Vladimir, *Stalinism pentru eternitate*, Iași, Editura Polirom, 2005;

Tismăneanu, Vladimir, *Despre 1989. Naufragiul Utopiei*, București, Editura Humanitas, 2009

WEBOGRAFIE:

<https://www.amanet.ro/page/2/?s=art>

https://adevarul.ro/locale/focsani/cum-aparut-primele-bancnote-romanesti-biletele-ipotecare-erau-tiparite-paris-atelierele-bancii-frantei-1_56a31b0737115986c6cf019c/index.html

<https://identitatea.ro/primul-guvern-unic-din-istoria-romaniei-guvernul-barbu-catargiu/>

http://biografii.famouswhy.ro/mitita_constantinescu/

http://www.economica.net/ce-a-facut-nastase-pentru-economia-romaniei_27199.html#ixzz5JW6UzYie

<http://enciclopediaromaniei.ro>

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=1070456596344534&id=229170157139853&substory_index=0

<http://galeriaporetrelor.ro/>

<http://www.gandul.info/politica/>

www.historia.ro

www.istoria.md

<https://www.ioanapetrescu.ro/biografie/>

<https://www.iiccr.ro/resurse/fisele-matricole-penale/>

<https://iuleka.wordpress.com/2007/08/09/primul-imprumut-extern-al-romaniei/>

<http://inst-idst.ro/ro/idst/>

<http://jurnalul.ro/scinteia/special/manea-manescu-intelectualul-preferat-al-lui-ceausescu-527685.html>

<http://www.memorialsighet.ro/>

<http://www.procesulcomunismului.com>

<http://www.referatele.com/referate/economie/online10/Impozit-pe-venit-global---Perfectionarea-impozitului-pe-venitul-global-referatele-com.php>

<https://www.amazon.com/Vintage-photo-Portrait-Virgil-Pirvu/dp/B01H40Y838>

<https://www.digi24.ro/special/campanii-digi24/1989-anul-care-a-schimbato-lumea/imagini-document-august-1947-reforma-monetara-groparul-burgheziei-226194>

<http://www.revistamemoria.ro/>

<https://ro.wikipedia.org>

Album realizat în cadrul Serviciului de comunicare, relații publice, mass-media și transparență

Colectiv de redacție:

Cristian Marin - șef serviciu

Lavinia Ivașcu - expert superior

2019

